

АЛЕК НЕВАЛА-ЛИЙ КРАДЕЦЪТ НА ИКОНИ

Част 1 от „Крадци на икони“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

Многобройните обрати издигат този трилър над подобните му. Книгата ни запознава с редица достоверни и интригуващи герои, от бруталните мутри на руската мафия до префърцунените обитатели на американския свят на изкуството. Добавете сюжет, в който почти нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед, и в който действието прави неочаквани обрати, за да разкрие стряскащи противоречия, и ще получите книга, която сграбчва и държи читателя като менгеме. Погълнах я на един път.

Джеймс Бекер,
автор на бестселъра „Месианската тайна“

Алек Невала-Лий не е дебютен автор — сигурно е писал трилъри в някой минал живот. Романът му има всичко — страхотен стил, страхотни герои, страхотна история, страхотен лош тип, че и религиозна конспирация. „Крадецът на икони“ е умен, изтънчен и достатъчно наситен с действия, за да ви държи будни дълго след полунощ. Завиждам.

Няма решение, защото няма проблем.

Марсел Дюшан

ПРОЛОГ

В Русия единственият истински революционер е разбойникът... Разбойниците от горите, градчетата и селата... заедно с разбойниците, затворени в безбройните затвори на империята... образуват единен, неделим, тясно свързан свят... В този свят и само в него винаги е имало революционна конспирация. Всеки в Русия, който наистина желае да съзаклятници, който жадува за народна революция, трябва да иде в този свят.

Михаил Бакунин

Андрей се натъкна на крадците, когато почти бе стигнал границата. Беше на път вече от три дни. По принцип беше внимателен шофьор, но в някакъв момент през последния час умът му се беше зареял и когато изкачи ниското възвишение, едва не се сблъска с две коли, спрели наред шосето.

Рязко наби спирачки. Колите бяха спрени броня до броня и блокираха пътя. Едната бе празна; стъклото на другата бе запотено от топлината на хората вътре — различаваха се само като смътни сенки. От двете страни на асфалта се простираше жълто, осеяно с боклуци поле.

Андрей зачака онова, което несъмнено предстоеше, почти без да си дава сметка за музиката, която продължаваше да се лее от касетофона. Вратата на едната кола се отвори и от нея излезе мъж с кожена шапка и шинел. Не беше мъж. Беше момче на дванайсетина години. Автоматът му с дървен приклад изглеждаше почти два пъти по-стар от него.

Докато момчето приближаваше, Андрей бръкна в торбата на пода и извади половинка водка и картон „Бонд стрийт спешъл“. Свали

стъклото и режещият като нож студ нахлу в колата. Докато предаваше лептата, нещо във воднистите, широко разположени очи на момчето му напомни за сина му.

Момчето прие дара, без да каже нито дума. Канеше се да се махне — с автомата на рамото — но чу музиката. Посочи касетофона с гърлото на бутилката.

— Коя е групата?

Андрей се помъчи да се усмихне. Болезнено си даваше сметка, че губи време.

— Дийп Пърпъл.

Момчето кимна сериозно. Андрей го гледаше как отнесе водката и цигарите при колата и заговори нещо с мъжа вътре. После момчето се обърна и отново тръгна към микробуса.

Андрей плъзна ръка в джоба си. Вече трепереше при мисълта какво могат да направят крадците, ако решат да претърсят буса. Извади пачка банкноти, отдели две двайсетачки и ги подаде през прозореца. Момчето обаче му махна да разкара парите и посочи касетофона, който пееше за пожар на брега на Женевското езеро: „Излязохме от Монтрьо...“.

— Касетата — каза момчето и се ухили. — Дийп Пърпъл. Даваш я, нали?

Андрей се напрегна, но си даде сметка, че няма избор. Като се усмихваше колкото се може по-нехайно, спря касетофона, извади касетата и я подаде на момчето, което я пхна в джоба си и се върна при колата. След секунди тя излезе на банкета и освободи тясна пролука за микробуса.

Андрей потегли, като не изпускаше крадците от поглед. След като останаха зад него, издиша, свали ръцете си от волана и ги разтри, за да ги стопли. Свали козирката и хвърли поглед към снимката на жената и детето, залепена за вътрешната страна. След малко вдигна отново козирката и пак насочи вниманието си към пътя.

На следващата сутрин, мръсен и уморен, пристигна в едно градче на брега на Тиса. Докато оглеждаше редиците автобуси, готови да преминат реката и да влязат в Унгария, видя познато лице. Шофьорът като че ли се зарадва да го види; още повече се зарадва на кашона, прехвърлен от микробуса на Андрей в багажника му.

Андрей последва автобуса през границата. На КПП-то каза, че е бизнесмен, тръгнал да търси сделки в Унгария, което си беше истина. Понякога на митничарите им се бърбеше, но днес го провериха съвсем небрежно и му махнаха да продължава, без да му обръщат повече внимание.

Докато караше бавно през провинцията, Андрей зърна автобуса, паркиран до един крайпътен ресторант. Шофьорът се беше облегнал удобно на колелото и пушеше пура, но я загаси, когато видя приближаващия микробус. Кашонът в багажника беше недокоснат. Андрей даде на шофьора картон цигари и натовари кашона обратно в микробуса. Когато се озова отново на пътя, настроението му се поразведри и стана направо слънчево, когато зърна Будапеща в далечината.

Спря пред един хотел на булевард „Ракоци“. Заклучи се в стаята си и сложи кашона на леглото. Срязва тиксото на капака. Отгоре имаше зареден пистолет. Андрей го остави настрана и извади десет правоъгълни предмета, увити във вестници. Девет бяха икони, откраднати от различни църкви и манастири в Русия и изобразяващи светците на една традиция, в която той вече не вярваше.

Последната картина беше различна. Андрей я разопакова внимателно. Не бе по-голяма от иконите, около трийсет на четирийсет и пет сантиметра, но бе нарисувана върху платно, а не върху дърво. Изобразяваше гола жена, излегнала се в полето, без глава, сякаш художникът нарочно я бе оставил недовършена. Краката ѝ бяха широко разтворени, цепката беше без косми. В едната си вдигната ръка жената държеше газена лампа.

Андрей гледа дълго картината, обзет от чувства, които не можеше да обясни напълно. После отново я опакова. Огледа се за скривалище и накрая я пхна под леглото — процепът под рамката се оказа достатъчно широк за тънката картина. Сложи пистолета в кашона заедно с иконите, и най-сетне влезе в банята.

Душкабината не беше по-голяма от телефонна кабина и минаха три минути преди да потече топла вода, но когато застана под струята, от нея се вдигаше пара. Затвори очи и остави мислите му да се зареят. След размяната щеше да си възстанови изгубената касета и да купи десет кила от най-доброто кафе — пет за продан и другите пет за вкъщи. Дори синът му можеше да го опита.

Още си мислеше за кафе, когато излезе от банята с кърпа през кръста и видя мъжа, който го чакаше в стаята.

Замръзна на прага. По килима се стичаха капки вода. Непознатият — с рипсен костюм — седеше до прозореца с капаци. Беше много слаб. Възрастта му трудно можеше да се прецени, но едва ли беше на много повече от трийсет. Очите му зад очилата, придаващи му вид на бюрократ, бяха черни като на някакъв номад от студени и безплодни земи.

— Аз съм Иля Северин — каза непознатият, без да става от стола. Беше сложил крак върху крак и върхът на едната лъсната обувка сочеше към Андрей. — Василенко иска да знае защо пристигнахте толкова рано.

Андрей усети по гърба му да се стичат капчици пот.

— Как ме намерихте?

— Имаме очи на пътя. „Дим над водата...“ — изтананика Иля.

Андрей си помисли за пистолета в кашона на масата в другия край на стаята.

— Щях да правя доставка. Но...

— Но някой друг е искал да види иконите. — Не беше въпрос, а констатация.

— Само да ги види. Не да купува. Казаха ми, че мога да ви ги доставя според уговорката. — Докато говореше, Андрей си даваше сметка за сърцето си: имаше чувството, че е открито в голите му гърди. — Той е от Ню Йорк. Не му знам името.

Лицето на Иля не трепна. Дори информацията да беше нова за него, не го показва.

— Добре — каза с безизразен глас, сякаш четеше колона числа. — Покажете ми.

Изумен от късмета си, Андрей мина през стаята; прахът по килима полепваше по босите му стъпала. Докато приближаваше кашона, се помъчи да се съсредоточи. Никога не бе стрелял по човек, но не се съмняваше, че може да го направи. Достатъчно му беше само да си помисли колко за губене има.

Отвори кашона, като нарочно го скриваше с тялото си. Пистолетът беше най-отгоре. Андрей бръкна вътре и взе икона в едната ръка и пистолета в другата.

— Ако видите Василенко, предайте му, че съжалявам — каза с гръб към Иля. После се обърна, като държеше пистолета скрит. — Не исках да проявя неуважение към братството...

Чу се приглушен пукот, сякаш от ауспук на камион някъде долу на улицата. Нещо блъсна силно Андрей в гърдите. Отначало той си помисли, че непознатият го е фраснал, което беше безсмислено, защото Иля седеше на мястото си. После видя револвера в ръката му. Погледна надолу и установи, че в иконата в ръката му е зейнала дупка с размерите на малка монета.

Падна на пода и кърпата на кръста му се свлече. Опита се да вдигне пистолета. Откри, че не може да помръдне, и това му се стори адски нечестно. Помъчи се да си представи сина си, като смътно си даваше сметка, че така трябва, но не можеше да мисли за нищо освен за картината под леглото, за безглавата жена в тревата. Това бе последното, което мина през ума му.

Веднага щом Андрей умря, Иля, чийто прякор бе Скита, стана от стола до прозореца. Клекна, взе иконата от ръцете на куриера и изгледа дупката с неодобрение. Прибра иконата в кашона и остави револвера си до тялото.

Затвори кашона и го взе под мишница. Огледа се, като се питаше дали не е забравил нещо, и реши, че не е. Излезе и след секунди вече го нямаше. Безглавата жена лежеше незабелязана под леглото, на нивото на очите на мъртвеца.

I. 19 — 28 ЮНИ 2008

*Най-интелигентният човек на двайсети
век.*

Андре Бретон за
Марсел Дюшан

*Най-странното произведение на
изкуството за всеки музей.*

Джаспър Джоунс за
Étant Donnés^[1]

1.

С успокояващия си и окуражаващ тон гласът в слушалката напомняше на Мади най-вече за гласа на собствената ѝ съвест.

— Говори — каза Ренард. — Какво виждаш?

— Претъпкано е — каза Мади Блум, която седеше на последния ред на салона за продажби. В другия край на просторната зала, дълга колкото половин футболно игрище, беше издигната временна стена; пред трибуната на аукционера бяха наредени петдесет реда столове. Мястото, което ѝ бе дадено, не бе така престижно както онези отпред, но пък предлагаше чудесен изглед към тълпата. — Нашите приятели от „Гагозиан“ са тук. Както и момичето, което работи за Стив Коен.

— А ложата? — попита Джон Ренард в слушалката. — Кой е там?

Мади погледна към балкона.

— Завесата е дръпната. Има човек, но не виждам кой е.

Обърна се отново към тълпата на седемнайсетия етаж на „Сотбис“. Свободните места бързо свършваха. В дъното на залата стояха специалисти от „Кристис“, другата голяма аукционна къща на Ню Йорк, и следяха събитието; в отсрещния ъгъл, отделени от останалата публика, се тълпяха журналисти с прицелени в присъстващите обективи.

До нея седеше спретнат израелец с хендсфри, включено към телефона в ръката му. Мади знаеше, че той купува от името на инвеститор от Тел Авив, но в момента май проявяваше по-голям интерес към краката ѝ. Трийсетгодишната Мади, която бе разцъфнала доста след двайсет, понякога се страхуваше, че лицето ѝ е белязано от неотдавнашните разочарования, и интересът на израелеца всъщност ѝ достави удоволствие. Тя беше висока млада жена с поразителни, почти магьоснически черти и винаги подбираше внимателно тоалета си за тези събития — все пак беше тук, за да представлява фонда.

Докато оглеждаше тълпата, вниманието ѝ бе привлечено от мъж с тъмносин блейзър, седнал в дъното на помещението. Косата му бе

късо подстригана и подчертаваше изсечените линии на лицето му; имаше телосложението на боксьор.

— Има един тип, който не изглежда на мястото си. Евтин костюм, долнокачествени обувки. Говори по телефона. Може и да не е нищо, но май говори на руски...

— Ще го имам предвид — каза Ренард.

Докато гледаше как аукционерът се качва на трибуната, Мади си даде сметка, че не е нужно да казва останалото. Руските пари от години бяха основният двигател в пазара на произведения на изкуството, така че всеки присъстващ със славянска външност автоматично будеше интерес.

— Добър вечер, дами и господа — каза елегантният както винаги аукционер и постави чаша вода до чукчето си. — Добре дошли на последния търг за летния сезон. Преди да започнем...

Докато мъжът изброяваше уверено условията на търга, Мади приключи разговора с Ренард.

— Всеки момент ще започнат. Ще ти звънна веднага щом обявят нашия артикул.

— Добре — каза Ренард. — Ще оставя Итън да дежури, ако изникнат изненади.

Той затвори. Мади махна слушалката и отвори чиста страница на бележника си, като провери дали телефонът ѝ е зареден. Едва след това погледна към картината, изложена пред входа на залата. Безглава жена, лежаща в тревата, със светеща газена лампа във вдигнатата си ръка.

На два екрана се появи снимка на първия артикул за вечерта — нощна улична сцена от Магрит.

— Артикул номер едно — обяви аукционерът. — И тук мога да започна с отсъстващите наддаващи. Двеста и осемдесет хиляди, двеста и деветдесет, триста хиляди. Някой ще предложи ли триста и десет?

Един от служителите зад тезгяха вдигна ръка. Освен него на телефоните имаше само няколко млади жени, известни като тръжни мацки. Мади, която беше прекарала една тежка година на същите телефони, познаваше добре този тип.

— Джулиан обявява триста и десет — каза аукционерът, обръщайки се към служителя на малко име. — Някой ще предложи ли триста и двайсет?

Една жена на първия ред кимна леко. Наддаването продължи още минута. Жената, която купуваше за голяма корпоративна колекция, спечели с петстотин хиляди. Мади си водеше бележки по наддаването, като използваше стенографския стил, който бяха разработили с Ренард. През следващите четирийсет минути, докато артикулите следваха един след друг, тя записваше номерата на картите на участниците и следеше лицата около себе си, които с различните си степени на възбуда или безразличие ѝ даваха интуитивна представа за реалната цена на всяко произведение.

Когато наближи ред на нейния артикул, Мади усети, че и тя е наблюдавана от безброй очи. Без да бърза, си сложи слушалката и звънна на Ренард. Директорът на фонда вдигна веднага.

— Ние ли сме?

— След малко — каза Мади, като полагаше усилия да запази спокойствие. Докато говореше, предишният диапозитив изчезна и се смени с друг, който представяше в уголемен вид картината на безглавата гола жена, изложена пред входа.

— Артикул номер петдесет — каза аукционерът и направи пауза, за да отпие глътка вода. — „Скица за *Étant Donnés*“ или „Дадена“ от Марсел Дюшан, показана от лявата ми страна. Тук също имаме проявен интерес отвън. Деветстотин хиляди, милион, милион и сто хиляди, милион и двеста хиляди. Започваме от милион и двеста хиляди. Някой ще предложи ли милион и триста?

Една тръжна мацка вдигна ръка и развълнувано скочи от мястото си.

— Наддаване!

— Един милион и триста хиляди. Имам предложение за милион и четиристотин. — Аукционерът го каза без никаква пауза, показвайки, че още не са достигнали лимита на залагащия в отсъствие. — Срещу твоето предложение, Вики.

Момичето прошепна новата цена в телефона, изслуша отговора и кимна. Клиентът ѝ беше готов да вдигне цената.

— Милион и петстотин хиляди — обяви аукционерът. — Имам предложение за милион и шестстотин.

Наддаването продължи. Както се бяха разбрали предварително, Мади и чакащият на телефона Ренард не предприеха нищо. Тя държеше под око израелеца. Говореше се, че клиентът му вероятно ще

наддава, но той още не се беше включил, което означаваше, че или максималната му цена е надхвърлена, или чака удобен момент да се включи.

Мади изчака цената да се вдигне до три милиона долара, почти два пъти повече от рекорда за Дюшан. Предварителните очаквания бяха, че етюдът ще се продаде на цена между два и три милиона, но фондът бе изчислил, че цената може да се вдигне много повече предвид мистерията около появата на творбата. Накрая участникът по телефона надви отсъстващия с предложение за три милиона и сто хиляди. Аукционерът погледна залата.

— Някой ще предложи ли три милиона и двеста?

Мади погледна към израелеца, чиято карта си остана в скута му.

— Тел Авив не наддава. Мисля, че цената му се е видяла твърде висока.

— Отбелязано — каза Ренард. — Това не променя предположението ни. Действай.

Мади вдигна картата си; усещаше лек, но приятен приток на адреналин.

Аукционерът се усмихна.

— От лявата ми страна има предложение за три милиона и двеста хиляди. Някой ще предложи ли три и триста?

Момичето на телефона се консултира с клиента си и кимна. Аукционерът се обърна подканващо към Мади. Макар че беше повече от готова, тя се застави да изчака три секунди, преди да кимне. Най-добре беше да поддържа постоянно темпо. Като изчакваше сега, си купуваше няколко секунди за размисъл, когато наддаването стане по-разгорещено.

В продължение на цяла минута Мади разменяше кимания с момичето на телефона. След всяко наддаване прошепваше цената на Ренард, който не отговаряше. Нямаше нужда да дава инструкции, поне засега. Според модела им на оценяване Мади можеше да наддава спокойно до пет милиона долара.

Цената достигна четири милиона и продължи да расте. На четири милиона и двеста хиляди Мади долови колебание у опонента. Момичето прошепна в телефона и зачака. Накрая, след дълга пауза, в която залата запази абсолютно мълчание, момичето кимна.

— Вики вдига на четири милиона и триста хиляди — обяви аукционерът. — Срещу дамата в залата. — Обърна се към Мади и вежливо зачака отговора ѝ.

Мади прилежно отброи три секунди, но знаеше, че почти са приключили. Канеше се да кимне за последен път, вдигайки до последната цена, когато руснакът в дъното на залата, който беше мълчал от началото на търга, вдигна картата си.

Присъстващите замърмориха оживено. Аукционерът за момент излезе от релси, но бързо се окопоти.

— Предложение за четири милиона и четиристотин хиляди от дясната ми страна — обяви той, като леко отстъпи назад на трибуната. Погледна към Мади и момичето на телефона и разпери ръце като диригент на симфоничен оркестър. — Някой ще предложи ли четири и половина милиона?

— Руснакът току-що наддаде — прошепна притеснено Мади.

— Няма значение — рече Ренард, макар че и той явно беше изненадан. — Вдигай до пет. След това ще му мислим.

— Добре — каза Мади и кимна на аукционера. Четири милиона и петстотин хиляди.

Без никакво колебание руснакът размахна картата си. Четири милиона и шестстотин хиляди.

Аукционерът и останалите присъстващи зачакаха отговора на Мади. Тя преброи до три. Преди обаче да успее да кимне, момичето на телефона вдигна ръка. Четири милиона и седемстотин хиляди.

Руснакът вдигна отново. Четири милиона и осемстотин хиляди. Присъстващите вече проточваха вратове да видят участника, който размахваше картата, сякаш се мъчеше да зашемети муха. Телефонът му не се виждаше никакъв.

— Този тип няма да спре на пет милиона — прошепна Мади, докато гледаше как участникът по телефона вдигна на четири и деветстотин. Руснакът веднага размахна отново картата си. — Какво казваш?

Ренард не отговори веднага и Мади се досети, че преизчислява ценовия модел според последната информация.

— Добре — рече най-сетне директорът на фонда. — Можем да вдигнем до седем милиона.

Веднага щом чу това, Мади привлече вниманието на аукционера. Той ѝ се усмихна, сякаш му беше направила личен комплимент.

— Пет милиона и сто хиляди — провлечено обяви аукционерът. — От страна на дамата. Някой ще предложи ли пет милиона и двеста хиляди?

Руснакът неумолимо вдигна картата си. Мади се загледа в лицето му. Стори ѝ се, че изражението му е отегчено, сякаш си губи времето за нещо, което може да завърши само по един начин. Преди да се усети, цената скочи до шест милиона и петстотин хиляди, надхвърляйки над два пъти повече предварително очакваната. За първи път Мади започна да се замисля, че може и да изгуби.

Гледаше как руснакът вдига до седем милиона. Докато тръжната мацка се съвещаваше с клиента си, залата се смълча. Мади седеше абсолютно неподвижно с разтуптяно сърце и чакаше Ренард да опресни модела.

Накрая, след дълга пауза, Ренард въздъхна в слушалката.

— Цената е твърде висока. Остави.

Мади усети как се изчервява от срам: много добре си даваше сметка за скупчилите се в ъгъла журналисти. Запита се дали в отразяването на търга няма да я споменат по име.

— Добре.

— Недей се тормози — каза ѝ Ренард. — Той не разбира какво е проклятието на победителя.

Наддаването обаче още не беше приключило. Докато аукционерът печелеше време, като повтаряше текущата цена и провлачваше думите колкото се може повече, момичето на телефона най-сетне кимна. Седем милиона и сто хиляди.

Без никаква пауза руснакът отново вдигна картата си. Седем милиона и двеста хиляди.

Мади, останала само в ролята на зрител, гледаше как руснакът и служителката вдигат цената още повече. Когато наддаването надхвърли десет милиона и продължи към единайсет, руснакът вдигна картата си и я остави така, давайки да се разбере, че е готов да купи картината на всяка цена. Жестът бе странен, тъй като противника, който би трябвало да бъде сплашен от него, го нямаше в залата, но явно проработи. Когато цената стигна единайсет милиона, момичето

заговори в слушалката, заслуша се и заговори отново. Тишината натежа, цялата зала гледаше и чакаше.

Накрая, след шепнене, което изглеждаше безкрайно, макар че продължи не повече от няколко секунди, момичето поклати глава.

— Предложени единайсет милиона долара от господина от дясната ми страна — обяви аукционерът, като се наслаждаваше на момента. — Приключваме ли с единайсет? И тъй, единайсет милиона. Последна възможност, предупреждавам...

И чукна с чукчето.

— Сър, картината е ваша за единайсет милиона. А номерът на картата ви е...?

Руснакът понечи да каже номера си, но гласът му потъна в избухналите аплодисменти. Пребледнялата Мади гледаше как хора от „Сотбис“ наобиколиха руснака и образуваха около него защитен кръг, докато журналистите се втурваха напред да го снимат.

В чантата ѝ имаше фотоапарат със залепена върху светкавицата хартия, за да приглуши светлината. Мади го извади и снима руснака, който връчваше картата си на представител на аукционната къща. Хвана го с лице към нея и протегната ръка, разкриваща маншета на ризата му. Когато светкавицата угасна, той погледна за миг към нея. Погледите им се срещнаха. После руснакът се извърна.

— Трябва да оправим модела за оценяване — извика Ренард в слушалката ѝ, докато мърморенето на тълпата преминаваше в рев. — Трябва ни и името на онзи тип. — Гласът на директора, който обикновено бе добре овладян, трепереше от силни чувства. — Научи кой е купувачът. Ако е толкова голям, колкото изглежда, ще размърда целия пазар и трябва да сме готови за това. Разбираш ли ме?

Мади кимна. Коленете ѝ бяха омекнали. Прибра фотоапарата в чантата си и погледна към балкона. Зад стъклото на ложата имаше тъмен, очертан от светлината силует, който гледаше надолу към залата. Преди Мади да успее да различи лицето му, мъжът се обърна, дръпна завесата и изчезна.

[1] Картина на френския художник Марсел Дюшан (1887–1968).
— Б.пр. ↑

2.

Още преди патрулният да каже и дума Алън Пауъл знаеше какво предстои. Полицаят, чието шкембе преливаше над колана, разгледа леко развеселен значката му, след което му я върна и попита:

— И от кои трябва да си? От Гръмотевичните котки ли?

Пауъл се усмихна на остроумното подмятане, което беше популярно за американците, с които се бе сблъсквал досега. Не за първи път изруга наум дизайнера на емблемата, изобразяваща озъбена пантера, скачаща над земното кълбо.

— Не. От Агенцията за борба с тежката организирана престъпност. Нещо да ви говори?

Щом чу акцента му, който така явно не беше на мястото си в Брайтън Бийч, полицаят се ухили широко. Пауъл се погледна през очите му и се видя точно такъв, какъвто бе — англичанин, наближаващ четирийсетте, с дебели очила и смущаващо високо чело, който изглеждаше захвърлен на неправилната страна на океана, ако не и на неправилната планета.

Събираше сили за второ остроумие, когато видя вървящата към него Рейчъл Улф. Тя вдигна своята значка, която висеше на тънка верижка на шията ѝ.

— Всичко е наред. Той е с мен.

Усмивката се задържа на лицето на полицая, който се дръпна, за да може Пауъл да се качи по рампата на дъсчената крайбрежна алея. Докато приближаваха отцепената част, Пауъл се обърна към Улф.

— Благодаря. Но дано да е нещо важно. Утре ще давам показания под клетва, а и без това съм ужасно уморен...

— Нужен е по един ден за свикване с всеки час от смяната на времето — каза Улф. — Още имаш ден-два. Или е от нерви?

— Нещо такова. — Пауъл не спомена, че когато телефонът в хотелската му стая иззвъня, той стоеше пред огледалото в банята и репетираше показанията, които трябваше да даде утре сутринта.

— Повярвай, ще се радваш, че си дошъл. — Улф беше млада, симпатична и мормонка, наскоро завършила Куантико и толкова

зелена, че пистолетът и пълнителите ѝ още стояха заключени в сейфа на шефа ѝ. През дните след пристигането си Пауъл я беше опознал добре и тя му се струваше компетентна и стабилна, макар и досадно строга.

Погледна надолу от алеята, която продължаваше три километра покрай брега. След около час щеше да се смрачи. От мястото си виждаше покритите павилиони, където стари руснаци играеха табла на отслабващата светлина. Отляво имаше редица ресторанти и клубове с гледащи към океана външни маси. Не се изненада, когато разпозна вътрешния двор на клуб „Марат“.

На няколко крачки от тях жълта лента, опъната на стойки, ограждаше участък от широката шест метра алея. Около пазещите мястото униформени се бяха събрали зяпачи. Количките за голф, използвани от полицията на алеята, бяха паркирани наблизо.

Пауъл последва Улф до стойките.

— Нашият човек отвъд океана мяркал ли се е?

— Още не. Цял ден следя клуба. Не видях нито един непознат. — Тя вдигна лентата и Пауъл се мушна под нея. — С Кандински бяхме паркирали от другата страна на улицата, когато тълпата се събра. Щом разбрахме какво става, реших, че трябва да го видиш.

Пауъл кимна разсеяно. Част от дъските на алеята бяха махнати — дупката беше с размерите на ковчег. Около нея имаше още униформени и едър цивилен. По сините латексови ръкавици и впечатлението за човек, който пази ревниво територията си, Пауъл предположи, че това е детективът, натоварен със случая.

Клекна до дупката и погледна безпристрастно в нея. Виждаха се бетонните стълбове на алеята и пясъкът, който стигаше почти до ръба на дупката. Докато се взираше в онова отдолу, Пауъл разбра защо Улф бе поискала да го доведе тук, макар да усещаше, че това само ще го разсее.

Под алеята лежеше обезглавено женско тяло, частично заровено в пясъка. Трупът бе мумифициран. Сухата жегла бе превърнала кожата в нещо с консистенцията на сушено говеждо, плътта се бе набръчкала като обработена кожа. Ако не се брояха гащетата и сутиенът, някога бели, а сега мръсножълти, жената бе гола. Крайниците ѝ, съсухрени до кокал, изглеждаха крехки като прибраните криле на прилеп.

Пауъл забеляза нещо, което събуди интереса му. Ръцете на жената бяха отрязани до китките и бяха скръстени на гърдите. Главата бе отрязана непосредствено под челюстта и бе останал само прекъснатият цилиндър на шията, подобно на здрав клон на окастрено дърво.

— Кой я е намерил?

— Екип от поддръжката — каза Улф. — Една от дъските била огъната. Махнали я и видели това. — Тя се обърна и отведе Пауъл на няколко крачки от дупката. — Сега разбираш ли защо ти се обадох?

— Да — каза Пауъл. Замълча за момент, за да си изясни ситуацията. Отрязването на главата и на ръцете до китките беше характерен почерк на руската мафия, макар това да не доказваше нищо. — Да не мислиш, че Шарковски има пръст в това?

— Знаем, че понякога върти проститутки — отвърна Улф и хвърли поглед към клуба зад тях. — Доста жени минават през това място. Ако някоя е умряла, не бих се изненадала, ако я е скрил под дъските.

— Може би. — Пауъл свали очилата си, извади кърпа и грижливо избърса стъклата едно след друго. — Трябва да внимаваме. Ако полицията хукне след Шарковски, той ще промени графика си.

— Ако това те тревожи, говори с Барлоу. Той е единственият, който може временно да спре разследване на убийство.

Пауъл си сложи очилата и понечи да отговори, но му хрумна, че има още нещо, което заслужава да се разгледа по-внимателно. Мушна се под лентата и тръгна към полицаия, който го беше посрещнал при пристигането му. Патрулният като че ли не се впечатли особено, но при вида на Улф отношението му леко се затопли.

— Да?

— Пясъкът — каза Пауъл. — Сигнал е до самите дъски. Навсякъде ли е така?

— Под дъските ли? — От устата му думата прозвуча по-скоро като „дъвките“. — Зависи. В този участък да, стига чак догоре. Понякога на два и четирийсет височина.

— Значи не можеш да се разходиш под алеята — каза Улф, която веднага беше разбрала проблема. Щом пясъкът стигаше догоре, нямаше как тялото да е било донесено там, където беше открито.

— Да, няма място — каза патрулният. — Навремето обаче имаше. Когато дойдох за първи път тук, човек можеше да върви километри под дъските. Това беше преди от Инженерни войски да продължат плажа. Заградихме задната част на алеята, за да не влизат клошари. И после пясъкът се натрупа. — Замълча за момент. — Но ако оградата е телена, пясъкът минава през нея, вместо да се трупва под дъските. Така че на онези места...

Пауъл не го дослуша, а слезе по рампата на паркинга, откъдето можеше да види пространството под дъските. Алеята се издигаше на два и четирийсет над земята, телената мрежа под нея би трябвало да пропуска навятия пясък. Докато другите го следваха, той забеляза, че теренът под дъските е чист, с над два метра свободно място.

Отдясно имаше по-нова секция от оградата с гъста зелена мрежа. Бетонната стена зад нея образуваше едната страна на паркинга. Тук, където оградата и стената образуваха плътна бариера, пясъкът се трупаше на все по-високи купчини. Няколко метра по-нататък стигаше до самите дъски. И именно там беше открито тялото.

— Можете ли да отворите тази порта?

Патрулният хвърли нервен поглед към Улф — явно си мислеше за детектива, който стоеше над главите им горе. Според професионалната етика шеф бе детективът.

— При нормални обстоятелства не бих имал нищо против, но...

— Всичко е наред — каза Улф и докосна значката си. — Само един бърз поглед и ви се махаме от главата. — Тонът ѝ бе учтив, но убедителен и Пауъл се запита дали не го е овладяла, докато се е занимавала с мисионерска дейност.

— Ами добре — колебливо каза полицаят, извади връзка ключове и отвори портата, която изскърца остро на ръждивите си панти. Пристъпиха под дъските. Пауъл едва успяваше да различи бетонните подпори, около които се беше натрупал навят пясък с височина само няколко сантиметра. Равномерни ивици светлина падаха от процепите между дъските върху неравната земя.

Патрулният свали фенерчето от колана си и го подаде на Улф. Тя го включи и насочи лъча към стената от пясък от дясната им страна. Пауъл я огледа и видя, че остава един сериозен проблем.

— Не е възможно. Намираме се на три метра от мястото, където е намерено момичето, а пясъкът вече е над главите ни. Как нашият тип

е замъкнал тялото толкова далеч?

Улф се загледа в изпречилите се пред тях купища.

— Може пък пясъка да го е нямало тогава.

— Именно. — Пауъл се върна при оградата и отново забеляза, че част от нея е по-нова, със зелена пластмасова мрежа върху телта. Тъй като тази част беше по-малко пропусклива за носените от вятъра песъчинки, навятият пясък се беше натрупал и участъкът бе станал непроходим.

— Когато са изхвърлили тялото, тази част от оградата още не е била поставена — каза Пауъл. — Била е сигурно само от тел и земята зад нея е била чиста. Ако успеем да разберем кога са сложили новата ограда, ще стесним времето на извършването.

Обърна гръб на стената от пясък и тръгна в обратната посока. Откри, че може да измине без никакви трудности поне стотина метра. След още няколко крачки пясъкът отново започваше да се трупа под дъските. Малко преди да блокира пространството напълно, Пауъл стигна до втора порта.

— Влязъл е оттук — каза Пауъл. — Входът откъм паркинга е прекалено открит, а този не се вижда от улицата. Можел е да извлачи тялото до мястото, където го намерихме. — Обърна се към патрулния. — Можете ли да отворите?

— Разбира се. — Полицаят бръкна през оградата, отключи катинара и махна веригата.

Излязоха на открит въздух, който беше направо сладък след вонята под дъските, и се озоваха зад гърба на сграда, намираща се под нивото на алеята. Наблизо имаше празен контейнер за боклук.

— Значи е донесъл тялото тук — каза Пауъл. — Или е имал ключ за катинара, или е срязал веригата. Вкарал е тялото вътре и го е замъкнал колкото се може по-далеч под алеята. Но защо просто не го е заровил тук? Може би си е помислил, че ако намерят тялото близо до портата...

— ... ще го свържат с него — довърши Улф. — Виж къде се намираме.

Пауъл проследи погледа й. Пред него имаше служебна врата с името на ресторант. Клуб „Марат“.

Улф изключи фенерчето.

— Ако тялото е било домъкнато тук, нашият човек е влязъл под дъските на три метра от задната врата на Шарковски. Не знам как работят в лондонската полиция, но за мен това е достатъчно. — Тя подаде фенерчето на полицаия. — И какво ще правим сега?

— Ще говорим с разследващите — каза Пауъл. — Ще намерим онзи със сините ръкавици и ще му кажем какво сме открили. Ще се помъчим да сме тактични.

— Винаги съм тактична. — Улф тръгна към стълбите. — Идваш ли?

— Ей сега — каза Пауъл. Изчака Улф и полицаият да се качат по рампата на алеята, след което се обърна към клуба. Над служебния вход светеше самотна лампа.

Пауъл се облегна на металния парапет на стълбите и скръсти ръце на гърдите си. В тъмнината, нарушавана само от редицата лампи горе, беше едва различима сянка. Остана така дълго, загледан в клуб „Марат“. Отвътре се чуваше едва доловим пулс на музика.

3.

Мади подрани с десет минути. Докато чакаше на бара на чаша газирана вода с лайм, загледа отражението си в огледалото. Лицето ѝ бе дълго и ъгловато, подобно на тялото ѝ, с прибрана назад коса, захваната с шнола от черупка на костенурка. Лице на щъркел. Докато растеше, винаги се бе чувствала с десетина сантиметра по-висока от необходимото и поради липсата на по-грижовна майка ѝ бяха нужни години, за да се научи как да се облича по начин, който допълваше, вместо да скрива, естествената дължина на костите ѝ.

След няколко секунди огледалото показва друго лице. Тя се обърна и видя позната фигура, която се носеше безметежно през ресторанта, облечена в селска рокля и плетена блуза на цветя, купена сякаш от магазин за втора употреба. Беше Таня — библиотекарка във „Фрик“. Още нямаше трийсет, сините ѝ очи примигваха под катраненочерен бретон. В училище не бяха особено близки, но Мади отдавна беше научила колко полезна може да е тази млада жена.

Стана с чаша в ръка. Докато вървеше към Таня, видя как в помещението влиза и последният от групата им. Беше красив по безобиден начин, с щръкнал от гел перчем и непринудена усмивка, и когато Мади отиде да го посрещне, топлината на поздрава ѝ бе напълно искрена. Макар да не беше точно неин тип, той бе енергичен и амбициозен. Работеше като телефонен служител в „Сотбис“.

— Миналата година ходих да видя аранжировката — казваше Таня четвърт час по-късно. — Намира се в отделно помещение във Филаделфийския музей на изкуствата. Когато влезеш, виждаш стара дървена врата в тухлена стена. Отначало имаш чувството, че е само това. Но ако приближиш вратата, виждаш светлина от две дупки. И ако погледнеш през тях...

— ... виждаш жена без глава на легло от суха трева — довърши Мади. Седяха заедно на маса в градината, сред глицинии и тенекиени елени. — Гола е и лицето ѝ липсва или е скрито. В едната си ръка

държи лампа. На заден план има гора с подвижен водопад. Дюшан лично е направил фигурата и я е покрил с телешка кожа. Илюзията е перфектна.

Таня отпи глътка водка с боровинки.

— И оставаш с чувството за предателство. Цялата кариера на Дюшан е била посветена на концептуално изкуство. Той вземал съществуващи образи или предмети и ги използвал за своите цели. Готовите изделия. Писоарът. Лопатата на тавана. Но последната му творба е мъчително реалистична. Кара хората да се питат дали през цялото време не си е играел с тях.

Телефонният служител се облегна в стола си. Беше със светлорозова риза с разкопчана яка, а реверите на самото му бяха остри като ушите на дявол.

— И какво трябва да означава това?

— Никой не знае — каза Мади. — Дюшан е работил върху нея тайно поне двайсет години, като през цялото време твърдял, че се е отказал от изкуството и се е отдал на шах. Творбата му била показана едва след смъртта му — била изложена в музея без абсолютно никакви обяснения. И този етюд разбърква установената хронология. Преди най-ранният известен етюд на *Étant Donnés* е датиран в края на четирийсетте, но има данни, че тази картина е била нарисувана повече от трийсет години по-рано.

— Макар че е трудно да се каже със сигурност — обади се Таня. — Намерили са я в Будапеща, нали?

Служителят колебливо завъртя чашата си с мартини.

— Да. Естествено, не мога да ви кажа името на продавача, но става въпрос за законен дилър с дълга история във фирмата. Разглеждал един антикварен магазин, без да търси нищо конкретно, и видял картината окачена до една лавица със самовари. Собственикът казал, че била част от по-голяма партида, но не знаел откъде е...

— И никой не знае къде е отишла. — Мади погледна служителя. — Или почти никой.

Служителят й се усмихна над чашата си.

— Дори да исках да ви кажа, нямам достъп до тази информация.

— Я стига. — Мади едва потисна желанието си да го удуши със собствената му вратовръзка на точки. — Знам как работи системата. Трябва да има досие с копие на паспорта му или на шофьорска книжка.

Служителят поклати глава.

— Най-много двама души знаят самоличността на купувача. Това е нещо, което не е нужно да се казва дори на аукционера. Знаеш как е. Никой не иска да бъде отговорен за изтичане на името...

— Разбира се. — Мади замълча. Усещаше, че служителят иска да ѝ каже нещо, но нямаше смисъл да насилва нещата. Преди година фалитът на галерията ѝ в Челси беше старателно анализиран от „Сотбис“, което създаде странно, илюзорно чувство за близост. Напълно непознати бяха останали с впечатлението, че я познават, което ги правеше по-склонни да откровеничат с нея.

Накрая служителят сниши глас.

— Ето как стоят нещата. Виждал съм наддаващия. Преди няколко месеца, докато търсех досието на един клиент, го видях да говори с едно момиче от рецепцията. Носеше огромна купчина руски каталози на произведения на изкуството и преди да си тръгне, ѝ бутна петдесет долара *бакшиш*. Типичен руснак.

— Поне са щедри на бакшиши. — Мади заразглежда пияната в чашата си. — Кое е момичето?

— Виж, вече казах прекалено много. — Служителят допи мартинито си. — Пък и какво ти пука? Ако се надявате да сключите сделка с купувача...

— Не искаме това — каза Мади. — При тази цена вече не проявяваме интерес.

Таня допи питието си.

— Важно е качеството, не цената. Нали така е казвал Ръскин^[1]?

— Освен това Ръскин хвалел наляво и надясно платната на Търнър^[2], като в същото време ги продавал под масата. Във финансовия свят биха го обвинили в конфликт на интереси. — Мади се усмихна. — Не е трудно да се разбере защо картината постави рекорд. Дюшан е най-влиятелният художник на двайсети век, така че всяка негова непозната творба задължително ще предизвика сензация. Но ако съм научила поне нещо в този бизнес, то е, че цената има значение. Повечето купувачи плащат повече, отколкото си заслужава. А шефьорите имат склонността да не се представят особено добре.

Това беше цитат от една среща на инвеститори, но Мади си беше присвоила думите. Над масата се възцари мълчание, но тя добре усещаше любопитството на служителя към нея и фонда. Мади го

погледна и видя, че той всъщност е доста привлекателен. Преди година сигурно щеше да се изкуши да залитне в тази посока, но напоследък самотата ѝ се струваше единственото нещо, което бе изцяло нейно.

Дойде сметката и тя я плати — намек, че фондът с радост е готов да поеме разходите. Отвън спряха неловко, докато служителят не схвана намека и не си тръгна.

— Той те харесва — каза Таня веднага щом онзи се отдалечи на безопасно разстояние. — Ако бях на твое място, не бих се поколебала...

— Никога не излизай с мъж, който използва повече козметика от теб. — Мади се загледа в отдалечаващия се щръкнал перчем на служителя и изпита мъничко съжаление. После се обърна към Таня. — Имам работа за теб.

Таня отиде до бордюра и се огледа за такси.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти пратя снимка на руснака от снощния търг. На копчето на ризата му има някакъв символ. Червен кръг. Надявах се, че ще можеш да ми кажеш какво означава. Бих го направила и сама, но нямам време. А ти си единственият човек в Ню Йорк, който е по-добър в тези неща от мен.

— Ще видя какво мога да направя — каза Таня. Заплатата ѝ във „Фрик“ не можеше да покрие студентските ѝ заеми и затова тя обикновено беше готова да приеме всякакви шантави работи, предложени ѝ от Мади. — За кога ти трябва?

— За утре сутринта. Имам среща с Ренард и искам да мога да му покажа нещо. — Мади извади от чантата си запечатан плик. — Консултантският ти хонорар. От фонда.

Таня взе парите, които всъщност бяха излезли от джоба на Мади, и се качи в таксито, което току-що бе спряло пред ресторанта. Погледна Мади, която още стоеше на бордюра.

— Така и не успяхме да поговорим. Сигурна ли си, че си добре?

— Нищо, което да не може да се излекува с една доживотна терапия — каза Мади. Усмихна се и махна на отдалечаващото се такси, след което продължи по пътя си. По-нататък по улицата служителят продължаваше да върви сам. За момент Мади си помисли дали да не го настигне, но се отказа.

През годините в Челси тя също щеше да вземе такси, но онези дни си бяха отишли отдавна. Погледна си часовника — каишката беше дискретно поправена с изолирбанд — и въздъхна. Докато вървеше към метрото, се почувства изтощена, но доволна. Токчетата ѝ чаткаха бързо по тротоара. Очакваше я дълъг път до дома ѝ в Бруклин.

[1] Джон Ръскин (1819–1900) — английски изкуствовед и художествен критик. — Б.пр. ↑

[2] Джоузеф Търнър (1775–1851) — английски художник, представител на романтизма. — Б.пр. ↑

4.

Иля Северин, на когото още му се случваше да мисли за себе си като за Скита, вървеше, без да бърза, през терминала, сред тълпата други пристигащи от Лондон. С тесния си кафяв костюм можеше да мине за поредния чуждестранен турист, макар че багажът му се състоеше само от куфар, който трудно би побрал три комплекта дрехи, както и малък сак с „Мидраш Раба“ и „Сефер Йецира“ с твърди корици.

Мина през автоматичната врата към района за посрещачи. В края на тълпата мъж на двайсет и няколко се беше облегал на една от колоните, поддържащи тавана на терминала. Носеше тясна тениска с двуглав орел, а на врата му висеше медальон с Богородица. Гривна и прибраната на опашка коса завършваха картината. Веднага забеляза Иля, макар че леко отегчената му физиономия не трепна.

— Северин?

— Да. — Иля кимна, но не му подаде ръка. — А ти трябва да си Женья.

С все още скръстени на гърдите ръце мъжът се оттласна от колоната и тръгна към асансьорите в дъното на терминала. Не предложи да вземе куфара на Иля.

— Елате с мен.

Иля го последва на крачка разстояние. Хладното посрещане потвърждаваше опасенията му. Навремето щяха да го приемат с уважение, но след Будапеща нещата се бяха променили драстично.

Слязоха в гаража, където ги чакаше джип, паркиран между оранжевите колонки. Иля сложи куфара си в багажника, но задържа сака. Женья седна зад волана и завъртя ключа. Таблото светна като конзола на космически кораб и от тонколониите се разнесоха звуците на *блатные песни*^[1], музиката на криминалния подземен свят.

Излязоха на автострадата и поеха по маршрут, който Иля беше проучил предварително. Изминаха двайсетте километра до Брайтън Бийч в пълно мълчание. Когато излязоха от магистралата, беше ранен следобед и слънцето печеше безмилостно редиците ниски къщи. Иля

виждаше през прозореца същите търговци и бабушки, които беше познавал като момче: бутаха колички по тротоарите като някакви призраци от детството му.

Спряха на една пресечка от клуба. Докато слизаше, Иля се загледа в опашката на мъжа — удобно място за хващане при сбиване. Беше го научил по трудния начин и затова се подстригваше късо.

Куфарът му зачегърта шумно по паважа. Вървяха към входа на клуб „Марат“, над който имаше избелял навес. Влязоха в коридор с евтин мокет и фалшиви стълбове на фенери. Стените бяха покрити със зелен найлон, а от тавана висяха пластмасови филизи на изкуствен бръшлян.

Завиха и спряха пред затворена врата. Докато Женя чукаше, Иля забеляза, че стените са покрити с безброй снимки на мъж със сребристи мустаци, стоящ до разни местни политици или седнал в грамадни джипове с висока проходимост, преправени за състезания.

Изад вратата се разнесе неочаквано мек глас на руски.

— Влез.

Женя отвори вратата.

Кабинетът беше просторен и тъмен, стените бяха покрити с още снимки на джипове. В единия ъгъл имаше неразпечатани кашони с водка, наредени един върху друг. Лавиците бяха пълни с играчки, кукли и други дреболии, придаващи на помещението усещането за вехтошарски магазин.

Зад бюрото, с осветено от компютърния екран лице, седеше Валентин Шарковски. Беше стегнат мъж с телосложението на бивш борец, какъвто и бе преди много години. Ризата му бе с разкопчана яка и от нея надничаха сиви косми и тежък златен кръст.

Шарковски стана предпазливо от стола си. Докато гледаше внимателните му движения, Иля видя обичайните за един застаряващ атлет болезнки. Протегнатата ръка на стареца беше кокалеста, но стискаше здраво.

— Как мина полетът?

— Както винаги — отвърна Иля и пръв сложи край на ръкостискането.

Докато сядаха, в стаята докуцука висок мъж около трийсетте, с мръсноруса коса. Иля знаеше, че се казва Миша. Той също носеше

косата си на опашка, но за разлика от Женя, неговата беше прибрана на тила. Двамата млади мъже останаха прави.

Иля заговори отново.

— Много поздрави от Василенко.

Шарковски седна тежко зад бюрото си.

— Благодаря. Как е в Лондон?

— Влажно — каза Иля. Не обичаше празните приказки, а стоящите зад стола му мъже го държах нащрек. Откри, че може да ги държи под око на стъклото на най-голямата снимка, показваща танцьорките на клуба. Двамата също го следяха внимателно, май не толкова враждебно, колкото от любопитство, сякаш беше представител на някакъв екзотичен вид.

Шарковски започна да оправя хартиите по бюрото си — събираще фактури и касови бележки на спретнати купчини.

— Извинявай за бъркотията. Край няма. Нали знаеш как е в ресторантьорския бизнес.

— Работих с Василенко в неговия клуб — отвърна Иля. — Но той въртеше повечето неща сам.

— Точно така трябва. Така научаваш нещо за света. Установих, че най-постоянното нещо в живота е загубата на инвентар. Свиване на доходите. Всеки месец ми струва пет процента. Барман налива питиета от собствена бутилка. Помощник-готвач си тръгва с два стека в джоба. Знаеш ли какво е нощен портиер?

Друг би си помислил, че Шарковски дрънка глупости, но Иля знаеше, че един *вор*^[2] никога не говори без основателна причина.

— Мие пода, изхвърля боклука, чисти печките...

— И прави всичко това сам. — Шарковски напъха фактурите в горното чекмедже на бюрото си и го остави отворено. — Остава през часовете след затварянето на клуба и защото е сам, може да прави каквото си иска. Ако намери изпуснато портмоне, го прибира. Може дори да краде. А аз си затварям очите за такива неща. Защо ли? Защото той върши работа, която не би вършил никой друг. Също като теб.

Погледът на стареца се спря върху лицето на Иля.

— Когато такъв човек си върши работата добре, го оставят на мира. Но ако нещо се оплеска, става по-трудно да гледаме на другата страна. — Замълча за момент. — Дошъл си да прибереш нещо. И в същото време ти си онзи, който го е загубил. Защо?

Иля, който беше очаквал въпроса, не закъсня с отговора.

— Бях немарлив.

— Разбирам. Което кара някои от нас да се чудят какво стана в Будапеща. Единственият друг, който знае, май е мъртъв. И би било лесно да се върнеш с празни ръце и да кажеш, че онова, което беше пратен да намериш, е изчезнало, а в същото време да си го пробутал сам.

Бръкна в отвореното чекмедже и когато ръката му се появи отново, в нея имаше пистолет.

Първата реакция на Иля бе да погледне пода. Беше покрит с килим. Ако имаше голи плочки, щеше да се разтревожи повече.

Старецът насочи пистолета към Иля.

— Немарливостта може да е случайна, но може и да е преднамерена. Чекистите имат очи на много места. Не бих се изненадал, ако и те имат пръст в това. И не само защото си *чифутин*. Макар никога да не ми е било лесно да се доверявам на чифути, понеже знам, че верността им е разделена от самото начало...

Иля не сведе очи, но думата отекна в главата му с всичките ѝ омразни асоциации. За момент вече не беше Скита, а еврейско момче, което се биеше в училищния двор сред пръснати по земята учебници и тетрадки.

— Ако мислиш, че съм чекист, би трябвало да ме убиеш веднага.

— Първо има нещо, което искам от теб — каза Шарковски. — Нещо, което трябва да ми покажеш. Няма да ти кажа какво е. Имаш само един шанс. И ако не познаеш...

Шарковски стовари шумно пистолета върху бюрото.

Иля изчака секунда. Много добре разбираше, че това е само заплаха, но си напомни да не подценява този човек, който си бе разчистил място за бизнес в града само със силата на собствената си личност.

Отвори сака, извади един лист и го сложи на бюрото. На листа имаше снимка на мъж, свалена преди дванайсет часа от художествен уебсайт. Мъжът държеше тръжна карта в протегнатата си ръка, пет сантиметра от ръкава на ризата му се виждаха.

— Дойдох за този човек — каза Иля. — И знам, че можеш да ми кажеш къде е.

Шарковски изгледа мълчаливо снимката. После се обърна към двамата телохранители и нареди:

— Оставете ни, ако обичате.

Женя и Миша се спогледаха и излязоха от кабинета. Щом останаха сами, Шарковски свали пистолета. Оръжието и снимката изчезнаха в отвореното чекмедже. От същото място старецът извади бутилка и си наля, без да предложи на Иля.

— Когато намекнах, че си чекист, ти се ядоса. Мразиш ли ги?

Иля знаеше, че споменаването на службите съвсем не е случайно. Да наречеш един крадец чекист, пък било то и между другото, бе равносилно да го обвиниш в най-долно предателство и това му послужи като напомняне колко ниско е паднал.

— Всеки, който цени свободата си, трябва да мрази тайните служби.

— Думи на истински крадец. — Шарковски стана и отиде в ъгъла с кашоните водка. Дръпна килима. Отдолу имаше сейф и той го отвори със завъртане на дръжката.

Иля огледа съдържанието на сейфа. Повечето оръжия бяха скъпи пистолети с покритие от никел и хром, но Иля не би се доверил на оръжие, което не би могъл да поддържа сам. Докато разглеждаше, си спомни разговора им преди малко. *Чифутин*. Думата го остави със зрънце гняв, което можеше да покълне неочаквано, ако го пренебрегва твърде дълго. Внимаваше да изглежда безобиден, но не беше. Не беше забравил. И не прощаваше лесно.

Избра си един револвер. Работно оръжие. Вдигна го, за да може Шарковски да го види.

— Избор на внимателен човек — отбеляза Шарковски, докато затваряше сейфа. Погледът му се стрелна към лицето на Иля. Очите му бяха студени и безпристрастни. — Добре. Скоро ще разберем колко внимателен си всъщност...

[1] Блатные песни — музика, свързана с руския подземен свят, която описва живота на престъпници и крадци. ↑

[2] Вор: „Крадец“ на руски. Член на *воры в законе*, или братство на крадци, кръг от влиятелни престъпници в руския подземен свят. ↑

5.

— Не се опитваме да бием пазара — каза Ренард. Гласът му се чуваше ясно не само в заседателната зала, но и навън в коридора. — Ако има някакво объркване по този въпрос, можем да прекратим срещата още сега.

Мади чу думите му и се усмихна, докато влизаше, като махна на рецепционистката в безупречно чистото лоби на фонда. За разлика от останалата част от сградата „Фулър“, която беше паметник на ар деко, „Ренард Арт Фонд“ беше украсил наетото пространство в стил, който трябваше да съживи белия куб на съвременните галерии, което поне за нея създаваше чувството за неподвластна на времето стерилност.

Ренард седеше начело на дълга стоманена маса до Итън Ъшър, един от научните сътрудници на фонда. Яката на ризата на Ренард беше цъфнала над пуловера му като парниково цвете; дрехите му бяха старателно измачкани, докато Итън бе облечен уж небрежно, с тениска, прилежно прибрана в панталона в цвят каки. В другия край на масата седяха двама инвеститори от пенсионен фонд с еднакви костюми на тънки райета. Докато приближаваше, Мади усети по изразенията им, че срещата не върви особено добре.

Когато тя стигна заседателната маса, Ренард се обърна към нея и я дари с една от прочутите си усмивки.

— Радвам се, че си тук. Господа, това е Мади Блум, нашият главен сътрудник за връзки с галериите.

Мади се ръкува с гостите.

— Не се безпокойте за титлата. И аз самата не съм сигурна какво означава...

Седна до Итън, който отбеляза присъствието ѝ с леко кимане. Макар да работеше във фонда по-отдавна от нея, Итън беше една година по-млад, с гладко чело, зелени очи и пясъчноруса коса, която винаги изглеждаше пет сантиметра по-дълга от необходимото. Тялото му под тениската бе стегнато и стройно, но във физиката му имаше нещо изкуствено, сякаш беше продукт на самотни упражнения. С

бледото си безстрастно лице й приличаше на андроид, сякаш бе просто продължение на машините, от които разбираше толкова много.

Мади насочи вниманието си към Ренард, който представляваше по-интересна гледка. Беше невероятно привлекателен, четирийсетинагодишен, небрежно облечен, с маратонки и джинси, сякаш толкова беше свикнал с богатството, че вече не изпитваше нужда да се облича според етикета. Въпреки цялата тази неофициалност външният му вид бе внимателно подбран. Тъй като можеха да минат години преди фондът да покаже някакви печалби, засега най-ценното му качество бе способността му да продава себе си. И Мади си помисли, че в този момент той си върши работата доста безразлично.

— Изкуството изостава от другите инвестиции поради един фатален недостатък — тъкмо казваше Ренард. — То е прекрасно. Хората купуват произведения на изкуството поради причини, които са напълно ирационални от гледната точка на незаинтересования инвеститор. В резултат са склонни да плащат по-висока цена, което намалява финансовата им възвръщаемост средно с един процент на година, както открихме. Тогава защо да се инвестира в изкуство? Не защото то гарантира огромни печалби. А защото може да диверсифицира и намали риска в един по-голям портфейл.

— Но ние приемаме, че търсите начини да увеличите и печалбите — каза по-възрастният от двамата гости.

— Разбира се. Когато влязох в този бизнес, бях търговец на опции. Не разбирах абсолютно нищо от изкуство, но видях възможност да направя пазара по-прозрачен. Първоначалното ни намерение бе да следим търговията с произведения на изкуството, която е пословично непрозрачна, и да продаваме информацията. Докато го правехме, открихме две неща. Първо, базата данни върши работа само ако е съвместна и достъпна, така че вместо да я държим в тайна, ние я отворихме за света. Второ, разполагахме с информация, която би могла да ни даде предимство, ако самите ние решим да инвестираме някога. Например линията на размерите...

— Илюстрацията е опростена, но дава представа за начина, по който мислим — каза Итън, взе една брошура и я отвори на графика с линия, която плавно се издигаше по страницата. — Като цяло големите картини са по-скъпи от малките, ако са на един и същи художник.

Размерът означава престиж. Един голям Пикасо се продава за много повече от един малък, така че ако съпоставите изрисуваната площ с цената, ще получите плавна линия, като цената расте неотклонно с размера.

— Макар че пада, когато площта ѝ стане по-голяма от размерите на асансьор на Парк авеню — намеси се Ренард.

Итън посочи една отличаваща се част на графиката.

— Понякога може да има отклонения в линията. Един Пикасо се продава за по-малко, отколкото би трябвало да очакваме от мястото му на линията. Защо? Може би защото картината не е добра, повредена е или се е оказала фалшификат. Може информацията да е невярна. Или пък да е истински удар. И именно тук идваме ние.

Инвеститорите се втрениха в графиката. Не изглеждаха особено убедени. Мадри отново погледна раираните им костюми, които ѝ напомниха, че двамата не се отличават с особено въображение, и се опита да насочи разговора в друга посока.

— Подходът е нов, но не и принципът. Пенсионните фондове от години инвестират в произведения на изкуството. Вместо да зависим от мнението на критиците обаче, ние предпочитаме един по-систематичен подход.

Ренард я усети накъде бие и бързо подхвана нишката.

— Което означава само, че прилагаме модерна теория за портфолио към най-стария клас активи. Всяка продажба е източник на информация. Можем да идентифицираме мотивите на поведението на инвеститора, които са останали незабелязани за всеки друг. Например, ако картината е открадната, цените на другите творби на художника обикновено растат...

— Макар да установихме, че става точно обратното, когато художникът умре — каза Мадри. — Хората си мислят, че след смъртта на твореца цените ще скочат, но това не е вярно. Смъртта приключва нещата, прави невъзможна появата на нови творби, които да достигнат съществуващите цени. Докато художникът е жив, той има възможност да оформя историята. Умре ли, възможността изчезва.

— С изключение на Дюшан — безизразно каза Итън; очите му проблеснаха за миг към нейните.

Мадри се усмихна, макар да знаеше, че шегата е за нейна сметка.

След още няколко въпроса гостите станаха и обещаха, че ще се обадят преди края на месеца. Докато ги изпращаха до асансьорите, Мади не успя да разгадае израженията им — бяха по-сърдечни отпреди, но и някак дистанцирани. Ренард пък изглеждаше сигурен, че срещата е минала успешно, и се усмихваше широко.

Усмивката му се задържа само докато вратата на асансьора се затвори. Щом останаха сами, Ренард се обърна към другите.

— Ще коригирам тракера. Можем да намалим шанса за инвестиция на трийсет процента.

— Трийсет процента — мрачно повтори Итън. — Това ни поставя под целта за тримесечието.

— Само след година ще отказваме предложения за инвестиции. — Ренард тръгна към личния си кабинет. — Колкото до руснака, правя го основен приоритет. По всяко време на пазара има само двайсетина големи купувачи. Ако успеем да разберем кой е той и да предвидим вкусовете му, ще можем да купуваме творбите, които желае, преди да се е усетил. И за да приемете нещата сериозно, има бонус. Десет хиляди на отсрочени добавки за онзи, който пръв ми каже името му. Разпространете вестта.

Лицето на Мади не трепна, но вътрешно тя усети едва доловимо тектонично изместване. Преди година, след фалита на галерията ѝ, изведнъж се бе озовала затънала в дългове. Макар да не бяха достатъчно, за да покрият напълно задълженията ѝ, десет хиляди долара можеха да ѝ купят необходимото време да ги изплати.

— Заемам се.

Ренард спря при вратата на кабинета си.

— И още нещо. Трябва да оправим модела на оценяване. Тръгнахме с предположение за пет милиона максимум, а картината се продаде за единайсет. Това е много извън рамките на грешката.

— Нали се разбрахме — каза Итън. — Купувачът се изхвърли с цената. Вината не е на модела.

— За изхвърлянето са нужни двама. Щом е платил единайсет, значи някой друг е предложил десет и деветстотин хиляди. В модела има грешка. Искам да разбера защо.

И изчезна в кабинета си. Итън се отдалечи без нито дума, а Мади тръгна към бюрото си и включи компютъра. Сърбеше я да отвори балансовия си отчет, но вместо това зареди снимката на руснака.

Увеличи я и се загледа в символа на копчето на маншета му, който беше привлякъл вниманието ѝ като възможна следа. Според Таня обаче червеният кръг можеше да означава всичко. Или нищо.

Затвори файла и се сети, че има още един възможен източник, на когото още не се беше обадила. След кратко колебание вдигна телефона и набра запаметения номер. На шестата цифра за момент спря. Знаеше, че обаждането е равносилно на признание, че възможностите ѝ са изчерпани.

Накрая остави слушалката. Засега нямаше да звъни на Лермонтов. По-късно, ако положението станеше още по-отчайващо, може би щеше да преглътне гордостта си. Но не и днес.

6.

Иля погледна живия плет и се стъписа. Беше висок два метра и половина и идеално поддържан, с толкова гладки страни, че изглеждаха плътни като геологично образувание, оформено от стихии. Когато си помисли за усилията, необходими за отглеждането на безкрайния плет, и за грижите да не надвиши и със сантиметър определената му височина, остана смаян и разгневен от богатството, за което говореше.

Хвърли поглед към Жения, който седеше зад волана. От ъгълчето на устата му стърчеше клечка за зъби. Беше сменил тясната тениска и сребърния медальон от предишния ден с развлечен кадифен костюм. Иля усещаше, че зад показната мутренска външност и поведение Жения се чувства доста неспокойно в този квартал на Саутхамптън, на сто и петдесет километра и цял свят разстояние от Брайтън Бийч.

По пътя не беше толкова унил. „Всички знаем за Будапеща — беше казал Жения, надвиквайки музиката. — Довечера, като се срещнем с арменците, ще те държа под око, *килърче*...“

Иля беше премълчал — знаеше, че всеки отговор само ще се обърне срещу него. Слезе от колата и каза:

— Отивам да се разходя. Обиколи къщата и ме чакай на брега.

Затвори вратата и тръгна към зелената стена. С крайчеца на окото си видя как Жения мята навън клечката за зъби и потегля. Изчака комбито, с което се надяваха да не се набиват на очи, да излезе на пустата улица. Секунда по-късно колата зави и изчезна от поглед.

Щом остана сам, Иля пристъпи към плета. Погледна земята и видя заравнената ивица, където е бил тротоарът — в някакъв момент беше разкопан, за да може поляната да стигне до самия път. Погледна нагоре към местата, където плетът не бе така гъст, и откри, че може да види какво има от другата страна. Като се изключеха няколко декоративно подрязани храста и белият шестоъгълник на една беседка, не видя нищо освен декари и декари перфектно поддържана трева.

Тръгна към главния вход и подмина табела с надпис „Джин Лейн“. Нямаше порта, само чакълена алея, която рязко завиваше

покрай плета и блокираше видимостта. Мина от другата страна на улицата с надеждата, че ще придобие по-добра представа за разположението. Когато стигна отсрещния бордюр, чу хрущене на чакъл и на алеята се появи жълт джип. Вътре имаше двама мъже с бели блузи с високи яки и червени кръгли знаци от лявата страна на гърдите.

Охранителите го подминаха и Иля продължи. След трийсетина метра улицата завиваше и сянката на дърветата свършваше. Отляво плетът си продължаваше както преди. Отдясно къщите се смениха с езерце с тръстики и борове. Над спокойната водна повърхност се носеха орли рибари.

Стигна до брега. В края на пътя имаше малък паркинг, но комбито не се виждаше никакво. Отпред океанът беше като бледа шир, сливаща се с небето. Имението продължаваше до самия плаж и свършваше при него.

Иля си събу обувките и стъпи на пясъка — беше още топъл от лъчите на слънцето. Усещането на песъчинките по стъпалата му му напомняше смътно за нещо от детството, за време, когато беше ходил със семейството си на някакво място до морето. Опитва се да задържи спомена, но той изтече като вода между пръстите му и се изгуби.

Докато вървеше по плажа, се обърна да огледа имението откъм океана. За първи път успя да види къщата, която заемаше площ от почти два декара; покривът и стените бяха покрити с кедрови дъски. Сградата се беше разпълзяла, сякаш конструкцията ѝ беше огромна импровизация, с всевъзможни фронтони и стрехи на множество нива.

Иля седна на пясъка и се настани така, че да може да продължи да наблюдава имението. Тук нямаше плет и единственото, което отделяше основната сграда от останалия свят, беше една дюна, покрита с остра трева. През дюната минаваше ниска ограда, чиито дъски бяха килнати под неестествени ъгли — явно бе предназначена не толкова за защита, колкото да спира навятия пясък. Като се изключеше оградата, къщата бе напълно оголена.

В пясъка пред краката му се виждаха следи от гуми с големи грайфери. В далечината видя двама тийнейджъри в луксозен шутинг брейк^[1]. Бяха спрели на няколкостотин метра от него, гюрукът беше свален. Телата им бяха мускулести и загорели от слънцето. Докато ги

гледаше как продължават по плажа, в главата му започна да се оформя план.

Чу скърцане на пясък зад себе си.

— Е, какво мислиш?

Женя седна до него.

— Според мен едва ли може да се направи — каза Иля. — По-лесно е да откраднеш от музей, отколкото от къща като тази. Музеите не плащат за творбите, така че не ги следят. Частните колекционери обаче са по-внимателни, защото разбират какво означава загуба на капитал.

Женя изглеждаше объркан, сякаш не разбираше и цената на капитала.

— Значи започваш да размисляш, а?

Иля долови презрителната насмешка в гласа му. Да работиш с този тип беше като да делиш леглото с вълче. Подобно на всички мутри биячи, Женя искаше да стане престъпнически бос, без да разбира какво всъщност влече след себе си подобен живот. Иля се опита да си го представи как израства в човек като Василенко, но идеята му се видя невъзможна.

След секунда си помисли, че мъдростта идва от многото допуснати грешки през живота и че на младини Василенко може да е бил също такъв глупак. Погледна сипаничавото лице на Женя и си напомни, че материалът не е съвсем за изхвърляне. Женя беше излежал цяла година в затвора, без да се раздрънка — вярно, американски затвор, но пак не беше нещо, което да подминеш с лека ръка. А това означаваше, че у него има нещо повече от тази глупава опашка.

Отново се обърна към имението и попита:

— Сигурни ли сме, че картината е тук?

Женя загреба шепа пясък и го остави да изтече между пръстите му.

— Нашият човек вътре казва, че е там. Ако не сега, ще пристигне навреме за партито. Сто и петдесет гости. Няма да ни е трудно да влезем.

Иля си представи партито, великолепието и богатството, проблясващи на лунната светлина.

— Охрана?

— Шестима души. Вниманието им ще е насочено към поляната. Къщата ще е отворена. Двайсет камери отвън около нея и по територията на имота, но вътре има само една и тя наблюдава хранилището.

Иля се замисли. Слънцето се беше спуснало ниско. Ако искаха да се върнат навреме за размяната, трябваше да тръгнат скоро, но не му се искаше да е веднага. Мислено възстанови пътуването на картината след Будапеща. Вместо да мине по обичайния път, тя бе изчезнала за повече от година, за да се появи тук, зад безкрайния плет. Но не за дълго. Защото въпреки всичките защиты по суша имението беше открито откъм морето.

— Добре — каза най-сетне. — Ще го направя. Но ще ми трябват някои неща...

[1] Автомобил комби с три врати. — Б.пр. ↑

7.

Когато Мади влезе в кабинета на Ренард, той говореше по телефона. Щорите бяха спуснати. Докато седаше, тя се заслуша в онова, което казваше той:

— Е, отплатата за безчестие би трябвало да е една и съща навсякъде...

Вратата се отвори и влезе Итън, носеше лаптоп и голям бележник. Затвори вратата и седна срещу Мади. Изглеждаше уморен, макар че умората си личеше само като допълнителен непрозрачен слой в очите му, сякаш се беше включил някакъв вътрешен скрийнсейвър.

Тонът на Ренард леко се промени.

— Ами да, имаме средства за улавяне на неточни данни. Ако някоя галерия вкара в базата ни невярна информация, тя веднага се набива на очи. Алгоритмите ни са съставени така, че да отбелязват всяка аномалия в историята на цената на даден художник. Понякога това е възможност за инвеститора, друг път е неволна грешка. А се случва и да е преднамерена измама, макар и рядко.

След няколко секунди той приключи разговора, като благодари многословно на инвеститора за отделеното време, затвори и после вдигна щорите на прозореца — правоъгълник светлина падна върху плаката на Синди Шърман над бюрото му. Снимката, която показваше художника легнал върху застлан с линолеум под, с изрезка от вестник в ръката, винаги бе смущавала Мади, макар че трудно би могла да обясни защо. Ренард седна и попита:

— Е, какво имате за мен?

Мади и Итън се спогледаха и тя започна първа. Вече беше решила да запази най-обещаващото за края.

— Новина от Тел Авив. По телефона са наддавали от Филадельфийския музей на изкуствата. Те имат завършената версия на *Étant Donnés* и планират юбилейна изложба догодина. Придобиването на етюда би било голям успех за тях.

— Не е зле — рече Ренард. — Но това все още не ми казва кой е руснакът. Какво друго?

Итън вдигна лаптопа си.

— Съставих списък на олигарси от Русия и бившите ѝ сателити. Долната граница е един милиард долара. Успях да елиминирам почти половината имена. Като се има предвид явната неопитност на агента, възможно е купувачът да е нов на пазара...

Ренард поклати глава.

— Агентът беше некадърник, но това не означава, че и купувачът е такъв. — Посочи екрана на лаптопа, на който в по-малък прозорец се виждаше снимката на руснака. — Хайде. И двамата сте наети да правите връзки като тази. Нещо друго?

— Има още една възможност — каза Мади. Време бе да покаже картите си. Източникът ѝ беше едно момиче от бюро за обслужване на клиенти, същото, което беше получило петдесет долара бакшиш. След като изкопчи името ѝ от телефонния служител, Мади излезе с нея и след второто мартини тя се беше изпуснала неволно. — Имам източник, според който той изобщо не е руснак.

Ренард като че ли остана поразен.

— Кое то означава, че всичките ни предположения са погрешни. Това винаги е полезна изходна точка...

Итън се вгледа в списъка.

— Технически може да означава, че не е руснак, а от някоя сателитна държава. Така оставаме с Вагит Алекперов от Азербайджан, Герман Хан от Украйна...

— ... и Анзор Арчвадзе от Грузия — довърши Мади. — Вече ги проучих. Всеки от тях е възможен купувач.

— Три имена — каза Ренард. — Добре, приближаваме. Но сега какво?

Въпросът беше насочен към Итън, който не отговори. Мади видя, че той гледа намръщено снимката на агента, усети момента и се възползва.

— Мисля, че трябва да се обърнем направо към тях.

— Това вече го обсъждахме — отвърна Ренард. — Не можем да действаме без повече информация.

— С информация можем да стигнем само дотук. — Мади почти очакваше Итън да възрази, но вместо това той затрака бързо на клавиатурата, сякаш мислите му бяха някъде другаде. Тя се обърна отново към Ренард, твърдо решена да не изпуска възможността. —

Трябва да натиснем контактите си. Знам какво казах преди, но този бизнес не се гради единствено върху информация. А и върху репутация.

Докато говореше, наблюдаваше внимателно директора на фонда — знаеше, че този аргумент зачеква директно въпроса защо той изобщо е влязъл в бизнеса с произведения на изкуството. Годишните търговия с деривати го бяха оставили жаден за нещо по-фундаментално, за по-голямо удовлетворение, отколкото можеха да му осигурят парите. И тя знаеше, че за Ренард е най-важно какво ще остави след себе си. Дори печалбата оставаше на заден план.

— И какво предлагаш?

— Само онова, което винаги си ми казвал. Репутацията води до информация, така че ще работим по социалната част. Не ми пука колко изолирано живеят тези типове. Човек не купува такава картина, без да каже на никого за нея. Мога да се появя на подходящите събития и благотворителни акции. С пълната подкрепа на фонда...

— Всъщност няма да е необходимо — внезапно се обади Итън. — Знам кой е купувачът.

Двамата го зяпнаха.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ренард.

— Анзор Арчвадзе. — Итън завъртя лаптопа. — Грузински индустриалец. Натрупал състояние от авточасти и алуминий. Живял в Москва, но след Революцията на розите емигрирал. Притежава голямо имение в Хамптънс.

Мади погледна снимката, която беше отворил Итън. Не беше човекът от търга. Арчвадзе бе по-възрастен, жилав, с къса прошарена коса и раздалечено разположени очи.

— И какво те кара да си толкова сигурен, че е той?

Итън отвори снимката на наддаващия.

— Символът на копчетата на агента му.

— Вече го проверих — каза Мади, която предположи, че Итън просто се опитва да се изфука. — Червен кръг може да означава всичко.

— Само дето не е червен кръг. — Итън чукна клавиатурата и отвори обработено копие на снимката, на което се виждаше фокусиран и увеличен образ на копчето. При тази резолюция ясно си личеше, че наистина не е кръг. — Това е хептаграма. Звезда със седем върха.

— Хептаграма — повтори Ренард и се наведе да разгледа изображението. — Какво означава това?

— Ами да видим. — Итън пусна търсачката. — Окултен символ. Има го на печата на Ordo Templi Orientis, Ордена на Храма на Изтока, тайно общество, свързано с Алистър Кроули. Може да се види на знамето на навахо и освен това... — Той посочи екрана. — Освен това е отличителен знак на Грузинските военновъздушни сили.

— Грузия. — Ренард беше видимо впечатлен. — Да кажем, че Арчвадзе е купувачът. Изпраща сътрудник да наддава вместо него, бивш служител от военновъздушните сили, изпитващ известна носталгия по миналото. Възможно е. Малко прекалено изпитано може би, но възможно. Участвал ли е на пазара преди?

— Доколкото знам, не. Но след като разполагам с името, мога да поровя повече.

— Добре. — Ренард вдигна телефона. — Искam до утре профилът му да е на бюрото ми. Мади, провери името и през твоите хора. Итън, добра работа. Ако се окаже вярно, бонусът е твой.

Речта беше произнесена в забързано темпо. Преди да се усети, Мади се озова с Итън от другата страна на вратата, а Ренард се готвеше за разговор с поредния инвеститор. Мади погледна колегата си и каза:

— Браво.

— Благодаря — мило отвърна Итън. — Не бих могъл да се справя без теб. Искam да кажа — снимката.

Тя се усмихна.

— Не бъди толкова сигурен в себе си. Кой знае, може пък да е някой индианец навахо.

Обърна се и тръгна към бюрото си. Докато обмисляше следващия си ход, изпитваше нещо тревожно близко до омраза. Със своите източници в галериите, които бяха по-добри от всичко, което би могъл да намери Итън онлайн, можеше да научи много за колекцията на Арчвадзе, за вкусовете му, за намеренията му...

Но още докато си мислеше всичко това, започна да се пита какво изобщо прави тук. Беше постъпила във фирмата като наемник с намерението да излезе с пари и информация, но след данъците заплата й едва стигаше за погасяване на вноските й, докато

сериозните финанси си оставаха тайна, пазена от Ренард, Итън и други поклонници на култа към информацията.

Знаеше обаче, че има една област, до която уменията им не стигат. За тях авоарите на фонда бяха абстракция, серия редове в балансовия отчет... но зад всяка единица в портфейла имаше нещо истинско, видимото доказателство за живота и работата на някой художник.

Стана от бюрото си. Вече беше късен следобед, но тя се надяваше, че все още има време за поклонничеството, което си беше наумила. Събра си нещата и тръгна по коридора да помоли Ренард за ключа.

8.

— Аутопсията ще е трудна — каза съдебният лекар. Беше патолог от Южна Азия с толерантно отношение към британците и макар че разследващият случая детектив беше само на няколко крачки, веднага се беше лепнал за Пауъл. — Ако я отворим без предварителна обработка, ще се разпадне. Затова използваме компютърна томография.

Тялото на обезглавената жена от другата страна на стъклото приличаше на някакъв странен пашкул, увит в метри лигнин и найлон. Пауъл гледаше как двама помощници с бели ръкавици и маски развързват тялото от количката и го поставят заедно с пенопластовата подложка върху масата на скенера.

— Какво знаем за нея досега?

— От предварителния оглед ли? — Патологът сви рамене. — Нищо особено. Млада, под трийсет, макар че е трудно да се каже. Доколкото може да се съди по пубиса и подмишниците, била е с кафява коса. Главата и ръцете под китките са били отрязани след смъртта с назъбено острие. И макар че това е само предположение, бих казал, че в операцията е участвал повече от един човек.

— Повече от един? — попита детективът. Беше едър мъж на петдесет и няколко, с червендалесто лице и добре поддържана прическа, със специално скроен костюм, който прикриваше твърдия пластмасов кобур на пистолета му. — Защо мислите така?

— Различната степен на умение в работата с ножа. От огледа на дясната китка си личи, че отделянето е неумело и неравно, сякаш извършителят е бил възрастен или се е колебаел. Обратно, главата и лявата ръка са премахнати по-решително. Разрезите са равномерни и професионални.

— Или може би извършителят е само един, но е станал по-добър, докато е действал.

— Може би. Но лично за мен става въпрос за различни хора. — Патологът се обърна към прозореца за наблюдение. — Колкото до улики, на глезена ѝ има малка превръзка, която е възможен източник на

косми и нишки. Вече намерихме следи от нещо, приличащо на агнешка вълна.

Докато слушаше, Пауъл гледаше как помощниците махат задържащите външните слоеве найлон клипсове. Той и другите наблюдаващи се бяха скупчили пред лавица с компютърни монитори. От другата страна на стъклото се намираше лабораторията със скенер в дъното. Устройството приличаше на грамадна изправена поничка с отвор, подобен на вратата на перална машина.

Помощниците махнаха останалия найлон и започнаха да свалят втория слой. Когато навиха лигнина от двете страни на тялото, Пауъл за първи път видя самата мумия. Плътта на ръцете и краката беше изсъхнала и полепнала плътно по костите, така че човек лесно можеше да ги обхване с палец и показалец. Краищата на тазобедрената кост стърчаха като криле.

Детективът се наведе напред, за да разгледа по-добре.

— Нещо за датата на смъртта?

— Трудно е да се каже — отвърна патологът. — Може да е прекарала в пясъка година, десет години или много повече.

— Трябва да са били най-малко две — каза детективът и погледна Пауъл. — Тръгнахме от идеята ви за портата. Най-новата част от оградата, която би трябвало да попречи на убиеца да се отърве от тялото, е била сложена преди две години. Така че това е най-късната дата.

Светна предупредителна светлина и съседното помещение се опразни.

— А ако не успеете да я идентифицирате?

— Ще остане в моргата за две седмици. След това заминава за Харт Айланд. Ходили ли сте там? Потърс Фийлд получава по две хиляди ковчега годишно. Не е от най-приятните места, на които да свършиш...

След като помощниците влязоха в помещението за наблюдение, радиологът седна зад компютъра и започна сканирането. Таблата запълзя напред, като бавно прекарваше тялото през пръстена, а на най-близкия екран се появи серия последователни разрези. Пауъл и детективът отидоха в дъното на стаята и Пауъл попита:

— Виждали ли сте такива снимки?

Детективът следеше сканирането.

— Не оттук. Преди две години аз лежах на онази маса. — Пауъл забеляза издайническото зачервяване на врата му, знак за хапче нитроглицерин. — Е, какво търси тук човек като вас?

Пауъл обмисли възможните отговори. Неочаквано в ума му изникна лицето на баща му, навремето ъгловато и изсечено, а сега тлъсто и подобно на лъвско. Накрая се задоволи с обичайната размяна на информация.

— Един тип на име Василенко. Руснак. Живее в Лондон. Човек от същия тип като Шарковски.

— Позната история — изсумтя детективът. — С цялото ми уважение, има много начини един гангстер да прави пари в Брайтън Бийч и без връзки с Лондон.

— Така е — съгласи се Пауъл. — Какво знаете за миналото на Шарковски?

— Шампион по борба в Москва — отвърна детективът. — Започнал като играч на черния пазар, след което разширил бизнеса. Дошъл тук преди петнайсет години. За пред света върти нощен клуб, притежава руска баня в Шийпшейд Бей и между другото се занимава с автомобилни състезания. Няма досие. Но е босът в Брайтън Бийч.

Пауъл си отбеляза, че детективът е интелигентен, настрои се по съответния начин и каза:

— Но това не е всичко. Прекарал е осем години в затвора Владимирка в Русия, но бил освободен след излежаване на по-малко от половината от присъдата си. Доколкото разбрах, бил пратен там да организира криминалната дейност в града с негласната подкрепа на руското разузнаване. Разбира се, всички престъпници твърдят, че са врагове на службите, но на най-високо ниво между двете няма ясна разлика.

Детективът се усмихна и поклати глава.

— Вижте, нов сте тук, затова ще ви дам един съвет. Федералните обожават да поемат трансграничните случаи. Така си осигуряват разрешителни, техника, финансиране. Но когато случаят стигне до съда, интересът им към връзките с чужбина пресъхва адски бързо. Не обичат въвличането на чужди агенции. Повярвайте ми, виждал съм го.

Пауъл усети, че детективът проверява как ще реагира, и се запита дали не е засегнал болна тема — нещо, което наистина бе направил. Предишния ден беше подал заявление за федерално

подслушване и показанията му бяха снети от юрист, който сякаш се интересуваше единствено от връзките на мафията с тероризма. Макар лично да смяташе, че версията с тероризма е задънена улица, Пауъл се беше хванал на хорото, тъй като знаеше, че това е единственият начин да продължи с разследването на задграничната връзка. Пет дни преди това доверен информатор му бе казал да се ослушва за пришълец от Лондон. Оказа се скромен тип с физиономията на счетоводител, без типичните за престъпник татуировки, но Пауъл знаеше, че никога не бива да се доверяваш на човек, който явно няма какво да крие.

Сканирането в другото помещение приключи. Радиологът прегледа набързо изображенията и посочи някаква сенчеста област на един от разрезите.

— Тук има някакво чуждо тяло.

Пауъл пристъпи напред да разгледа по-добре и веднага каза:

— Гръдни импланти.

— Това може да е от полза — каза детективът. — Ако серийните номера са запазени, ще можем да я проследим от архива на пациентите. Друго?

— Вижте стъпалата. — Патологът помоли радиолога да отвори съответната снимка и посочи екрана. — Това ми привлече вниманието. Метатарзалните кости са разширени и сплескани. Прекарвала е много време изправена. Може да е била сервитьорка. Или да е участвала в маратони...

Докато Пауъл гледаше снимката, нещо прещрака в главата му и го остави с внезапното впечатление за светлина и музика.

— Превръзката на глезена й — каза той. — Казахте, че сте намерили следи от вълна, нали?

— Да — отвърна патологът и тъмните му очи блеснаха. — Агнешка вълна...

— Която се използва за по-плътено напасване на цвички. — Пауъл погледна лабораторията: мъртвата млада жена излизаше от отвора сякаш преродена. После се обърна към останалите. — Може заключението ми да е прибързано, но смятам, че тази жена е била танцьорка.

9.

Редовете флуоресцентни лампи примигваха и оживяваха един след друг. Складът беше на четиринайсетия етаж в сграда на Трето авеню, огнеустойчива кула от варовик и тухли. От двете страни на централната пътека се издигаха два̀сет решетести клетки, всяка от които можеше да бъде изкарана напред, за да разкрие странния портфейл на „Ренард Арт Фонд“.

Мади вървеше по пътеката. Беше ѝ студено — тук се поддържаше постоянна температура от петнайсет градуса. За кой ли път ѝ хрумна, че това е колекция, която не би събрал никой нормален човек. Синхромистични платна на Марк Ръсел например дяляха една и съща клетка с пасторални сцени от Миле и Грьоз. От другата страна висеше митологичен етюд на Ван Лу близо до сандък с осем бронзови статуи от периода момояма, които още не бяха разопаковани година след като бяха докарани.

Следващите няколко клетки бяха празни, с баркодове, показващи, че са запазени за липсващи творби. Например тук беше мястото на един ранен Моне, даден като допълнителна гаранция за заем. Някои картини бяха отишли за реставрация или анализ на произхода, а други бяха отстъпени на музеи за подобряване на публичния им профил или висяха в корпоративни лобита срещу месечна такса.

Във всичко това нямаше нищо ново освен може би намерението на фонда да управлява процеса по възможно най-обмисления начин. Докато гледаше творбите в склада, Мади осъзна, че отново си мечтае за подобен модел, който да ръководи и собствения ѝ живот. Наближаваше болезнена годишнина. Беше изминала близо година от фалита на галерията ѝ, която бе затворила, подобно на повечето подобни начинания, в мъртвите месеци на лятото.

Всичко се беше разпаднало толкова бързо. Бяха минали само пет години, откакто бе напуснала телефоните в „Сотбис“, за да постъпи на работа при Алексей Лермонтов. Дори днес не беше съвсем сигурна защо беше привлякла вниманието на галериста, освен ако не беше зърнал на младото ѝ лице онзи копнеж, който му напомняше за него

самия. Каквато и да беше причината, Мади беше приела предложението му и беше прекарала една година в галерията му, където заемаше най-видимия и най-слабо разбирания пост.

Усмихна се на спомена. Балерината беше един вид митично създание, модерно възплъщение на сфинксовете, които в древността пазели храмове и некрополи. На пръв поглед приличаше на рецепционистка, но истинската ѝ роля беше изцяло декоративна. Това беше всъщност най-старото изпълнителско изкуство в историята и бе безценна подготовка за живота в света на изкуството, в който човек трябва да поддържа перфектна външност, независимо от това какво му е отвътре.

Година по-късно беше сменила позлатената галерия на Лермонтов с празен магазин с витрина в Грийнпойнт. Отначало нямаше никакви печалби, на стените от гипсокартон висяха само нейни работи и творби на приятели. Беше покрила началните разходи с авансова кредитна карта и бе обзавела галерията с прибори от тротоара столове. Наблизо нямаше удобна спирка на метрото, така че караше посетителите с ежечасен микробус от Бедфорд авеню. Нощем спеше на постелка направо върху бетонния под.

С постепенното разрастване на бизнеса времето, посветено на собствените ѝ произведения, намаля, а накрая съвсем прекъсна. След като разучи числата, Мади премести галерията си в Уилямсбърг и я превърна в чисто търговско начинание. Само след половин година се настани в Челси — действаше на принципа, че светът на изкуството награждава най-добре ексцесиите.

По-късно пазарът показва, че тя не е наясно какво точно става. Накрая бе унищожена от режимните разходи. Месечният наем беше десет хиляди долара, а общо разходите бяха пет пъти повече. Когато продажбите на начинаещи автори започнаха да намаляват, уволни служители, намали рекламите и се оттегли от панаири и изложби. Но дори след като продаде собствената си скромна колекция и се премести в по-малък апартамент, накрая дойде денят, когато бе принудена да затвори.

Огледа се в притихналия склад, заобиколена от произведения на изкуството, избрани от компютър. Дори сега не беше ясно какъв точно е урокът. Ако беше устояла още два месеца, може би щеше да успее да се изправи. А вместо това откри, че избягва квартала, където се беше

намирала галерията ѝ, макар тя да продължаваше да живее в дълговете ѝ с едва видими очертания, както сигурно душата оцелява след смъртта.

Накрая заключи помещението и тръгна надолу, като още се измъчваше от мисълта дали да се обади на Лермонтов. Да моли за помощ беше като да признае собственото си поражение, но все пак галеристът разбираше инвеститорите така, както тя или Ренард не можеха. На пазар, формиран от невидими сили, чистата логика не може да те отведе много далеч.

След четвърт час Мади отново беше в сградата „Фулър“. Когато вратата на асансьора се отвори, тръгна веднага към кабинета си, но се натъкна на Итън, който вървеше бързо по коридора. Веднага забеляза, че е попаднал на нещо голямо.

— Какво има?

— Нова следа — каза Итън. Дватама стояха толкова близо един до друг, че можеха да се докоснат. — Какво знаеш за приятелката на Арчвадзе?

— Наталия Онегина — моментално отвърна Мади. — Далечна племенница или братовчедка на олигарха Герман Хан, много по-млада от Арчвадзе. Голяма красавица. Виждала съм я в светските колонки.

— Да, определено е от хайлайфа. Знаеш ли обаче, че отваря галерия в Лондон?

Новината беше достатъчна да пропъди всичко останало от главата ѝ.

— Сериозно ли се е заела?

— Достатъчно сериозно, за да състави учредителен договор. — Итън вдигна листата, които държеше. — Намерих документите. Арчвадзе е писан като директор. Предполагам, че той финансира цялото начинание.

Мади се опита да смели информацията.

— Мислиш, че е купил картината за нея ли?

— Съмнявам се. От онова, което успях да намеря, вкусът ѝ клони по-скоро към близнаците Уилсън. Трябва обаче да следим какво прави. Вече говорих с Ренард. Иска двамата с теб да работим заедно. Имала си своя галерия, така че... — Той млъкна. — Добре ли си?

— Добре съм. Може би малко уморена. — Мади се усмихна. — Трябва да се обадя на едно-две места. Прати ми всичко, което имаш, и

ще поговорим по-късно.

Продължи по коридора; усещаше погледа на Итън върху тила си. Влезе в кабинета, затвори вратата и се стовари тежко на един стол. Не можеше да повярва, че не е чула нищо за тази галерия.

Докато гледаше в мъртвото око на монитора и се чувстваше напълно безполезна, си позволи да си представи различен начин на живот. Например съветник на частен колекционер, който тепърва се появява на пазара и се нуждае от водач. Може би колекционер като самия Арчвадзе.

Ако искаше да се приближи до такъв като него, имаше само един човек, към когото да се обърне. Пое дълбоко дъх, вдигна слушалката и този път набра номера без капка колебание.

10.

Шарковски натисна звънеца на мебелния магазин срещу панаирната площ под ръждивите релси на издигнатия влак. Всички капаци бяха спуснати с изключение на онзи на входа, където се появи старец с очила. Старецът откряна вратата, погледна четиримата на тротоара и каза:

— Само трима. Аршак каза така.

Шарковски се обърна към другите, които се бяха сгушили под жълтия навес, за да се скрият от дъжда. Иля се дръпна, очаквайки да му кажат да остане, и леко се изненада, когато Шарковски се обърна към Женя и му каза:

— Остани тук. Дай торбата на Миша.

Женя примигна, но не каза нищо. Свали брезентовата торба от рамото си и я даде на Миша, куцащия бияч, с когото Иля се беше срещнал за кратко в клуба. После се обърна, извади пакет цигари от вътрешния си джоб и запали, докато другите влизаха в магазина. На оранжевия пламък на запалката Иля видя на лицето му нещо като негодувание.

Помещението беше огромно и тъмно, същински лабиринт от канапета и столове. От тавана висяха навързани празнични лампички и осветяваха златната сърма по колоните. В центъра, който беше единственото добре осветено място, имаше кушетки и отоманки, подредени около тъмночервен килим. На най-близкото канапе седяха трима мъже. В скута на единия имаше малка раница.

— Включи осветлението — нареди Шарковски. — Искam да виждам цялото помещение.

Собственикът отиде до електрическото табло. Започна да натиска копчетата едно по едно и се появиха скритите досега участъци, разкриващи последователни редове с легла, писалища и маси. Иля огледа изложбената зала. Като се изключеха тримата на канапето, магазинът бе пуст.

Докато приближаваха арменците, Иля видя, че двамата от двете страни са съвсем млади, току-що излезли от училище, докато третият

изглеждаше към трийсетте. Когато разстоянието между двете групи се скъси достатъчно, Шарковски излезе напред. Мъжът в средата го посрещна и двамата се здрависаха два пъти, като първо стиснаха десните, после и левите си ръце. Шарковски отстъпи назад и се загледа в младия мъж.

— Как е дядо ти, Аршак?

Аршак махна уклончиво с ръка.

— За приказки ли сме дошли, или да правим бизнес?

Шарковски като че ли не се смути от тази проява на нетърпение.

— Щом искаш, нека е бизнес. Можем да започнем веднага.

По негов сигнал Миша излезе напред с брезентовата торба, която леко изтропа, когато я постави на земята. Единият от младите арменци, момче с оперирана заешка устна, клекна и я отвори. След като се увери, че съдържанието е наред, Аршак подхвърли на Миша затворена найлонова торба.

— А играчките?

Шарковски му подаде цифров фотоапарат. Преди да го включи, Аршак сравни серийния му номер с номера, записан на листче, което извади от джоба си, след което огледа внимателно картата памет. Пъхна картата обратно, включи устройството и разгледа изображенията на малкия екран. В настъпилата тишина Иля чу грохота на влак по релсите отгоре.

Аршак като че ли остана доволен от видяното.

— Наред ли са?

— Да — каза Шарковски. — В Ленинан са. Веднага щом кажем, ще ги доставят.

— Добре. — Аршак кимна на момчето с раницата и то я остави в краката на Миша. — Както се разбрахме. Половината сега, половината при доставката...

Миша отвори раницата. Беше пълна с пачки банкноти. Докато наблюдаваше размяната, Иля си помисли, че Шарковски никога не би се съгласил на такава сделка преди десет години, когато конфликтите в различни точки на света бяха по-сигурен източник на доходи. Дори в най-добрите случаи обаче, моментът с размяната на толкова много пари си оставаше опасен, и Иля наблюдаваше арменците много побдително от обичайното. Внезапно някакво неочаквано движение привлече погледа му.

Срещу Иля имаше тоалетна масичка с овално огледало, чиято сребриста повърхност отразяваше гардероба зад него. Гардеробът беше голям и широк, с двойна врата от пресована дървесина.

Докато гледаше отражението, едното крило на вратата се отвори няколко милиметра.

Иля се обърна. Преди да успее да извади револвера си някой изрита вратата — четвърти мъж в тъмния гардероб. Държеше насочена напред пушка.

— Оръжията на пода — тихо каза Аршак.

Иля се обърна, като продължи да следи мъжа с пушката, който излизаше от гардероба. В ръцете на другите арменци също имаше оръжия. Миша, който беше хванат приклепнал, изглеждаше бесен. Лицето на Шарковски беше като издялано от камък.

— Това ли искаш наистина?

— Оръжията — каза Аршак и навря пистолета си в лицето на стареца. — Не се майтапя.

След секунда Шарковски кимна едва забележимо. Иля извади револвера от колана си и го сложи на пода, без да откъсва очи от арменците. Миша и Шарковски направиха същото, след което вдигнаха ръце на тила си, както им бе наредено.

Момчето със заешката устна ги обискира един по един. Докато търпеше поредното унижение, Шарковски наблюдаваше Аршак с нещо като научна безпристрастност.

— И какво означава това?

— Начин за намаляване на разходите — отвърна Аршак и свали пистолета си. — Напоследък парите са кът.

Онзи с белега се изсмя, от което белегът се очерта по-ясно.

— И кой от вас ще ни спре? *Чифутинът* ли?

И сръчка грубо Иля в гърдите с пистолета си. Иля сведе поглед. На масата до канапето имаше лампа, абажурът ѝ беше увит в целофан. Преди пистолетът да го сръчка за втори път, Иля се извъртя с цялото си тяло и сграбчи момчето за китката.

Момчето впери поглед в него. Без да се извъръща, Иля грабна лампата с другата си ръка и като на забавен кадър я стовари в лицето му. Чу хрущене на разбити зъби и видя замъглено движение с крайчеца на едното си око, когато мъжът от гардероба вдигна пушката и изкрещя

нещо. Миша сграбчи цевта и я отклони в мига, когато оръжието изтрещя — и гърдите на втория младеж изчезнаха зад облак от кръв.

С писнали уши Иля падна на коляно и изтръгна пистолета от ръцете на момчето. Усети как пръстите му се свиват около дръжката, после замахна. Пред очите му бе паднала червена пелена с изключение на тесния блестящ тунел, насочен право в лицето на Аршак. Когато светът се избистри, момчето беше на земята и плачеше, а белегът му не се виждаше от кръв. Другото момче лежеше мъртво на пода. Миша държеше пушката. Аршак, който бе с вдигнат, но насочен към нищото пистолет, се озова срещу двама въоръжени.

— Добре...

— На пода — каза Шарковски. — С носа на килима. Не ме карай да повтарям.

Аршак и оцелелият стрелец легнаха на пода. Нужно бе известно време да привлекат вниманието на момчето с белега, но няколко шута го убедиха също да се просне по корем. Иля взе револвера си. Докато покриваше арменците с пистолет във всяка ръка, Шарковски каза на Миша да доведе Женя, след което се обърна към собственика.

— И ти ли си в играта?

— Не. — Собственикът бе пребледнял като платно. — Видях само трима. Този се е вмъкнал незабелязано...

Гласът му затрепери.

— Достатъчно — сръза го Шарковски. — Дай ми въже.

Миша се върна с Женя, който трепереше от възбуда. Вързаха арменците с въже от склада и прецениха положението. Парите в раницата бяха *кукли* — пачки нарязана хартия с истински банкноти отвън. Шарковски взе една и я показа на Аршак, който още лежеше на пода.

— И каква беше останалата част от плана?

Аршак не отговори. Шарковски хвърли пачката в лицето му и се обърна към собственика.

— Този килим е съсипан. Колко искаш за него?

Собственикът се замисли за момент.

— За теб? Да кажем, триста.

— Триста? — слисано повтори Шарковски. — За този боклук? Струва най-много двеста и петдесет...

— Но това е вълна — възрази собственикът и клекна, за да покаже етикета. — Чепкана на ръка.

Шарковски изсумтя и даде знак на Женя, който след рязко сръчкване извади пачка от задния си джоб и отдели три банкноти. Собственикът ги взе безмълвно.

Шарковски обърна гръб на останалите и взе една възглавница от канапето. Без да му се нарежда, Миша пристъпи напред и стъпи върху врата на момчето със заешката устна.

С вида на човек, натоварен с досадна, но необходима задача, Шарковски сложи възглавницата върху главата на момчето и опря пистолета в нея. Изстрелът прозвуча приглушено, като от тапешник. Шарковски отиде при мъжа от гардероба и стреля отново. Две тъмни локви бавно се разпълзяха по килима, оставяха неравни очертания около труповете.

Когато спряха при Аршак, той не каза нито дума. Очите му бяха отворени и сухи; трепна само когато усети натиска на крака на врата си. Шарковски взе разпердушинената вече възглавница и я нагласи на главата му.

Опря пистолета в нея и дръпна спусъка. Нищо. Шарковски опита отново. Пистолетът изщрака, но не стреля. Единственото открито око на Аршак погледна несигурно нагоре.

— Шибаният боклук засече — каза Шарковски и се обърна към Иля. — Дай ми оръжието си.

Иля му подаде револвера с дръжката напред и взе пистолета. Без никакво бавене Шарковски опря оръжието във възглавницата и стреля. Изправи се, върна револвера на Иля и се обърна към собственика.

— Можеш ли да се погрижиш за това?

Собственикът не можеше да откъсне поглед от четирите трупа.

— Да. Ще се погрижа.

— Добре.

Шарковски кимна на Женя да вземе оръжията. Наложил се да повтори два пъти заповедта преди пребледнелият Женя да вземе и брезентовата торба. Пушката и пистолетите също влязоха вътре, заедно с цифровия фотоапарат. Миша извади носна кърпа, взе изхвърлената от пушката гилза и я прибра в джоба си. Оставиха *куклите*.

Отвън още валеше. Капакът се спусна зад тях с противно скърцане. Докато вървяха по тротоара, Иля различи Уондър Уийл в далечината. Видя, че представлява колело в колело.

— Ама че загуба на време — каза Шарковски. Протегна ръка, та дъждът да измие кръвта от пръстите му. — Не беше лесно да се уреди тази сделка. Но не всичко е изгубено. Винаги можем да намерим друг купувач...

11.

Галерината отвори вратата на галерия „Лермонтов“ и Мади незабавно я разпозна като класически тип — стройна европейка с лъскава прибрана на опашка коса и едва забележимо кафяво червило. Всъщност приличаше много на самата Мади, което не бе изненадващо. Макар и дискретен гей, Лермонтов разбираше колко е важно да се заобикаля с излъскани млади жени.

— Добър ден — хладно каза галерината. — Имате ли уговорена среща?

Мади усети погледа ѝ върху лицето си и разбра, че галерината я е разпознала като представителка на собствения ѝ вид, домашно животно, успяло да излезе от плен.

— Идвам да се видя с Алексей.

След като я измери още веднъж с поглед, галерината ѝ направи знак да влезе и изчезна в коридора. Останала сама, Мади огледа фоайето, което бе обзаведено така, че да напомня салон от началото на миналия век. На преден план гордо се мъдреше един късен Пикасо във великолепна рамка на Хейденрик.

Докато разглеждаше картината, която изглеждаше повече жест към публиката, отколкото израз на вкуса на самия Лермонтов, чу зад себе си глас.

— Милото ми момиче. Радвам се да те видя.

Обърна се и се озова пред сивите очи на Лермонтов. Не го беше виждала повече от година. Изглеждаше малко остарял, с по-остри черти. Наведе се напред и я целуна леко по бузите, обвивайки я в аромата на одеколон. Континенталният поздрав беше донякъде преструвка. Въпреки цялата си убедителна изтънченост той бе роден в Уошингтън Хайтс.

Лермонтов я пусна от прегръдката си и я изгледа критично.

— Изглеждаш доста добре.

— Ти също — отвърна Мади. Както винаги, Лермонтов беше облечен безупречно, от джобчето на самото му се подаваше кърпичка с цвят на корал. За един непознат сигурно изглеждаше роден за такъв

начин на живот, но Мади виждаше в тази елегантност нещо повече от перчене. — Надявам се да не съм дошла в неподходящ момент.

— Ни най-малко. — Лермонтов тръгна към рецепцията, където галерината вече беше заела мястото си. — Какво ще кажеш да се разходим?

— Чудесно. — Мади го гледаше как дава инструкции на галерината. За седемдесетте си години Лермонтов беше в завидна форма. Мади си спомни, че на младини бил шампион по скуош. След смъртта на баща му, който притежавал верига бакалии в града, се заел с лов на шедьоври в чужбина. И, подобно на нея, нито веднъж не погледнал назад.

Щом излязоха и галерията остана зад тях, Лермонтов попита:

— Защо искаш да знаеш за Арчвадзе?

Мади влезе в крачка с галериста.

— Първо трябва да ми обещаеш, че няма да действаш на базата на тази информация. Поемам риск с идването си при теб.

— Наясно съм с това. Обещавам, че всичко, каквото кажеш, ще си остане между нас.

— Добре. — Мади пое дъх и скочи с главата напред. — Смятаме, че той е купил *Étant Donnés*. — Бързо описа как са стигнали до това заключение и обясни значението на червената хептаграма. — В момента съставяме досие. Искam да знам миналото му, навици, вкусове и така нататък.

— Той е олигарх — каза Лермонтов, сякаш това беше напълно достатъчно. — Никога не съм се срещал с него, но съм сигурен, че желае само онова, което е голямо и скъпо. Жена му изглежда по-култивирана, но що се касае до самия Арчвадзе...

— Но точно това изглежда странно. Олигарх, купил такава картина, би продънил ушите на света с придобивката си. Защо да плащаш единайсет милиона долара за нещо и никой да не разбере, че е твое?

— Отличен въпрос. Както казваш, олигарсите не се отличават с непоносимост към рекламата. Трябва да има основателна причина да си мълчи. Какво знаеш за политическата му дейност?

— Той е грузинец, така че не може да е влюбен в Русия. Заложил на Революцията на розите, с което си спечелил врагове в лицето на Путин и приятелчетата му. Смятали да го съдят за финансови измами,

така че заминал за Ню Йорк. Оттогава използва богатството си да минира руската политика в Грузия и спонсорира опозицията на Кремъл, но въпреки това си остава един от най-богатите хора на света. Ако успеем да отгатнем каква ще е следващата му покупка, това може да се отрази добре на фонда.

— Това ли е всичко? — Влязоха в парка и тръгнаха по една алея успоредно на Кълъмбъс авеню. — Чудех се дали не се интересуваш от него поради лични причини. Той е богат, незапознат със света на изкуството, с вкус към скъпото. Не ти ли е хрумвало, че може да си търси съветник?

Мади се изчерви, че е прочел мислите й с такава лекота.

— Дойдох заради Ренард.

— Разбира се. И съм сигурен, че не е имал нищо против да споделиш подобна важна информация с бивш работодател. — Лермонтов спря под дърветата. — Доволна ли си при него.

— Много — каза Мади. Отговорът беше автоматичен и тя бе доволна, че не се е поколебала. — Харесвам работата си. Научавам бизнеса и как мислят купувачите. Това е нещо, което досега не разбирах.

— И въпреки това си е пилеене на талант. Колкото и да се опитваш да го скриеш, знаеш за изкуството не по-малко от всеки друг, когото познавам, освен това имаш око за нещо неуловимо, което bankerите никога не биха оценили. Изкуството няма нищо общо с финансите. Колкото по-скоро приемеш това, толкова по-добре. — Галеристът погледна към парка. — Хората купуват произведения на изкуството поради много причини, не всички от които са рационални. Да приемем, че си права и че купувачът наистина е Арчвадзе. Запитвала ли си се защо се е спрял точно на тази картина?

— Не е трудно да се досети човек. Това е една от най-желаните творби, появила се на търг от години...

— Кое не обяснява желанието му да се сдобие с нея. — Лермонтов седна на една пейка и внимателно нагласи ръбовете на панталоните си. — Етюдът е наистина поразителен, но трудно може да се живее с него. Човек, който купува произведения на изкуството, за да впечатли другите, както правят повечето олигарси, би предпочел нещо не толкова гротескно. Това ме кара да се запитам дали няма някаква друга причина. В края на краищата тази картина е уникална и

повторната ѝ поява сама по себе си повдига въпроси. Не ти ли се струва странно, че такъв важен етюд може да е бил изгубен за толкова дълго?

Мади седна до него и усети дъските на пейката по гърба си през блузата.

— Възможно е да е била излагана и преди. В началото на кариерата си Дюшан е представял свои работи в Париж, на едно изложение на име Сексион д'Ор. Една от творбите му е отбелязана без заглавие. Никой не знае коя е била картината, но е напълно вероятно да става дума за този етюд.

— Това е много важен момент — каза Лермонтов. — На твое място бих проучил подробно обстоятелствата около тази изложба. Знаеш ли какво означава Сексион д'Ор?

Мади имаше достатъчно знания по френски и история на изкуството, за да отговори веднага.

— Златното сечение.

— Но това не е всичко. Изложението било кръстено от брата на Дюшан, Жак Вилон, който попаднал на концепцията в една книга на Жозефин Пеладан. Името сигурно не ти говори нищо, но навремето Пеладан била една от водещите окултисти във Франция. Наред с всичко друго била основателка на френския орден на розенкройцерите. Друг важен член бил композиторът Ерик Сати, който станал един от най-близките приятели на Дюшан. Чувала си за тези кръгове, разбира се...

— Споменавах си ги — каза Мади. — Но знам само, че са били някакво тайно общество.

— Понякога не чак толкова тайно — каза Лермонтов. — Винаги си била изключително добра с историята. Едва ли е нужно да ти казвам, че розенкройцерите са имали ключово влияние върху символизма и оттам върху дадаизма. И остават активни и до днес, често в изненадващи форми. Вземи например Революцията на розите, която Арчвадзе твърди, че е финансирал. Поддръжниците на опозиционната партия в Грузия нахлули в парламента с рози в ръце. Откъде им е дошла тази идея? Подобни неща не са случайни.

Докато слушаше, Мади си спомни, че розенкройцерите бяха една от тайните страсти на Лермонтов. Може би като гей и съответно член на група, обхващаща всички социални прослойки, висши и нисши, със

собствени кодове и тайно знание, той бе особено чувствителен към идеята за подобни сили, действащи в историята.

— Не съм сигурна какво се опитваш да ми кажеш.

— Казвам само, че в света на изкуството и тогава, и сега има течения, за които може и да не знаеш. Някои от тях влияят върху художествени школи, а други могат да повлияят върху нечие решение да купи конкретна картина. Във всеки случай, възможно е да е имало и по-належащи причини Арчвадзе да прояви интерес към етюда. Например момичето му. Какво знаеш за нея?

Мади си помисли, че Лермонтов сменя прекалено бързо темата, сякаш се безпокои, че е недискретен.

— Знам, че отваря галерия в Лондон. Макар че не съм сигурна колко на сериозно да приемам това.

— Тя определено е била сериозна в желанието си да се изтъкне пред онези, които имат значение. Някои от нас дори се питахме дали тя не е движещата сила зад придобивките на Арчвадзе. Кой знае? Може тя да го е помолила за картината. Мисля, че рожденият ѝ ден е скоро. И той би поискал да го отпразнува със стил.

На Мади ѝ потръбва по-малко от секунда да стигне до очевидното заключение.

— Парти ли ще има?

— Ако ти беше застаряващ олигарх с красива млада приятелка, нямаше ли да се възползваш от възможността да изразиш любовта си? Чувам, че къщата му била истинско чудо. Предполагам, че ще направи всичко по силите си да я напълни.

Мади се вкопчи в желязната облегалка на пейката. Вече не виждаше другите лица в парка. После се отпусна и се усмихна сладко на Лермонтов. Пресегна се и нежно оправи възела на вратовръзката му, който бе малко накриво.

— Мислиш ли, че ще успееш да ми уредиш покана?

— Светът на изкуството помага на онези, които сами се рекламират. — Лермонтов я изчака да оправи вратовръзката му и стана, като ѝ направи знак да остане на мястото си. — Ако искаш съвет от мен, по-добре се заеми с розенкройцерите. Не съм първият, видял връзка между тях и Дюшан. И ако ги разбираш добре, когато се срещнеш с Арчвадзе, може да откриеш, че имате за какво да поговорите.

Поклони ѝ се изискано за сбогом — жест, лъснат като обувките му — и тръгна обратно към галерията. Мади остана на пейката. Ако имаше парти, щеше да присъства на него. Розенкройцерите бяха едно, но имаше и друго общество, далечно, но не толкова тайно, което също владееше значителна сила. Светът на изкуството имаше собствени ритуали, церемонии и пароли, а доколкото знаеше, тя все още беше част от него.

12.

Жена с престилка, бяло сабо и коса, вързана на посивяващ кок, излезе от обикновена къща в един сънен квартал в Шийпшейд Бей. Къщата, подобно на другите от двете страни на улицата, приличаше на едновременно касов апарат с червения метален навес, стърчащ над тясна веранда. Жената заключи, слезе по стъпалата и тръгна по тротоара към спирката.

Пауъл беше паркирал на ъгъла. Докато гледаше как жената се качва на перона на издигнатата железопътна линия, търкаше един ключ по триъгълна пила като готвач, прокарващ нож по точило. Вече го беше изпилил почти напълно — бяха останали само пет плитки резки — и сега довършваше работата по върха.

Изчака влакът да пристигне и да замине. После духна ключа, прибра го в джоба си и слезе от колата, като скри пилата в ръкава си. Въпреки че денят беше топъл, носеше ръкавици. Пресече улицата и тръгна към къщата, като оглеждаше пустия квартал.

Вместо да се качи на верандата, заобиколи отстрани до няколкото бетонни стъпала, водещи към втора врата. През мръсното стъкло успя да види кухнята. Извади изпиления ключ, пхна го целия в ключалката, след което го извади мъничко. Изправи ръката си и остави пилата да се плъзне от ръкава в дланта му.

Достатъчно бе само едно рязко почукване по ключа. Той влезе, затвори и спря да се послуша.

В кухнята цареше тишина. На стойката за сушене до мивката бяха наредени стари, но чисти съдове. Хладилникът мъркаше тихо. Пауъл го отвори и видя на горната лавица кубчета мариновано месо, вероятно агнешко.

Влезе в тъмната всекидневна. Дъските на пода поскърцваха тихо под краката му. Дебел килим, тежки мебели. Византийски кръст над телевизора. На отсрещната стена имаше рафт с декоративни подноси и снимки.

Пауъл се вгледа в снимките. Първата беше на бебе с широка цепка на горната устна. Следващата показваше същото дете на около

тригодишна възраст със защита заешка устна, на чието място имаше едва забележим белег. Другите снимки показваха същото момче на различна възраст. На последната беше вече тийнейджър, застанал до баба си с леко отпуснати рамене.

Пауъл провери останалата част от етаж и слезе долу. В края на стълбите имаше затворена врата с рок плакат. „Систем ъф а Даун“^[1].

Влезе в спалнята и видя по стените още постери, както и изрезки на момичета и екшън звезди. До стереоуредбата имаше купчинки пиратски дискове. На пода бяха разхвърляни учебници. Леглото беше оправено, с черни чаршафи и чисти, но овехтели калъфи на възглавниците. Стаята беше прекалено подредена за тийнейджър, което означаваше, че бабата на момчето има свободен достъп до нея.

Във всеки случай не пречеше да провери очевидните места. Погледна под дюшека и претърси гардероба, като опипваше под чекмеджетата. Канеше се да провери шкафа, когато вниманието му бе привлечено от купчината учебници. Стори му се не на място. Момчето, живеещо в тази стая, явно не беше от особено ученолюбивите.

Огледа книгите и установи, че най-дебелата е издълбана. В правоъгълното гнездо имаше запалка, две цигари марихуана в найлоново пликче и сгънат лист. Той ги извади и видя, че по вътрешната страна на гнездото има тъмни драскотини, сякаш преди това там е имало нещо, което се е търкало в страниците. Поднесе книгата към носа си и долови слабата миризма на метал и смазка.

Насочи вниманието си към листа, който бе откъснат от някакво спортно списание. Разгъна го и видя снимката на пикап с цвета на пожарна и двуглав орел върху предния капак. На колата се облягаше старец. Шарковски.

Гледа снимката още няколко секунди, после я сгъна и я върна в тайника заедно със запалката и пликчето. Остави книгата на мястото ѝ и тръгна към вратата.

На прага спря и погледна назад към стаята. Бурените в двора отвън бяха израснали над нивото на сутерена и придаваха на слънчевата светлина тревист оттенък. Нещо в зелената светлина му напомни за стая от другата страна на океана, в друга къща, чиято поляна беше отдавна занемарена. Задържа се още секунда, като си позволи като никога да си помисли за дома. После се обърна и тихо се качи горе.

Навън бе станало хладно. Пауъл излезе през кухнята, заключи и слезе по бетонните стъпала. Докато вървеше към колата, пусна триъгълната пила в някакви храсти до тротоара и хвърли изпиления ключ на улицата. После си свали ръкавиците.

Тъкмо понечи да отключи колата, когато чу зад себе си тихи стъпки. Преди да успее да реагира, някой притисна в гръбнака му нещо твърдо.

— Не мърдай.

Пауъл замръзна. После позна гласа.

— Здравсти, Улф. Как ме намери?

Обърна се. Рейчъл Улф стоеше пред него с джобно фенерче в ръка. Изглеждаше бясна.

— По транспондера ти. Повечето нови коли имат. Нещо против да ми кажеш какво правиш тук?

Пауъл отключи колата и посочи мястото до шофьора. На таблото имаше сгънат вестник. Подаде ѝ го, докато сядаха.

— Виж това.

Улф погледна вестника. Беше местен арменски седмичник, отворен на снимка на момче на тийнейджърска възраст със златна верижка на врата. На горната му устна имаше белег.

— И какво?

— Следя руските и арменските вестници — каза Пауъл. — Обикновено чета само некролозите. Ако има снимка на момче с лъскава верижка, най-вероятно става дума за удар. Този случай е малко по-различен. Изчезнал е. Баба му твърди, че не го е виждала от дни. Не знам какво е станало, но Шарковски е замесен по някакъв начин.

Разказа ѝ какво е открил. Когато свърши, Улф само поклати глава.

— Защо не дойде при нас?

— Не мислех, че ще го приемете на сериозно — каза Пауъл. — И не ми казвай, че греша.

Улф въздъхна.

— Знаеш ли, точно такива неща са ти докарали неприятности в Англия. Като оставим влизането с взлом, не бива да водиш разследване на своя глава. Условиата на програмата за размяна са съвсем ясни. Тук си, за да съветваш и да даваш консултации по случаи, свързани с глобална организирана престъпност...

— Тук съм, за да ти осигуря разрешително. Това е единствената причина Бюрото да се съгласи да ме включи. Знаят, че ще е по-лесно да го получат по силата на Закона за надзор на чуждото разузнаване, и затова ме докараха тук, за да изкарат, че има чуждестранна връзка. И след като си получиха разрешителното за следене, ме изхвърлят.

Знаеше, че няма да ѝ е лесно да отхвърли думите му. Предишния ден федералният съд беше удовлетворил молбата. Телефоните на името на Шарковски и четирима други щяха да бъдат поставени под електронно наблюдение, наред със стационарните номера и телефонните автомати на клуба. Но тъй като правилата за конфиденциалност не окуражаваха споделянето на получената с подслушване информация с чужди агенции, беше решено Пауъл да няма достъп до средствата, осигурени благодарение на собствените му показания.

Улф помълча, после каза:

— Не те изхвърлят. Искат да работиш с полицията по случая с момичето. Затова дойдох да те търся. Излязоха резултатите от аутопсията.

Макар че мъртвото момиче съвсем не беше първата му грижа, той изпита известно любопитство.

— И какво?

Улф бръкна в чантата си, извади бележник и го отвори на последните изписани страници.

— По всяка вероятност е била удушена. Има синини и обезцветяване под лявата гърда и две пукнати ребра. Според мен е лежала на пода по гръб. Убиецът я е стиснал за шията, като едва не я е удушил, и е натиснал с коляно гърдния ѝ кош, за да я обездвижи...

— Да, възможно е — каза Пауъл. — Ами датата на смъртта?

— Ако се съди по състоянието на тялото, трябва да е била изхвърлена по време на горещ и сух сезон. В стомаха ѝ са открити остатъци от зелени бадеми. Няма да ги видиш в повечето магазини, но могат да се намерят на руските пазари три седмици годишно, обикновено от края на април до началото на май.

Тя обърна страницата.

— Скенерът показва също, че има гръдни импланти. Полицията се надяваше, че ще може да я проследи по серийните им номера, но при отварянето на трупа намерили само жълта маса, подобна на тесто.

Става въпрос за алопластик, използван в миналото като много опасен гръден имплант. В тази част на света е незаконен, но до неотдавна е можел да се намери в Русия и Източна Европа.

Пауъл обмисли информацията.

— Да кажем, че е била танцьорка и проститутка в клуб „Марат“. Била е убита от някой клиент, може би в стаите над клуба, и хората на Шарковски са скрили тялото ѝ под дъските.

— И аз мисля така — каза Улф. — Само че трябва да внимаваме. Ако полицията започне да души около клуба, Шарковски ще промени програмата си, така че трябва да се погрижим някой да не сгази лука. Барлоу казва, че ще се чувства по-добре с хора за свръзка на място. Кое то ще рече ти и аз.

— Хора за свръзка. — Пауъл погледна навън към горещата съннена улица. Луис Барлоу, помощник специалният агент начело на криминалния отдел, беше ветеран с репутацията на проникателен следовател, но не бе показал особен ентусиазъм към чуждестранната връзка, след като беше постигнал целта си. Пауъл, който отлично знаеше какво е да видиш едно разследване да забуксува и да заседне, имаше чувството, че е избутан настрани, като в същото време много добре си даваше сметка, че няма какво да направи.

Така или иначе, мъртвото момиче му даваше възможност. Не беше кой знае какво, но щеше да свърши работа.

— Добре — каза той. — Щом Барлоу иска да се занимавам с мъртвото момиче, така да бъде. Ще държа полицията под око.

Улф отвори вратата.

— Добре. А аз ще видя какво мога да намеря за арменчето. Но ще действаме по моя начин, не по твоя.

Улф слезе от колата. Преди да тръгне към своята, се наведе и погледна Пауъл. За момент той зърна зад обичайната ѝ резервираност нещо стоманено.

— Не се безпокоя за полицията — каза тя. — Ще те държа под око.

Обърна се и затвори вратата току пред лицето на Пауъл. След секунда вече я нямаше.

[1] Арменско-американска рок група. — Б.пр. ↑

13.

— Обмислих плана и реших да направя една промяна — каза Шарковски. — Както знаеш, Миша не е добре с крака. По-добре да идеш с някой по-млад мъж. Така че не Миша, а Женя ще дойде с теб на партито.

Иля, по чието лице бяха избили капки пот, се изненада. Седяха в банята със затворени очи вече близо час. Женя, който току-що бе излял още вода върху камъните, се върна на пейката, взе сноп брезови клонки и започна да се пляска с тях по раменете и гърба. Листата издаваха мек мляскащ звук.

Иля погледна дървения под и въздъхна. Промяната на плана означаваше почти сигурни неприятности, но той знаеше, че няма избор. Не за първи път му се случваше да си замълчи. Убиването на арменците беше грешка. С четирима мъртъвци нямаше да мине много време преди да цъфне полицията. Но това не беше нещо, което би могъл да каже на глас.

Махна няколко листа от кожата си и каза:

— За мен е все тая.

— Добре — каза Шарковски. След секунда, сякаш беше очаквал само изхода от този разговор, Женя захвърли клонките и стана от пейката, като заряза кърпата си. Вратата се отвори и затвори, пропускайки за миг ослепителна бяла светлина. През правоъгълното прозорче, гледащо към основната баня, Иля видя как младият бияч се хвърли в басейна, без преди това да вземе душ.

Обърна се отново към стареца. Гол, освен кърпата и филцовата шапка, с щръкнали като криле рамене. Кльощав, с две звезди, татуирани под ключиците, и една роза на сърцето. Заговори, без да отваря очи.

— Искам да те питам нещо. Бил си в затвора. Лежал си години с Василенко. Къде са ти тогава татуировките?

— Навремето имах — каза Иля. — Василенко ми помогна да ги махна.

— Ясно. — Шарковски се изкашля. — Аз пък се питах дали не е защото си евреин. Познавах много евреи, храбри мъже, които отказваха татуировки, защото твърдяха, че тялото е дар от Бога...

— Някои не се татуират — каза Иля. — Други не си дупчат ушите. Като майка ми.

Шарковски отвори очи.

— Не знаех, че скитите имали майки. Мислех си, че се отглеждат с кобилешко мляко. Тя жива ли е?

Иля поклати глава. Имаше чувството, че капките пот тупкат по пода.

— И двамата ми родители са мъртви. От много години.

Старецът го изглежда с нещо, което можеше да мине за съчувствие.

— Умрели са, докато си бил във Владимирка ли?

Иля разбираше, че го изпитва, макар че условията оставаха неясни. В престъпния свят имаше култ към майчинството и мнозина имаха татуировки, които засвидетелстваха майчината любов както в субективен, така и в обективен смисъл, но това беше абстрактно преклонение към майката. Иля никога не бе срещал престъпник, който би дал на собствената си майка дори копейка.

Реши да избегне въпроса.

— Когато срещнах Василенко, той стана моето семейство.

В отговор Шарковски само изсумтя. Иля отново се загледа в пода, мъчеше се да прогони надигналата се вълна от спомени. Въпреки че бяха риторични, думите му не бяха далеч от истината. През първата година в затвора Василенко беше просто плашило в двора за разходки, възрастен мъж със затворнически дрехи и с алуминиев кръст на врата. Една сутрин го привика и преди Иля да успее да каже нещо, обърна кръста и му показва какво има от другата страна. Върху метала беше издраскана звезда от два вплетени триъгълника.

— За майка ми — каза Василенко и отново обърна кръста. — Разбираш ли?

Изуменият Иля понечи да отговори, но не успя да измисли какво.

Вечерта един надзирател го отведе в килията на Василенко и той му каза тихо:

— Знам за родителите ти. Чух, че онзи ден валил силен сняг. Когато запалили огъня, нямало как да знаят, че коминът е запущен. Ако

може да бъде някаква утеха, сигурно са умрели в съня си, което е по-добре от онова, което е писано на повечето от нас. — Замълча за момент. — Предполагам, че се обвиняваш за това.

Иля не каза нищо. Не беше разговарял с никого в затвора за смъртта на родителите си и никак не му хареса да научи, че Василенко се е интересувал от миналото му.

— Но вината, че не си бил там, не е твоя — продължи Василенко. — Знам как се започва. Правиш няколко сделки на черния пазар, за да нахраниш семейството си. После някоя сделка тръгва накриво и някое лайняно ченге умира. Чекистите те арестуват, решават, че си идеалният виновник и че с живота ти е свършено. Толкова много пропилян потенциал...

Иля, който си мислеше за издрасканата в кръста звезда, най-сетне си възвърна дар слово.

— Откъде знаеш това?

Василенко се усмихна.

— Чувал ли си историята за цадиките^[1]? Има трийсет и шестима праведници, заради които Бог обещава да пощади света. Живеят в бедност, неизвестни, непочитани...

— Да, знам я — рязко го прекъсна Иля. — Някои дори съгрешават, за да не ги обвинят в лицемерна набожност.

— Или може би за да постигнат още по-голямо благо. Разбираш ли, има много видове потисничество. Олигарсите с нищо не са по-добри от чекистите. Те биха сменили вълците с лисици. Не разбират, че вината е в самата идея за ред, поради което праведниците винаги се трудят тайно.

— Но никой от цадиките не знае, че е цадик. А ти въпреки това твърдиш, че си един от тях, така ли?

— Не. Но те наистина съществуват, под други имена. Хора като нас... ние сме жертви от твърде много време. Предлагам ти шанс да възстановим равновесието. — Василенко се вгледа изпитателно в него. — Виждам бъдеще в теб. Имаш очите на скит. Скиталец из степите. Но дори скиталецът има нужда от дом...

Иля рязко вдигна глава. За момент се беше почувствал отново във Владимирка и с изненада откри, че седи в банята, на години от затвора, с друг възрастен мъж, който не се взираше в него така втрещено.

Но все пак го наблюдаваше с явно любопитство.

— Ела. Да поговорим навън — каза Шарковски.

Излязоха в чистото и светло общо помещение. По стената бяха окачени хокейни блузи във витрини и надписи да не се тича покрай басейна. Неколцина посетители се излежаваха на пластмасови шезлонги, четяха вестници или гледаха монтираните на тавана плазмени телевизори. Женя не се виждаше никакъв.

Хладен полъх накара Иля да настръхне. До него Шарковски се протегна и ставите му изпукаха.

— Изглеждаш ми недоволен, че Женя ще играе по-важна роля. Това тормози ли те?

Иля погледна брезовите листа в гладката като огледало вода на басейна и каза:

— Неопитен е.

— Да. И не е гений, разбира се. Но всеки мъдрец някога е бил млад глупак. А аз имам един стар приятел, който казва, че дори ти навремето не си бил по-различен. — Шарковски приключи с протягането и тръгна към студения басейн. — Още не си ми казал защо си махнал татуировките.

Иля си помисли за Василенко и си напомни, че въпреки всичките им външни разлики тези двама мъже не се различават чак толкова един от друг.

— Заради работата ми. Онзи, който изпъква, го убиват.

— А това е нещо, което не всички разбират. — Погледът на Шарковски се стрелна към най-близкия телевизор. — Виждаш ли?

Иля проследи погледа му. По новините интервюираха някакъв мъж за слуховете за война в Южна Осетия. Макар че звукът беше изключен, Иля веднага позна говорещия и за момент изпита едва ли не нежни чувства, сякаш виждаше скъп приятел. Миналото избледня, за да се смени с неизбежното, което предстоеше. Мъжът бе Анзор Арчвадзе.

[1] Цадик: „Праведен“ на иврит. Според Талмуда един от трийсет и шестимата почтени мъже и жени, заради които Бог не унищожава света. ↑

14.

— Никога не вярвай на нещо, което си прочела онлайн — каза Таня. — И не говоря само за сайтовете. Сканираната книга е лесна за търсене на текст, но губиш жизненоважна информация. Когато видиш книга в библиотека, можеш да кажеш дали е била четена до разпадане, или никой не я е докосвал. Можеш да видиш кои страници са били отваряни най-много. Както и други неща. Ето, помириши това.

Извади от чантата си папка, измъкна от нея пожълтял лист и го пхна в ръцете на Мади.

Седяха в едно кафене на Брайънт Парк. Поляната беше затворена за презасяване, така че се бяха настанили до самата трева наред с групички офис служители.

Мади погледна листа със съмнение. Беше изписан с избледнели букви. Поднесе го към носа си. Под миризмата на стар прахоляк долови нещо остро.

— Оцет?

Таня го взе от ръцете ѝ.

— Именно. През осемнайсети век в градовете, където върлувала холера, използвали оцет за дезинфекциране на кореспонденцията. Един познат докторант съставя карта на епидемиите по писмата във „Фрик“. Рови се в архивите и души страниците една по една. Не можеш да получиш такава информация от сканиран файл.

— Ще го имам предвид — каза Мади. — И какво точно имаш за мен?

Таня ѝ подаде пачка фотокопия.

— Голяма част от материала е неясен или противоречив, но доколкото мога да преценя, розенкройцерите се споменават първо в два манифеста, излезли в Германия в началото на седемнайсети век.

Мади намери титулните страници.

— Fama Fraternitatis и Confessio Fraternitatis^[1].

— Точно така. В тях се разказва историята на Кристиан Розенкройц, който два века по-рано пътувал из Близкия изток да изучава алхимия и магия. Когато се върнал в Европа, основал тайно

братство на учени. Отначало членовете били само осем, всичките ергени, дали клетва за целомъдрие. По-късно броят им се увеличил на трийсет и шест. Нарекли се Колегията на невидимите.

— Добре. Значи става дума за тайно общество. Но какво са се опитвали да направят?

— Никой не знае. Брошурите загатват за някаква голяма тайна, но не казват каква точно. Обичайното обяснение е, че искали да реформират държавата чрез алхимични методи. Целта на алхимика не е да превръща евтини метали в злато, а да превърне самия себе си в повисше същество. Това е едно от възможните значения на розата и кръста — живот, тръгващ от безжизненото. Розенкройцерите, ако изобщо са съществували, може би са се опитвали да направят нещо подобно с цяла Европа.

— Значи са политическа организация — каза Мади. — Опитвали са се да започнат революция.

— Но не в обичайния смисъл. Не забравяй, това е само един век след Лутер, чийто герб по една случайност също бил роза и кръст. Хората са изгубили илюзиите си в политически и религиозни войни и розенкройцерите предлагат алтернативна реформация. Тайна. Която в крайна сметка е единствената, която работи. Революциите, подобно на Сатурн, имат склонността да изядат децата си.

Мади видя този цитат надраскан по полето.

— Да видим дали разбирам. Повечето революции в крайна сметка повтарят грешките на режима, който се опитват да свалят. Докато една тайна революция...

— ... е по-трудна за покваряване. Да, това е една възможност. И има прецеденти. Имало една истинска самоволна организация за поддържане на реда, наречена Вемгерихт, която действала в Германия през годините преди появата на манифестите и извършвала тайни трибунали и екзекуции. Основавала се на идеята, че тайното правосъдие е единственото, което не може да бъде компрометирано. И символът на тази група бил червен кръст.

— Не схващам обаче едно. Щом пазенето на тайна е толкова важно, защо са започнали да действат публично?

Таня се плъзна по-близо до нея и металните крака на стола ѝ оставиха бразди в чакъла.

— Съгласна съм. Странно е. И никой не знае защо манифестите изобщо са били публикувани — ако изобщо са истински. Някои мислят, че целта им е била да представят определени идеи пред широката публика. Ако наистина е така, постигнали са целта си. Във всяка страна били основани розенкройцерски братства. И те са имали съвсем реално влияние върху историята на изкуството.

— Точно това ми е особено любопитно — каза Мади, като си припомни разговора с Лермонтов. — Зная, че Жозефин Пеладан, основателката на парижките розенкройцери, е поръчала картини с мистични теми...

— Което дори не е най-интересната част. Андре Бретон, основателят на сюрреализма, непрекъснато споменава някакви велики невидими, тайно общество, оформило хода на историята, докато в същото време се криело пред очите на всички. Изглежда, че сюрреалистите се нуждаели от граматика от митове за картините и поезията си и тези истории предлагат точно вида система, която им трябвала.

— Ами Дюшан? — попита Мади. — Той къде се вписва във всичко това?

— Направо в центъра е. Знае се, че е бил приятел с Ерик Сати, капелмайстора на парижките розенкройцери, но връзката му с тези движения отива още по-далеч. Виж тук.

Таня отвори на репродукция на „Голямото стъкло“, първата зряла творба на Дюшан, която приличаше на свободно стоящ прозорец, сдобил се с мрежа от пукнатини и зловещи инкрустации.

— Две вертикални стъклени плоскости, поставени една над друга. В горната е булката, подобна на някакво ангелско насекомо, а в долната са ергените, девет цилиндрични форми, заобиколени от алхимически помпи, мелнички и тръби. Да ти напомня за нещо?

— Първите розенкройцери. Но не бяха ли осем ергени?

— Първоначалната идея на Дюшан е била да са осем. Добавил деветия по-късно, за да изобрази себе си. Някои критици дори смятат, че готовите продукти са алхимични символи. Писоарът, велосипедното колело и висящата лопата символизируют ретортата, колелото на живота и махалото. Освен това Дюшан бил завладян от алхимичната концепция за андрогина. Позирал в женски дрехи на приятеля си Ман

Рей и подписвал творбите си с името на женското си алтер его. Знаеш ли какво е било то?

— Роуз Селави — каза Мади, поразена от съвпадението. — *Ами Étant Donnés?*

— Това е най-странната част. Според манифестите, когато Кристиан Розенкройц умрял, гробницата му била изгубена. Сто и двайсет години по-късно, докато ремонтирали двореца си, розенкройцерите попаднали на тайна врата зад една стена. Там открили подземна зала, осветена от изкуствено слънце, както и запазеното като по чудо тяло на Розенкройц.

— Значи искаш да кажеш, че композицията представя гробницата на Кристиан Розенкройц. — Мади се замисли за момент. — Но това не пасва на личността на Дюшан. Той е бил скептик. Не е участвал в никакво движение. Бил е последният човек, който би се хванал на каквато и да било форма на мистицизъм.

— Знам. И собствените му изявления по темата са противоречиви. Понякога сякаш между другото признава, че проявява интерес към алхимията, но когато въпросът се повдигне при по-официални интервюта, отрича. Което, разбира се, е точно това, което можеш да очакваш от един истински розенкройцер.

Мади прехвърли останалите листа в папката.

— А как стоят нещата с руската връзка?

— Тук поне си имаме работа с факти, които могат да се проверят — каза Таня. — В Русия винаги са били луди на тема тайни общества. Розенкройцерският орден в Москва бил първата подобна група, използвала кодови имена и системи на изповед, имитирани по-късно от болшевиките. Накрая били смазани от комунистическия режим, макар да се носят слухове, че просто са минали в нелегалност. И розата си останала символ на революцията. — Таня бързо скицира в полето юмрук с роза. — Знаеш какво стана в Грузия, нали?

— Какво искаш да кажеш? Че Революцията на розите е повлияна от розенкройцерите?

— Не знам. Но ако аз исках да започна революция в онази част на света, щях сериозно да проуча какво е било опитвано преди. — Таня си погледна часовника. — Виж, закъснявам. Добре ли е?

— Много. — Мади ѝ подаде плик. Вътре имаше сто долара. Самата тя оставаше с по-малко от седемдесет в банковата си сметка. —

За усилията ти. Купи си свястно колело.

Таня взе хонорара с усмивка. Сбогуваха се на ъгъла, където Таня се качи на велосипед без скорости, а Мади взе метрото обратно до работата. По пътя прехвърли отново наум аргумента на приятелката си и стигна до заключението, че е крайно малко вероятен. Колекционерите не купуваха произведения на изкуството по политически причини. Правеха го от суета, алчност, а от време на време и заради истинско естетическо удоволствие. Идеята, че някой би платил единайсет милиона долара за картина в името на някаква тайна революционна традиция, ѝ се виждаше напълно абсурдна.

В офиса продължи с по-обещаваща посока на разследване. След няколко телефонни обаждания установи, че Арчвадзе наистина организира парти по случай рождения ден на приятелката си. Докато набираще първия номер от списъка с възможните гости, тя си напомни, че работи за фонда. Щеше да види Арчвадзе и да направи няколко снимки на колекцията му. Само толкова. Още не беше казала на Ренард, но само защото не искаше да се рекламира прекомерно. Или поне се мъчеше да си мисли така.

Първите ѝ два разговора удариха на камък. Третият беше с редактора на художествено списание, в което фондът от време на време пускаше материали, за да повлияе на цената на портфейла си. В отговор на един основен въпрос и няколко клюки около предстояща продажба редакторът разкри, че Грифин Уейнрайт, един от старшите критици на списанието, ще присъства на партито в имението на Арчвадзе тази седмица.

Мади заудря победоносно въздуха с юмрук. Грифин беше неизменно жесток в мненията си, необвързан и болезнено стеснителен. Затвори, провери някои детайли в компютъра си и набра директния телефон на критика.

Грифин като че ли остана приятно изненадан да я чуе.

— Как е животът сред сарафите?

— Същата работа, но с по-добър изглед — отвърна Мади и хвърли поглед през прозореца на кабинета си. — Бих искала да поговоря с теб за едно нещо. Фондът се интересува от някои неща в галерия „Веред“ в Ийст Хамптън, но ни трябва експертно мнение и, разбира се, се сетих за теб. Знам, че тази седмица ще си в района, и си

помислих дали няма да имаш нищо против да се видим на питие в събота.

Замълча — знаеше, че Грифин, подобно на всички художествени критици, има донякъде раздуто впечатление за ползата от тях. Макар че можеха да повлияят на посещението на галериите, критиците рядко оказваха въздействие върху пазара, но въпреки това беше необходимо от време на време да ласкаеш чувството им за значимост.

— Адски съжалявам, но в събота вечер имам важен ангажимент — каза колебливо Грифин. — Наталия Онегина отваря галерия в Лондон и нейният приятел олигарх финансира всичко. Не знам дали ще си там...

— О, този уикенд ли беше? — рече Мади. — Съвсем ми излезе от главата.

— Голяма досада е, знам, но нямам избор. Можем да се видим по-рано, ако искаш. Какво ще кажеш за шест?

— Боя се, че съм заета до девет. Няма проблем. Мога да се обърна към някой от „Артфорум“...

Ударът беше под кръста, но имаше нужния ефект. Грифин помълча няколко секунди. Накрая заговори бавно:

— Знаеш ли, ако си съгласна да наминеш до Джин Лейн, сигурно ще успея да те включа в списъка. Единственият проблем е, че вече казах, че ще съм...

Той млъкна. Щеше да каже „сам“. Мади усети момента на уязвимост и атакува.

— Е, не ми е на път и не искам да се натрапвам. Но мина доста време, откакто не сме разговаряли, и страшно бих искала да се видим. Ако няма проблем, мога да отскоча.

— Абсолютно никакъв — галантно отвърна Грифин. — Имам им номера. Ще им се обадя веднага.

— Чудесно — каза Мади, като сложи в гласа си доста повече мед от необходимото. Навън започваше да се стъмва. Виждаше отражението си в стъклото, увиснало във въздуха, сякаш се рее високо над града. Извърна се от гледката и се усмихна в слушалката. — Обещавам, че няма да съжаляваш.

[1] „Славата на братството“ и „Изповед на братството“ (лат.). — Б.пр. ↑

15.

Луис Барлоу, помощник специалният агент начело на криминалния отдел, имаше телосложението на футболен защитник, натоварен с канцеларска работа; тежкото му туловище не можеше да скрие напълно факта, че навремето е бил порочно красив мъж. Когато вратата на кабинета му се отвори, той вдигна глава.

— Какво искате, по дяволите?

— Стеснихме вероятното време на смъртта на момичето — каза Пауъл и хвърли разпечатка на заседателната маса. — Метеорологичните записи показват, че е била заровена преди малко повече от две години, вероятно в началото на май. — Усети определена липса на интерес към тази информация. — Искате ли да ми кажете какъв е проблемът?

Беше петък следобед. Барлоу седеше на заседателната маса с Марк Кандински, агент от подслушвателния отдел. Кандински беше блед рижав тип, чиято работа до неотдавна се състоеше предимно в местене на колата на Барлоу от едно място за паркиране на друго и макар че явно беше доволен, че са го включили в такъв важен случай, напрежението му вече започваше да си личи.

Кандински свали слушалките, които бяха включени към лаптопа му, и каза:

— Добрата новина е, че имаме часове разговори по телефона на Шарковски. Лошата е, че когато се обажда на Миша, Жения или на трети телефон, принадлежащ на нашия приятел отвъд океана, през половината време си говорят на език, който никой от лингвистите ни не може да разбере. А разговорите имат връзка със случая. Започва на руски, после минава на онзи друг език и рядко говорят повече от трийсет секунди.

Пауъл се замисли върху това. В главата му започна да се оформя идея, свързана по някакъв начин с нещо, което вече беше чувал.

— Можете ли да ми дадете някой от аудиофайловете?

Барлоу бавно се обърна към него.

— Защо? Да не би да знаете нещо, което ние не знаем?

— Не разполагам с нищо — каза Пауъл, който още не беше готов да разкрие картите си. — Дори не съм зачислен към случая. Така че ако искате просто да се разкарам...

Барлоу го прекъсна.

— Кандински, прати му един файл. Двайсет секунди би трябвало да са достатъчни.

— Благодаря — каза Пауъл, който вече излизаше.

Когато се върна на бюрото си, вече имаше имейл с прикачен файл. Отвори го. Два гласа. Двайсет секунди. Прослуша го два пъти, после вдигна телефона и набра оператора.

Час по-късно, докато следобедът преминаваше в привечер, Пауъл въведе някакъв непознат в кабинета на Барлоу в сградата „Джавитс“. Беше слабо хлапе с мокасини и джинси, с табелка на посетител на ризата. Докато приближаваха, Барлоу вдигна очи от купчината листа на бюрото. Стената зад него беше покрита с десетки пастелни рисунки на децата му.

— Кой е този, по дяволите?

Непознатият протегна ръка.

— Ерик Джордж. Докторант в Колумбийския университет.

Барлоу изгледа ръката, сякаш не беше сигурен какво представлява, после я стисна проформа.

— Приятно ми е. Какво искате?

— Във връзка със записа е — каза докторантът и хвърли поглед към Пауъл. — Зная езика, на който говорят. Асирийски.

Когато чу това. Барлоу отиде до вратата и извика в коридора. Минута по-късно Кандински се появи отново заедно с Улф. Щом влязоха в кабинета, Барлоу се обърна към докторанта.

— Добре. Асирийски значи. Само не ми казвайте, че обсъждат епоса за Гилгамеш...

— Не точно — каза докторантът и замига бързо от внезапното внимание, което му се оказваше. — Това е форма на сириак, говорена от асирийската диаспора. Хората, владеещи този език, са по-малко от двеста хиляди по целия свят. Записът, който ми бе даден, е разговор между двама мъже. Единият пита дали пакетът е готов. Другият казва, че ще бъде завършен навреме за партито...

— За партито. — Барлоу помълча няколко секунди. Когато заговори отново, тонът му беше решителен. — Вижте какво. Ще ви

бъде направено най-бързото проучване на света. После започват работата при нас. Честито.

Преди да успее да отговори, докторантът беше изведен от кабинета от агента от отдела за подслушване. Докато чакаха, Пауъл и Улф се върнаха на бюрата си, където той обясни как е направил връзката.

— Името Вячеслав Иванов говори ли ти нещо?

— Разбира се, чувала съм за него — отвърна Улф. Седяха в нейната кабинка и пиеха какао, единствената топла напитка, която тя си позволяваше. — Наричали са го Япончик, нали? Бюрото го пипнало през деветдесетте. Депортирали го преди година...

— Но преди това прекарал известно време в Люисбърг. Докато бил в затвора, продължил да ръководи криминалните операции в стария си квартал и говорел на езици, които надзирателите не разбирали. Четох досието му. Според доклада един от използваните езици бил асирийски.

Улф погледна Пауъл, сякаш беше някаква интересна приумица на природата.

— Как така се сети за това?

— Сигурно е дарба. — Пауъл се опита тонът му да прозвучи небрежно, но се радваше, че е направил връзката. През по-голямата част от миналата година беше следил мисловните си процеси по-внимателно от обичайното, като внимаваше за забравени факти и погрешно запомнени имена, които биха могли да бъдат знак за умствена деградация. Засега не беше забелязал отслабване на мисълта, но въпреки това всеки момент на прозрение беше повод за облекчение.

— Е, впечатлена съм — каза Улф и допи какаото си. — Но това не означава, че Барлоу ще те включи в случая.

— Няма значение. Отсега нататък си имам източник в отдела за подслушване.

Ухили се над ръба на чашата. Улф го изгледа безмълвно.

Час по-късно, когато докторантът приключи предварителния превод, агентите се върнаха в кабинета и изслушаха какво е открил.

— В разговорите участват четирима души — каза докторантът. — Към единия се обръщат с две имена, което отначало ме обърка. Когато е на телефона, се обръщат към него с Иля. Но в негово отсъствие го наричат Скита.

Прякорът привлече вниманието на Пауъл. В руската литература скитът беше архетипен скиталец, намиращ се между цивилизования човек и дивака.

— И за какво всъщност си говорят?

Докторантът си погледна бележките.

— Разговорите попадат в няколко различни категории. В някои, предимно с Миша, Шарковски иска да обсъжда пратка от Ленинанкан, макар да не съм съвсем сигурен какво означава това. При друго обаждане Шарковски пита Женя за плановете им за уикенда, които са свързани по някакъв начин с къща край морето. По-късно говорят за човек, когото трябвало да срещнат там. Наричат го общ приятел. В един момент Женя неволно изтървава името, но Шарковски моментално го кара да млъкне. Името е Арчвадзе.

В главата на Пауъл нещо прещрака сладко като последна пружина на ключалка на сейф. Веднага след като докторантът бе освободен с обещание за още работа, Пауъл разсеяно започна да бърше очилата си.

— Знам за кого става дума. Анзор Арчвадзе. Олигарх с имение в Хамптънс.

Кандински си записа името.

— Мислите, че работи с тях ли? Наричат го приятел...

— Може да е код — каза Улф. — Може да планират обир. Или изнудване.

Барлоу се облегна в стола си и грижливо сресаната му коса докосна една детска рисунка зад бюрото. На мястото вече се виждаше мазно петно.

— Ако правят само това, забравете. Нямам намерение да ги прибирам заради някакво си шибано изнудване. За какво парти става въпрос?

Пауъл усети как парчетата от пъзела попадат на местата си. Сложи си очилата и погледна останалите.

— Парти през уикенда. В къща край морето...

16.

В деня на пристигането си Иля бе получил ключовете за една къща в Брайтън Бийч. До задния гараж, който не се виждаше от улицата, беше паркиран зелен пикап. Каросерията му бе дълга и просторна, достатъчно голяма да побере талпи или скрап, а предният му капак беше колкото двойно легло. За разлика от повечето трофейни коли на Шарковски, тази изглеждаше законно превозно средство, макар че всъщност не беше.

Иля клекна до пикапа и залепи с тиксо шаблон на вратата на шофьора. Револверът в колана му пречеше да се навежда, но не го махна. Около шаблона залепи вестници, за да запази боята. После заобиколи и сложи втори шаблон на другата врата, идентичен с първия.

Наблизо имаше въздушен компресор и бояджийски пистолет. Иля включи компресора и вкара маркуча в муфата на пистолета. Дюзата изсъска миг преди да я затвори. Щом всичко беше на мястото си, той си сложи дихателна маска и почна работа.

Когато приключи, прибра инструментите в гаража и слезе в мазето. Работната маса в ъгъла беше покрита с всякакви джунджурии. В центъра бяха развити две рула тапети от винил. Иля ги премести при купчината други материали, включващи снимка на алармена система с ясно личащ си сериен номер.

Имаше и оптично устройство за компютър в оригинална опаковка. Иля отвори кутията и извади записвачката — правоъгълна, с размерите на книга. Махна винтовете и разглоби устройството, като вдигна капака му, сякаш отваряше сандък с тайни.

Вътре имаше пластмасово чекмедже с кръгло гнездо, в което се слагаше диск. Той го махна и погледна двигателния механизъм — гъста мозайка от зъбни колела и транзистори. В центъра, подобно на син скъпоценен камък, беше диодът, използван за записване на данни върху повърхността на диска.

Иля извади лазера, като го плъзна по металните релси, за които беше закрепен. С по-малка отвертка свали фините винтове, за да

стигне до диода. Когато приключи, диодът лежеше в дланта му, не по-голям от нокътя на кутрето му.

Иля го остави настрана, като внимаваше да не го повреди. От друг пакет извади лазерно фенерче — сребрист цилиндър с размерите на червило. Разглоби го, махна лазера с помощта на химикалка и инсталира диода от записвачката, като запои двата щифта за изводите.

Последната стъпка бе най-лесната. Предишния ден беше разглобил алуминиево фенерче, като извади пръстена, отражателя и крушката. Освен това беше пробил отражателя, така че лазерът да се намести удобно вътре. Сега пхна кожуха в отражателя, сглоби отново всички части и сложи батерии.

Когато приключи, огледа готовото устройство и го включи, като внимаваше да не го насочва към лицето си. На отсрещната стена се появи червена точка, миниатюрна амеба от светлина, не по-голяма от гумичка на молив. Задържа лъча за няколко секунди, после изключи фенерчето. Точката изчезна.

Иля стана от стола и отиде при мястото, към което беше насочил лазера. Там, където доскоро беше точката, сега имаше малък изгорен кръг с диаметър няколко милиметра. Лазерът беше прогорил боята.

Доволен от резултата, той разчисти работната маса и изхвърли остатъците от записвачката в кошчето. Фенерчето изчезна в джоба му — издуваше приятно панталона.

Докато се качваше към затворената врата на мазето, чу горе скърцане на дъска. Моментално се лепна за стената и извади револвера. Някой вървеше от кухнята към дневната. Пак се чу скърцане.

Иля протегна лявата си ръка и много бавно натисна дръжката, без да отваря вратата.

Пулсът му се ускоряваше. Преброи до три и блъсна вратата. Тя се натресе в стената, а той изскочи в кухнята в бойна стойка, насочил оръжието към съседната стая.

Там стоеше мъж, с гръб към него, разглеждаше нещо на масата до фоайето. При трясъка на вратата рязко се извъртя и на лицето му се появи смутена усмивка. Беше Жения.

Отвратен, Иля прибра револвера в кобура. Докато пулсът му връщаше нормалния си ритъм, забеляза две неща. Първо, Жения се беше подстригал и вместо опашка имаше спретната професионална

прическа, идентична с неговата. Второто бе, че младежът оглеждаше фотоапарата на масата.

— Какво правиш?

— Тъй като така и така ще минаваме през шибаните неприятности, исках да се поупражнявам. — Женя се ухили безобидно. — Чудя се дали просто да не застреляме проклетата сука^[1]. Ще е по-лесно...

Иля прибра фотоапарата в калъфа му.

— Не сме тук, за да правим нещата по лесния начин. А за да пратим послание.

Знаеше, че няма начин Женя да оцени елегантността на замисъла. За миг се хвана, че си мисли за мъжа от Екатеринбург, учения, чиято коса бе изрусена на петна от прекиса, пръскан от тавана на лабораторията му. Дългогодишните изследвания бяха унищожили имунната му система, бяха го оставили податлив на настинки и бяха отнели напълно обонянието му, ако се вярваше на твърденията му.

При разговора ученият не си го спомни, но Иля познаваше лицето му. Във Владимирка имаше изследователско крило, редица килии покрай дълъг коридор. Всяка врата имаше прозорче с дебело стъкло. Отворите, не по-големи от пощенска кутия, позволяваха на онези в коридора да гледат в килиите, които бяха абсолютно голи, с изключение на един матрак и тоалетна. Тоалетните не бяха свързани с централната отходна система, поради което отпадъците се натрупваха.

В хотелската стая ученият даде на Иля чантичка за тоалетни принадлежности. Иля я отвори и видя два малки контейнера в найлонови пликчета.

— Както обещах — каза ученият, докато си слагаше лосион. — А парите?

Иля му подаде чантата. Ученият я отвори и прерови купчината пари с ожулените си пръсти. Точно когато забеляза, че само първите няколко банкноти са истински, Иля се озова зад него с ножа.

През онази нощ, било и само за момент, се беше почувствал като един от праведниците. През по-голямата част от живота му между цадика и скита имаше пропаст и много рядко се случваше двете страни да се съберат. Надяваше се, че утре това ще се случи отново.

— Ще се упражняваме по-късно — каза Иля. — Нещо друго?

— Да — отвърна Женя. — Имам подарък за теб. Искаме да сме сигурни в нещо.

Излязоха. До тротоара имаше паркирано комби. Отзад в един кашон имаше кученце, помиярче. Беше грозно, с оръфани уши и груба козина на петна. Когато Женя вдигна задната врата, то ги погледна и заскимтя.

Докато гледаше кучето, Иля изпита съжаление, но се постара да го потисне. Помисли си отново за цадиките и си напомни, че от праведния човек понякога се иска да върши несправедливи неща.

— Добре — каза той, като гледаше студено кучето. — Да го вкараме вътре...

[1] Сука — буквално „кучка“. Унизителен термин, който може да се отнася както за мъже, така и за жени. По-конкретно — предател или информатор. ↑

17.

Мади слезе само с шепа други пътници от влака в Саутхамптън. Беше пътувала повече от три часа, минавайки през градчета с имена като Масапекуа, Вавилон и Хамптън Бейс, за да стигне до тази занемарена гара, на чийто паркинг я очакваше млада жена с лятна рокля без ръкави и оранжев тен от химикали. Мади отвори вратата на хибрида и седна.

— Благодаря, че ме вземаш. Не съм те виждала от толкова време...

— Знам — каза младата жена, докато колебливо излизаше на задна от мястото за паркиране. Беше колежка на Мади от художественото училище и в момента работеше във фирма, създаваща попарт картини от снимки на внуци и домашни любимци. — Искam да чуя всичко за тази твоя нова работа.

— Какво стана с пансиона? — попита Мади.

— Всичко е уредено. — Излязоха безшумно на улицата. — Честно казано, радвам се, че дойде. Изобщо не е толкова забавно, колкото...

И спря.

Мади разбра какво иска да каже веднага щом стигнаха в пансиона — имитация на къща с два етажа отпред и един отзад, оградена с нисък жив плет. На алеята бяха паркирани десетина коли, което направо си плачеше за неприятности. Ако полицията надушеше пансиона, който несъмнено бе нелегален, изобщо нямаше да се поколебае да го затвори.

Отзад десетина добре оформени тела се излежаваха около басейн. Управителят на пансиона пиеше бира недалеч от тях. С шерифските си тъмни очила можеше да мине и за местен дилър на трева, но истинската му професия бе много по-доходоносна. Той се ръкува с Мади; ръката му беше хладна от бирата.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. Елате да ви разведа.

Мади го последва през плъзгащата се стъклена врата, като заобиколи купчина празни бутилки.

— Колко души има тук?

— Уикендът беше доста добър — каза управителят. — Към четирийсет. Миналата седмица бяха повече от шейсет...

В ъглите бяха натрупани раници и якета, по пода бяха нахвърляни бирени кутии и фасове.

Качиха се до една спалня с пет легла, сбутани едно до друго. Някакъв гост хъркаше на едно легло. Носеше се слаба миризма на амил нитрат.

— Имате късмет — каза управителят. — Разполагате с отделно място. — Прескочи планина мръсни дрехи и отвори вратата на килера. — Предостатъчно място. Имате дори собствено осветление.

Мади надникна вътре. В единия ъгъл имаше надуваем дюшек.

— Идеално.

Извади от портмонето си двеста долара, изтеглени авансово от кредитната карта, и ги подаде с известно съжаление.

Управителят се усмихна.

— Е, ще ви оставя да се настанявате. Ако имате въпроси, аз съм отвън.

И си тръгна. Веднага щом остана сама, Мади влезе в килера и затвори вратата. Окачи закачалката с роклята на Никол Милър, наета на огромна цена от бутик „Нолита“, отвори раницата си и извади спален чувал, навит около голямо огледало. От опит знаеше, че е важно да си носи огледалото сама.

Вечерта жените се наредиха на опашка пред банята, за да се подготвят за автобусите, които щяха да ги откарат до близките клубове. След като се преоблече, Мади си уреди транспорта с друг гост, банкер с мокасини, който настоятелно се беше опитвал да привлече вниманието ѝ. Тревожеше се, че ще ѝ се пробва, но докато пътуваха към имението на Арчвадзе, той изглеждаше по-заинтересован да я засипва с въпроси.

— Значи го познавате лично?

Мади долови едва скрития копнеж в небрежния му тон.

— Не, просто съм в списъка за гости. Все пак очаквам с нетърпение да се срещна с него...

— Да, чувал съм разни страхотни истории. Настъпил е доста народ наоколо. Не знам колко е платил за имението, но подобни типове се бъркат здраво за подходящия пощенски код.

— Не съм изненадана — отвърна Мади. — Значи не е популярен сред съседите, така ли?

— Според местните мястото му по-скоро е на панаира на Кони Айланд. В старите времена никога не бихте го видели южно от магистрала Монтоук.

Отбиха по Джин Лейн, където две улични лампи отбелязваха алеята на олигарха. Плетът беше огромен, истинска стена на пищно убежище, едновременно обезкуражаваща и привличаща погледите на света. Когато колата забави, Мади се обърна към банкера.

— Можете да ме оставите тук.

Банкерът изглеждаше видимо разочарован.

— Е, може би ще се видим отново по-късно?

Мади го дари с полуобещаваща усмивка. Когато слезе, банкерът не потегли веднага, сякаш чакаше да види дали тя ще успее да влезе. Мади, която се питаше същото, се приближи до охранителя на входа.

— Здравейте. Аз съм Блум...

Охранителят насочи фенерчето си към клипборда.

— Мадлин?

— Точно.

Охранителят сложи чавка в списъка и се дръпна настрана. Мади погледна през рамо и махна на банкера, който шеговито ѝ отдаде чест и потегли; чакълът на алеята хрущеше под гумите на колата.

В небето се бяха появили необичайно много звезди, сякаш богатите имаха привилегията да се наслаждават и на по-впечатляващо небе. След като мина по алеята, която завиваше, за да не се вижда от улицата, Мади се озова в градина с букове и дъбове, дървета със знатно потекло, всяко осветено великолепно отдолу. В центъра беше издигната просторна тента, заобиколена от безброй саксии с бели цветя.

Докато вървеше през поляната — полите на роклята ѝ докосваха тревата — Мади видя стотина гости, пръснати из градината, осветена от поставени в стъклени съдове свещи и факли от лимонена трева в глинени саксии. Сервитьори с впити златни куртки обикаляха с чаши шампанско. Мади взе две чаши от минаващ сервитьор с идеята, че го прави само колкото да го опита, но когато вдигна едната чаша към устните си, остана изненадана, че отпива дълга глътка.

Преди да продължи напред, приложи стар трик и си представи, че има камера пред очите си. Когато бе пристигнала за първи път в Ню Йорк, наистина носеше камера на събиранията и я използваше като щит. Повечето вечери дори не я зареждаше, но се бе оказала полезен символ, който ѝ позволяваше да наблюдава от разстояние. От подобна перспектива всяко парти изглеждаше приятно и обречено, сякаш вече беше пълно с духове.

Огледа тълпата през въображаемия обектив. Гостите се събираха на временни групички, а тъмните фигури на светските фотографии бързаха от група на група. Жените бяха с модни за сезона тесни рокли от шифон или сатен, а мъжете варираха от по-възрастни в тъмносиви блейзъри с копчета от истински перли до младежи със смартфони и кабала гривни, с навити ръкави в италиански стил.

Мади — усещаше безразличния натиск на очите на тълпата — спря за момент, за да се наслади на самотата си. След секунда видя човек, когото нямаше как да не приближи. Критикът Грифин, който я бе включил в списъка на гостите, стоеше до една от подпорите на тентата с чаша джин с тоник в дългата си бяла ръка. Мади понечи да тръгне към него, все така понесла двете чаши шампанско, когато усети нещо като нокът на лешояд да се вкопчва в ръката ѝ над лакътя.

Обърна се. Пред нея стоеше мършава жена в свободно падаща трапецовидна рокля с ниско деколте, показващо модно изпъкнали ключици. Привидението ѝ отправи алабастрова усмивка и отпусна хватката си.

— Точно *теб* не те бях виждала от много време. Започнах да се чудя дали не си ни изоставила...

Мади се наведе напред за целувка. Движенията бяха бързи и прецизни, сякаш двете кръстосваха шпаги. За момент не можеше да свърже лицето с нищо конкретно, но след като мислено добави няколко бръчки на неестествено гладкото лице, разпозна съпругата на един управител на рискови активи, който беше един от най-надеждните клиенти на галерията ѝ и също така надеждно бе оттеглил бизнеса си във възможно най-неподходящия момент.

— Радвам се да те видя. Макс тук ли е?

Появи се ред бели зъби, а жилите на шията се опънаха.

— О, никога няма да го намериш на такива партита. Откакто затвориха „Синият папагал“, не мога да го накарам да излезе от

къщи...

— Жалко — каза Мади. Видя над рамото на жената как Грифин пристъпва неловко от крак на крак и осъзна, че трябва да действа бързо. — Как е той напоследък?

Жената махна пренебрежително с ръка.

— О, не искай от мен да ти обяснявам какво става в офиса. Макар да твърди, че времето било чудесно за рискови активи. — Спря блестящите си очи върху лицето на Мади. — А ти? Четох някъде, че работиш за един от онези художествени фондове...

— Не бива да вярваш на всичко прочетено. — Мади погледна повдигнатите вежди на жената, от които на лицето ѝ бе замръзнала постоянна изненадана физиономия, и със смущение зърна собственото си бъдеще. Вдигна двете чаши шампанско. — Много ми се иска да наваксаме, но май е по-добре да тръгвам. Приятелят ми ще започне да се чуди къде ли се е дянало питието му.

— Разбира се — каза жената и примигна към чашите. — Много ми беше приятно да те видя пак.

Мади се усмихна лъчезарно и продължи по пътя си. Веднага щом жената се обърна и продължи да оглежда тълпата, Мади дискретно изля едната чаша на земята, остави я на един поднос и продължи към целта си.

За щастие Грифин още беше сам. Когато тя го потупа по рамото, той се обърна и вече почервенялото му лице се изчерви още повече.

— Мади! Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Изглеждаш великолепно...

Мади се озова в плътната му прегръдка и направи всичко по силите си да отвърне със същото.

— Много ти благодаря за поканата.

— За мен е удоволствие. — Грифин я пусна, отстъпи назад и разклати леда в чашата си. В безформения си ленен костюм приличаше на създание от илюстрация на Тениел^[1]. — Не мога да понасям подобни събирания, но съм длъжен да ги посещавам като критик.

— А домакинът? — попита Мади, доволна, че е стигнала дотук. — Наблизо ли е?

— Да, ето там. — Грифин посочи с чашата си група гости, застанала до струнен квартет. — Преди малко говорих с него. Искаш ли да ви запозная?

Мади огледа групата, която се състоеше предимно от възрастни двойки, местните величия, които Арчвадзе явно искаше да впечатли. Сред тях имаше и поразително красива жена с лилава рокля с пояс от брокат. Дългата ѝ тъмна коса беше прибрана в безупречен шиньон. Това беше Наталия Онегина. До нея, с гръб към Мади, стоеше мъж с копринен костюм.

— Арчвадзе — каза Грифин. — Ела, ще те представя. Да вървим.

И тръгна. Мади го последва, като остави чашата си на дългата маса. Докато приближаваха, всички хитроумни неща, които беше планирала да каже, излетяха от главата ѝ. Невидимата ѝ камера беше изчезнала и трябваше да положи усилие, за да се усмихне, когато мъжът с костюма се обърна и тя за първи път се озова лице в лице с Анзор Арчвадзе.

[1] Английски художник (1820–1914), илюстрирал първото издание на „Алиса“ от 1865 г. — Б.пр. ↑

18.

Малко преди това зелен пикап беше спрял при сервизния вход от другата страна на имението. Втората алея, не така бляскава като онази откъм Джин Лейн, се наглеждаше от двама охранители, прекарвали по-голямата част от вечерта в пропускане на екипи за кетъринг; седяха в паркиран джип и споделяха поднос с говеждо филе и скариди.

Пикапът забави и спря. По-възрастният охранител отхапа половин скарида, остави хитиновата опашка в чинията, избърса си пръстите и слезе от джипа. На колана му имаше фенерче. Той го свали и насочи лъча към колата. От двете страни с бели букви пишеше *ИЗВОЗВАНЕ НА ОТПАДЪЦИ САУТХАМПТЪН*.

Охранителят приближи колата, като насочи лъча така, че да не свети в очите на шофьора. В колата нямаше друг човек. На седалката до шофьора имаше латексови ръкавици.

— Добър вечер — каза охранителят.

— Добра да е — отвърна шофьорът. Беше мъж вече на години, с прошарена коса и мустаци, с избелял от употреба работен комбинезон. Въпреки възрастта си изглеждаше жилав и силен. — Идвам за боклука.

Охранителят си погледна часовника.

— Май сме подранили, а? Още няма девет.

— Казаха ми да дойда сега — отвърна шофьорът. Имаше лек акцент, може би руски или източноевропейски. — Първо трябва да взема нещата от кетъринга, после да се върна в полунощ за втори курс.

— Добре, ще проверя.

Охранителят свали фенерчето, откачи телефона от колана си и натисна един бутон. Докато звънеше в къщата за потвърждение, освети каросерията на пикапа: беше празна, с изключение на един навит брезент. Той го повдигна. Отдолу нямаше нищо. Клекна и насочи лъча към шасито, което също беше чисто. Накрая се върна отпред и освети празната дясна седалка.

— Тежка работа само за един човек. Сам ли работиш тази вечер?

— Платиха за един човек. — Шофьорът сви рамене. — Ако бяха платили повече, щях да си взема помощник. Няма проблем. Ще

приключача за нула време.

— Гледай да не се изкилиш — каза охранителят, като си мислеше, че има нещо странно. Обикновено контракторите пращаха един-двама недокументирани работници безплатно, а ето че сега бяха пратили старчок, който явно приближаваше шейсетте. Може би пък беше самият собственик?

Преди да успее да го попита така ли е, телефонът му иззвъня.

— Прието — казаха от командния пост. — В списъка са.

— Разбрано. — Охранителят се дръпна. — Влизай. Направо по алеята.

— Благодаря — каза шофьорът. Докосна козирката на шапката си, вкара пикапа през сервисния вход и продължи по чакълената алея. Имението сияеше в далечината, прозорците му бяха ярко осветени.

Пикапът продължи по алеята, докато сервисният вход не изчезна, после шофьорът изключи светлините и спря. В тази част, по средата между улицата и къщата, нямаше външно осветление и пикапът, който беше боядисан в тъмнозелено точно поради тази причина, беше почти невидим.

Остана така няколко секунди с включен двигател. Чу се изщракване, когато шофьорът дръпна една дръжка на таблото. Предният капак се вдигна и отвътре се измъкнаха двама души.

Бяха облечени с еднакви тъмнокафяви костюми и носеха черни найлонови ръкавици и обувки с подметки от суров каучук. Плюс фотографски чанти.

Иля затвори капака и отиде до предната лява врата. Шарковски го гледаше, без да пуска волана. Очите му проблясваха в тъмното.

— Трийсет минути. Не повече. Успех.

— Дано — отвърна Иля. Обърна се и бързо тръгна през поляната рамо до рамо с Женья. Очилата му бяха запотени, така че ги свали и ги избърса в костюма. Зад тях пикапът продължи към къщата, сякаш беше спрял само колкото да се ориентира.

Макар идеята да не бе негова, Иля беше приятно изненадан от номера. Двигателят на пикапа беше монтиран в централната част на колата, под седалките. Дизайнът осигуряваше добро разпределение на тежестта, намаляваше инерцията и правеше колата по-повратлива. И най-важното, оставяше предната част празна, ако не се броят

акумулаторът, резервоарът и радиаторът. На никого досега не му бе хрумвало да провери под капака.

Двамата с Женя вървяха в идеален синхрон. Преди да стигнат кръга светлина, хвърлян от къщата, се разделиха. Докато се обръщаше, Иля погледна Женя и каза:

— Успех.

— Дано — отвърна Женя и се ухили толкова широко, че скулите му повдигнаха очилата. После тръгна към тентата с фотографската чанта на рамо. След секунди изчезна в тълпата.

Иля се обърна към имението, което сияеше като дворец. Беше истински лабиринт, но той знаеше всичките му тайни. Докато пресичаше поляната, освободи закопчалките на чантата, за да може по-лесно да извади оръжието.

Стигна до верандата. Предните врати бяха широко отворени. Еркерт малко встрани от тях осветяваше грижливо окосената трева. Иля погледна вътре и видя гости, насядали в удобни фотьойли.

Влезе, без да се колебае.

Беше девет и пет.

19.

— Анзор Арчвадзе, да ви представя Мади Блум — каза Грифин. От срамежливостта му не остана и помен, докато поемаше ролята на вътрешен човек от света на изкуството. — Работи за „Ренард Арт Фонд“. Вероятно сте чували за него?

— Приятно ми е да се запознаем — каза Арчвадзе и се ръкува топло с нея. Отблизо изобщо не изглеждаше толкова застрашително, колкото предполагаше репутацията му. Гласът му бе мек, с почти недоловим акцент, а в поведението му си оставаше нещо от някогашните му инженерски години. — Много се радваме, че сте тук.

— Благодаря — отвърна Мади мило, макар сърцето ѝ да прескочи. — Партито е великолепно.

По лицето на Арчвадзе мина сянка на отегчение и тя разбра, че е казала погрешното нещо. И преди олигархът да успее да се обърне, добави бързо:

— Възхищавах се на дърветата ви. Иглолистните ми напомнят за картините, които съм виждала в дома на Алфонсо Осорио. Били ли сте там?

При споменаването на дърветата в очите на Арчвадзе проблесна светлина.

— Да, бил съм — каза олигархът. — Една от фиданките е от неговата градина в Крийкс. Значи се интересувате от дървета?

— Интересувам се от Осорио — каза Мади. — Фондът има няколко негови картини.

— Забелязал съм, че много художници си падат по градинарството, особено в град като този. Японският клен при белведера е от дърво от градината на Робърт Даш, или поне така твърди градинарят ми. Разбира се, произходът на по-старите дървета трудно може да се установи...

Мади се канеше да отговори, но видя нещо, което пропъди всичките ѝ мисли. Наблизо стоеше наддаващият от търга. Тази вечер беше облечен по-модно, но вратът му пак едва не разкъсваше яката на

ризата, а когато вдигна чашата си, тя видя копчетата на маншетите му — червени хептаграми.

Арчвадзе проследи погледа ѝ.

— Ако ви харесват дърветата, трябва да благодарите на асистента ми Закария Костава. Той се занимава с тях. Уви, времето не ми стига за подобни неща.

Костава кимна вежливо и се извърна. Не стана ясно дали я е познал.

— Разбрах, че разбирате от изобразително изкуство — каза Мади на Арчвадзе. — Чух, че имате страхотна колекция.

Арчвадзе се обърна към приятелката си.

— Купувам всичко, което поиска тя. Това е.

Наталия се усмихна. Беше пет сантиметра по-висока от Мади, с виолетови очи и персийски профил.

— Глупости. Имаш отличен вкус.

— Имам вкуса на старец — отвърна Арчвадзе. — Ако погледнете по-внимателно революционерите, ще видите, че винаги имат най-буржоазните вкусове в изкуството. Дори Ленин се е страхувал от авангарда.

— Ленин не е имал вашите пари — каза Мади. — И какво купувате напоследък?

Преди да отговори, Арчвадзе хвърли поглед към асистента си.

— О, предпочитам нещо с история. Изкуството трябва да бъде оставено да остарее, преди да се разбере качеството му. Също като при дърветата и може би при мъжете. Разбира се, Наталия няма да се съгласи с мен. Тя винаги иска най-новото...

Наталия се обърна към Мади, която усети изпитателния ѝ поглед почти като мравки по лицето си — хладната преценка на една алфа-женска, срещнала подобна.

— Знаете много за този район. Тук ли сте родена?

— Не, не съм местна — отвърна Мади. За един напрегнат момент в маслената светлина на факлите се зачуди дали тази жена не долавя прикритото ѝ отчаяние. — Живея в града, но всъщност съм от Атина, Джорджия.

Наталия само нацупи устни и веднага изгуби интерес, но олигархът изглеждаше развеселен.

— Значи сме земляци — каза Арчвадзе и тихо се разсмя на собствената си шега^[1]. — Надявам се вашата Джорджия да е прекрасна като моята...

Преди Мади да успее да отговори, някаква жена с фестонирана блуза задърпа Арчвадзе за ръкава с думите, че е абсолютно задължително да се види с някого. Арчвадзе се усмихна разсеяно на Мади, каза, че му е било много приятно да се запознаят, и ѝ обърна гръб. Другите го последваха. Преди Мади да се усети, кръгът гости се беше разпръснал.

— Интересен тип — каза Грифин. — Изобщо не е така груб като някои други олигарси. Подозирам, че разбира от изкуство повече, отколкото твърди. А може би гледа на него само като на инвестиция.

Загледана как домакинът им приближава друга група гости, Мади разбра, че е изпуснала възможността. Помъчи се да потисне раздражението си и си каза, че наистина е дошла за доброто на фонда и че един поглед на колекцията ще означава, че вечерта не е пропиляна напразно.

— Трябва да ида до тоалетната — каза Мади на Грифин. — Ще ме изчакаш ли?

Грифин допи чашата си.

— Всъщност ще дойда и аз. Вулгарен импулс, знам, но бих искал да хвърля поглед на къщата на този човек. След това може да поговорим за галерия „Веред“...

Мади го зяпна неразбиращо, после си спомни скалъпената история и го целуна по бузата.

— Засега бизнесът може да почака. Какво ще кажеш да ми вземеш питие и да запазиш места до музиката? Така ще можем да поговорим насаме, като се върна.

— Разбира се. — Лицето на Грифин пламна.

Усмихна ѝ се и тръгна към бара. Мади го изчака да се отдалечи, обърна се и почти се затича към имението. Докато бързаше, хвърли бърз поглед към Арчвадзе, който понасяше поредния рунд празни приказки. Мъж с кафяв костюм и с очила беше приближил кръга с фотоапарат в ръка. Каза нещо на гостите и те се подредиха послушно, с олигарха в средата. Светкавицата остави зелено петно по ретината ѝ.

Мади мина през главния вход и се озова в преддверието, което ухаеше приятно на кедър. Бе обзаведено в патрициански старомоден

стил, с дебел шарен килим. В дневната до еркера бяха насядали неколцина гости. Докато я поглеждаха разсеяно и се питаха дали е някой, когото си заслужава да познават, Мади продължи напред, като гледаше стените.

Онова, което откри, беше разочаровашо. Над камината висеше огромен градски пейзаж на Виена — една от хилядите еднакви маслени картини, произвеждани всяка година като на конвейер в Китай. Мади бръкна в чантата си, извади цифров фотоапарат и направи снимка. Каза си, че истинската колекция трябва да е някъде другаде.

Влезе в трапезарията. Мебелите бяха тежки и скъпи, но стените отново бяха покрити с картини като за пощенски картички: доста напомняха Томас Кинкейд. Разочарована, Мади направи още една снимка и продължи в салона, чийто паркет бе покрит с карирани килими, които се приплъзваха леко под краката ѝ. Тук произведенията на изкуството бяха още по-зле. Изобщо не се изненада, когато установи, че един Джак Ветриано е получил почетното място над поредната камина.

Смътно недоволна, Мади отначало не забеляза, че не е сама в помещението. Накрая видя мъж с тъмносин костюм, беше с гръб към нея и изучаваше картината над камината с почти смешна съсредоточеност. Мади го гледаше как измъква фотоапарат от джоба си, прави крачка назад и снима. Когато се обърна, го позна и за един дълъг момент остана онемяла.

— Здравсти, Мади — каза Итън и лицето му грейна. — Какво правиш тук?

[1] Англоговорещите наричат Грузия Джорджия. — Б.пр. ↑

20.

— Това е нелепо — каза Пауъл, загледан към издигащия се като стена жив плет. — Как можем да следим къщата през това нещо?

Намираха се на Джин Лейн недалеч от главния вход и наблюдаваха имението от необозначена кола. През сваления прозорец Пауъл чуваше музиката на невидим струнен квартет, която звучеше малко нереално от разстоянието, като песен от приказка. Над плета имаше сияние, подобно на светлината върху заоблачено небе, хвърляна нощем от голям град.

— Не знам какво си очаквал — каза Улф. От гласа ѝ личеше, че е раздразнена, може би защото бяха пътували два часа, за да зяпат някакъв плет. — Всички богаташки къщи са такива.

— И въпреки това не мога да повярвам. — Погледът на Пауъл се плъзна по плета, който му напомняше на защитна стена, издигната преди хиляда години около градчето на детството му. — Какво толкова има да крие?

— Кара те да се чудиш доколко това богатство е реално — каза Улф. — Много от тези имения са изцяло ипотекирани. Когато пазарът стигне до дъното, това ще се превърне в призрачен град.

Пауъл вече я беше чувал да изразява тези сантименти.

— Наистина ли мислиш, че ще има срыв?

— Виж признаците. Прекалено голяма задлъжнялост, недостатъчно капиталови инвестиции. Ако бях на твое място, щях да се готвя за седем гладни години. — Улф се пресегна към чашата желатин с лайм. — Предлагам да влезем. Да кажем на охраната. Тук от нас няма никаква полза.

— Не можем — отвърна Пауъл. — Ако Шарковски научи, че сме се свързали с Арчвадзе...

— Той подозира, че подслушваме. Знам го. Но засега всичко това е абсолютно безсмислено.

Пауъл не разполагаше с добър отговор. Седяха тук от часове и прилежно отбелязваха всеки пристигнал, но засега бяха видели единствено лимузините и луксозните джипове на елита на Хамптънс.

Докато гледаше гостите от разстояние и се чувстваше размъкнат и мръсен от прекараните в колата часове, Пауъл изпита странно, типично английско чувство за вина. По-лесно беше да се следи сграда в Брайтън Бийч, където домашният живот често се изливаше на улиците. Тук живият плет издигаше категорична граница между публичното и частното пространство, сякаш живеещите вътре нямат нищо общо със света навън.

Някакъв джип излезе от алеята и даде мигач. Докато минаваше покрай тях, Пауъл зърна мъжете вътре — двама охранители с бели блузи с високи яки. Зачуди се дали Арчвадзе не е внесъл грубата си сила от дома. В Русия, ако искаше да оцелее, един предприемач се нуждаеше от защита, обикновено под формата на корумпирани ченгета и мутри от местните банди. Дори в новата си родина олигархът трудно би променил навиците си, поне не напълно.

— Дори не съм сигурен, че можем да се доверим на Арчвадзе — каза Пауъл, без да сваля поглед от джипа. — Не можеш да натрупаш богатство от руската автомобилна индустрия, без да си стигнал до някакво разбирателство с организираната престъпност. Приватизацията винаги е била финансирана от подземния свят. Също като политиката.

Улф махна капачката на чашата с желатин.

— Моите уважения, но не съм сигурна, че вярвам на връзката с правителството. Тези банди мразят чекистите. Кълнат се никога да не сътрудничат с военни и полиция. И ако някой гангстер бъде разкрит като предател или информатор, го прокуждат или го наказват със смърт...

— Кое не означава, че не могат да служат на държавните интереси по друг начин — прекъсна я Пауъл. — Ето ти един пример. Допреди няколко години реактивен самолет летеше пет пъти седмично от Ню Йорк до Москва с по сто милиона долара в багажното отделение. Никой не се опитваше да ги открадне, защото отиваха за мафията. Крадяха петрол от Сибир, продаваха го на спот пазара и нареждаха плащането да се извърши в Ню Йорк. Когато пристигаха, парите се използваша за купуване на членове на Думата.

Улф лапна лъжица зелено желе.

— И какво по-точно искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че руснаците не са единствените, решили да си затварят очите. Банката прибира комисиона при всяка трансакция. Министерството на финансите печели деветдесет и шест цента от всеки долар, напуснал страната. Ще се намесят само ако можем да докажем, че е в техен интерес да го направят. Връзката между прането на пари и тероризма в крайна сметка сложи край на полетите. А друг начин да разбиеш системата...

— ... е да я свържеш с вътрешната престъпност — довърши Улф.
— Добре. Но защо си толкова сигурен, че Шарковски има пръст в това?

— Опитът. Никой *вор* не работи в изолация. Щом самолетът с парите не лети, ще му намерят някакъв заместител. Връзките са налице. Въпросът е само да ги видим.

— Освен това е въпрос на финансиране. А моментът е доста тежък. — Улф довърши желатина и изхвърли празната чашка в кошчето, където вече се търкаляха няколко други. — Между другото, защо проявяваш такъв интерес към чуждестранната връзка?

— Предполагам, че съм го прихванал от баща ми — отвърна Пауъл. — Той беше от цивилната служба, дипломат, с най-подредения ум, който съм виждал. Прекара по-голямата част от живота си в проследяване на тези връзки.

Очакваше Улф да го попита какво е направил баща му, но тя само отпи глътка какао.

— Явно е бил забележителен човек.

Пауъл погледна през предното стъкло към имението.

— Да. Определено може да се каже.

— Съжалявам — каза Улф с истинско съчувствие. — Не знаех, че е починал.

— Не е. — Пауъл се обърна. — Не точно. Но не е много добре.

В последвалото мълчание Пауъл имаше време да си спомни колко коварен беше залезът на баща му, как минаваше неусетно от безобидни, дори комични грешки като забравянето да спре студената вода до безцелно лутане посред нощ, отваряне на чекмеджета и ровене по шкафове. Накрая мъжът с фино настроения към идеи ум беше стигнал дотам да опипва шарките по килима, убеден, че на пода има нещо.

Пауъл още мислеше тъжно за това, когато на сервизния вход се появи пикап, натоварен с издути торби боклук. Излезе на пътя, зави наляво и се отдалечи. Нещо в пикапа привлече погледа му, но преди да успее да посегне към бинокъла, телефонът иззвъня.

Беше Барлоу.

— На бюрото ми има факс за теб. Идентифицирали са мъртвото момиче.

Агентът още не беше приключил изречението, а Пауъл вече беше извадил бележника си.

— Какво знаем?

Последва театрално шумолене на хартия.

— Карина Баранова. Родена в Каргопол, пристигнала тук преди десет години. Неомъжена. Без досие. Според сведенията е преподавала балет в Бруклин Хайтс. И познай къде е работила през уикендите?

Пауъл знаеше, че с този порой информация полицията вече няма да може да игнорира случая.

— В клуб „Марат“.

— Доста си умен за ченге, казвали ли са ти го? Танцувала е. Когато преди две години изчезнала, от балетната академия съобщили на полицията. Открихме го благодарение на твоя анализ на климатичните записи. Би трябвало да ти благодаря за това...

— Ами Шарковски? Бил ли е разпитван във връзка с изчезването й?

— Изглежда, са разпитвали хора от клуба, но не него. Няма достатъчно улики да дълбаят повече, така че зарязали всичко. Разбира се, сега ми дишат във врата. Искam двамата с Улф да ги контролирате.

Пауъл побутна очилата на носа си.

— Не съм сигурен, че това е най-добрият начин да използвам времето си. Същото се отнася и за Улф, предполагам...

— Знаеш ли защо Хувър е харесвал мормоните? Защото уважават авторитета. Улф разбира как работи системата. Ако си умен, ще вземеш пример от нея. Ще се видим утре сутринта.

Барлоу затвори. Пауъл прибра телефона в джоба си и попита:

— Колко от това чу?

— Достатъчно — каза Улф. Лицето й бе скрито в сянка. — Щом полицията разполага с име, няма да задържат разследването.

— Междувременно ще им осигурим нещо дискретно за правене. Нещо, което да ги държи доволни, но без да нарушат прикритието ни. Например, ако искат, могат да сложат проследяващо устройство на колата на Шарковски...

И в същата секунда си спомни какво беше видял в мига, когато се обади Барлоу, и изруга:

— Ох, мътните да ме вземат! Не мога да повярвам...

Изпод гумите на колата се разхвърчаха камъчета. Улф се залепи на вратата от рязкото движение, в купето се разлетяха празни чашки от желатин.

— Какво правиш, по дяволите?!

— Пикапът! — Пауъл удари таблото достатъчно силно, за да го заболи. — Онзи с боклука. Видя ли го?

— Да, но... — Улф внезапно млъкна, когато проумя. — Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Стигнаха кръстовището. Още докато се мъчеше да реши накъде да завие, Пауъл се боеше, че са закъснели. Образът на пикапа танцуваше пред очите му — беше същият, който бе видял в стаята на асирийското момче, на снимката, направена когато капакът още е бил украсен с кръста на руската империя. Шарковски или някой от хората му беше в колата.

21.

Иля вървеше безшумно през къщата. Навсякъде лампите бяха светнати като сияен фон за партито навън, но той не се боеше, че ще го видят. По периметъра на сградата имаше монтирани охранителни камери, но самите помещения не се наблюдаваха и Арчвадзе можеше да живее далеч от любопитни погледи. Само една врата, тази, която имаше значение, се следеше от камера.

Размина се с две жени, които вървяха несигурно по покрития с килим под. Гривните им леко подрънкваха. Усети как погледите им се плъзнаха по костюма му и фотографската чанта, след което подчертано го игнорираха. Иля разбра, че няма да запомнят лицето му; дори нямаше да си направят труда да го погледнат. Колкото и незаменими да бяха фотографите в екологията на този свят, беше проява на лош вкус дори да намекнеш, че искаш да те снимат.

След като жените изчезнаха, Иля се качи по стълбището за прислугата на втория етаж. Отиде в края на коридора и влезе в господарската спалня — просторно помещение с паладийски прозорец с дръпнати завеси. Една трета от помещението се заемаше от леглото, чийто балдахин стигаше почти до тавана. Имаше антикварна тоалетна масичка, поставена между две врати. Едната водеше към баня, другата — към кабинета.

Иля остави вратата леко притворена. Тръгна към банята; наличието на тоалетната масичка говореше за женско присъствие. След секунда, когато видя стаята в огледалото, забеляза нощната масичка. Обърна се. На масичката до леглото имаше роман с твърди корици, лампа и мобилен телефон, включен в зарядно. Веднага позна апарата.

Остави чантата на пода, отвори главното ѝ отделение и извади ръкавици и хирургическа маска. Надяна ръкавиците и си сложи маската, като се заслушваше с едно ухо за шумовете отвън.

От вътрешния си джоб извади запечатано найлоново пликче с парче памук. Отвори го, взе памука и леко го прокара по телефона. Веществото се изпари моментално, без да оставя видима следа. Той

прибра памука в пликчето и го пъхна в джоба си. Смени ръкавиците с нови, като напъха използваните заедно с маската в друго пликче. Телефонът на нощната масичка угасна.

Отиде в кабинета. И на четирите стени имаше рафтове книги — подвързани в кожа томове, купувани на метър. В средата на стаята имаше бюро с люлеещ се работен стол „Аерон“.

Отляво между два книжни шкафа имаше проста дървена врата. Над рамката на стената беше монтирана камера, чийто обектив гледаше към пространството непосредствено пред вратата. До дръжката, която се заключваше с обикновен ключ, имаше цифров панел.

От този ъгъл не можеха да го видят. Иля отвори калъфа на фотоапарата и извади фенерчето, което беше сглобил предишния ден. Разви дъното му, извади едната батерия и я обърна. По-рано я беше сложил наопаки, тъй като се боеше фенерчето да не се включи случайно в чантата.

Зави капачето и влезе в кабинета. Направи една крачка, после втора, докато не видя черното полукълбо на лещите на камерата, като в същото време гледаше тялото му да не попада в обсега ѝ. В най-добрия случай камерата щеше да регистрира ръката му с фенерчето миг преди картината да потъмнее.

За всеки случай продължи да гори сензора, докато от кожуха на камерата не се вдигна тънка струйка дим. Накрая изключи фенерчето. След изключването на камерата разполагаше с няколко минути преди някой охранител да дойде да провери какво става.

Затвори и заключи вратата на кабинета. Клекна, отвори фотографската чанта и извади нещата от нея. Пъхна фенерчето в джоба си и прибра револвера в кобура на колана. Всичко останало нареди на килима — комбинация между бормашина и трион, компас, тиксо, магнит, плоски клещи и голям плик от винил.

Погледна вратата на хранилището и си позволи да си представи какво има зад нея. Взе компаса в едната си ръка и бормашината в другата и се захвана за работа.

22.

— След смъртта на Кристиан Розенкойц мястото на гробницата му било забравено — каза Мади, докато глътката шампанско приятно достигаше до главата ѝ. — Сто и двацет години по-късно розенкойцерите се натъкнали на тайна врата в стената на замъка си. Зад нея имало помещение, осветено от изкуствено слънце и надпис, гласящ: *Приживе направих това умалено копие на вселената, моя гроб.*

— Жалко, че е само алегория — каза Итън. — Няма доказателства, че Розенкойц наистина е съществувал, още по-малко да си е изградил гробница...

— Въпросът не е в това — с престолено възмущение каза Мади. Въпреки всичките си съмнения относно този ход на мислене искаше Итън да се включи в играта. — Розенкойцерите са го вярвали. И това е повлияло на Дюшан.

Итън остави водката с тоник. Двамата седяха на канапе в дневната срещу друга двойка до еркера; жената беше сложила крак върху крак, за да покаже червените подметки на обувките си.

— Дюшан вдъхновява какви ли не диви идеи. Ако го направиш само розенкойцер, значи не си се потрудила достатъчно. Чувала ли си за връзката му с Черната далия?

Мади го погледна развеселено. Беше се надявала да го впечатли с теорията си за розенкойцерите, но май излизаше, че той е на път да я впечатли още повече.

— Не бих казала.

— Ако четеш достатъчно за Дюшан, особено онлайн, няма как да не попаднеш на това. Знаеш историята, нали? Жена на име Елизабет Шорт била открита мъртва в едно поле край Лос Анджелис, съсечена на две в кръста. Двете половини на тялото ѝ били на двацет и пет сантиметра една от друга, а ръцете ѝ били извити над главата ето така... — Итън вдигна ръце като балерина в пета позиция. — Убиецът така и не бил открит. Но някои критици забелязали, че снимките от

местопрестъплението, с голото тяло в тревата, имат изненадващи прилики с едно определено произведение на изкуството.

Мади допи шампанското си.

— Значи Марсел Дюшан е убил Черната далия, така ли?

— По онова време не е бил в страната. Неколцина критици обаче изказват предположението, че е знаел кой е убиецът. Главният заподозрян по случая бил един доктор, Джордж Ходел, колекционер и приятел на Ман Рей, най-близкия сътрудник на Дюшан. И се смятало, че първият етюд за композицията бил направен само няколко месеца след убийството. Или така смятали всички. Но новият етюд отмества датата поне с три десетилетия, когато бил изложен в Сексион д'Ор. Кое е повече от трийсет години по-рано. За истинските параноици обаче зад всичко това стои нещо по-дълбоко. Сексион д'Ор е златното сечение, отношението между височината на тялото към височината на пъпа. А Елизабет Шорт е била разрязана точно при пъпа.

Въпреки че гласът му беше сериозен, Мади видя в очите му игриво пламъче.

— Сериозно ли говориш?

— Не бих казал. Но тази теория е също толкова изсмукана от пръстите, колкото и всяка друга. В изкуството на Дюшан няма скрито послание. Важното е бил процесът, също като при шаха. Нали знаеш, че той е бил гросмайстор, а в шаха догматиците биват посипани. Не е зле критиците му да имат предвид това.

Мади остана изненадана, че той говори така разпалено.

— Не знаех, че си почитател.

— Не толкова на изкуството, колкото на самия човек. Дюшан не спадал към никоя школа или движение, живял в бедност години наред и през целия си живот се опитвал да спазва собствените си стандарти за интелектуална чистота. Движение от един-единствен човек. Възхищавам се на това. И тъкмо поради тази причина не мога да се хвана на нито една от тези теории.

— Но нали с това си изкарваш хляба? — шеговито го подразни Мади. — Свеждаш изкуството до параметри в модел на оценяване. Как работата ти се различава от онова, което правят авторите на конспиративни теории?

— Абсолютно различно е — небрежно рече Итън, без да заема отбранителна позиция. — Аз работя с факти, които могат да се

проверят. Ако вкарам погрешни данни, моделът се разрушава. Но ако искам да свържа Дюшан с розенкройцерите или с Черната далия, стига да съм достатъчно хитроумен, мога да докажа какво ли не. Просто не е честно по отношение на него.

Докато Итън говореше, Мади го изучаваше малко мудро и забавено от виното. Беше странно привлекателен с костюма и вратовръзката. Лицето му бе гладко като на кукла, но очите му бяха бързи и сякаш живееха свой живот.

— Между другото, как се озова тук? Промъкна се покрай охраната ли?

Итън бе искрено изненадан от предположението й.

— Че защо да го правя? Обадох се на пиара на Наталия, споменах името на фонда и помолих да ме включат в списъка на гостите. Не беше особено трудно. Разбира се, щеше да е по-лесно, ако бях привлекателна жена...

Мади се изчерви, макар да не беше сигурна дали е заради загатнатия комплимент, или защото не се е сетила да пробва неговия подход.

— А как изобщо разбра за партито?

— Е — отвърна Итън, — ти не си единствената с връзки.

Мади за пореден път разбра, че го е подценявала.

— Ренард знае ли, че си тук?

— Още не. — Итън й пусна усмивка, която явно трябваше да мине за загадъчна. — Не съм сигурен, че би одобрил, поне не и преди да е станало свършен факт. Сигурен съм обаче, че по-късно, ако успееш да му дадеш нещо полезно, ще се съгласи, че е било необходимо.

— Но може да останем с празни ръце. Видя изложените творби. Няма нищо, което да не можеш да си купиш по сергиите. Напълно е възможно истинската колекция да е в хранилище. Или в някое безмитно пристанище...

— Или в част от къщата, която още не сме видели. — Итън се наведе напред, сякаш за да сподели тайна. — Преди няколко дни намерих описание на тази къща в едно архитектурно списание. Надявах се да открия снимки на произведенията на изкуството по стените, но не попаднах на нищо полезно...

— Къде си намерил описанието? Гледах къде ли не, но напразно.

— Арчвадзе не беше споменат по име. Потърсих по името на предишния собственик и намерих профил, направен два месеца след продаването на къщата, вероятно малко след като Арчвадзе е приключил с преобзавеждането. Важният момент обаче е този — всички снимки в статията са направени на долния етаж.

Мади разбра накъде бие.

— И нито една от горния?

— Нито една. — В погледа му имаше нещо весело и провокативно. — И ти ли си мислиш същото, което и аз?

Мади се вгледа в лицето му и осъзна, че си мисли за нещо, което няма нищо общо с колекцията. В онази част на мозъка ѝ, където се пораждаха лошите идеи, се съгъстваше чувство, което не можеше да се събърка. И докато гледаше Итън, чувството само се засилваше.

Миг преди да се оформи напълно, тя го отблъсна. Беше абсурдно. Но единственият начин да го разкара напълно бе като го замести с някаква друга безразсъдна идея. Клин клин избива.

— Хайде — каза Мади и стана от канапето. — Да видим какво ще намерим горе.

23.

Застанал пред вратата на кабинета, Иля прокара компаса по рамката, като внимателно наблюдаваше стрелката. Когато компасът мина през едно място на трийсетина сантиметра над дръжката, стрелката трепна. Иля прокара уреда над мястото за втори път и видя същото отклонение. За всеки случай прокара компаса през цялата врата в търсене на резервен ключ, но не откри.

Фотографската чанта, с която бе донесъл оборудването, лежеше празна в краката му. Той я взе и я преметна през дясната си ръка, с която държеше бормашината на батерии. Чантата беше достатъчно голяма да покрие дланта му и самата бормашина, образувайки нещо като безформена боксърска ръкавица. Натисна спусъка, включи бормашината и бургията проби миниатюрна дупка в дъното на чантата. Иля затвори ципа.

С импровизирания заглушител на ръката направи дупка във вратата до мястото, където се беше отклонила стрелката на компаса. Минаха само няколко секунди преди върхът на бургията да стигне до другата страна на дървото и да се завърти свободно. Иля я издърпа и извади ръката си от чантата, за да смени бургията с трион. После отново сложи чантата върху бормашината и пхна върха на триона в дупката на дъното.

Вкара острието в пробития отвор и започна да реже плътното дърво, като натискаше триона нагоре и наляво. Работата беше досадна, но той внимаваше да не бърза, за да не затъпи движещата се напред-назад режеща част. Продължи нагоре и надясно — изрязваше във вратата кръгъл отвор, голям само колкото да влезе ръката му до рамото. Очилата предпазваха очите му от случайно отхвърчали парчета.

Когато трионът стигна до точката, от която беше започнал, Иля получи подобна на амеба дупка, запушена с дървена тапа. С другата си ръка бутна тапата и я чу как пада на пода в съседното помещение. Надникна през току-що направения отвор, но видя единствено мрак.

Бяха минали две минути, откакто бе извадил камерата от строя. Предполагаше, че разполага с още три, преди да му се наложи да се притеснява за охраната. Макар че времето изтичаше, си заповяда да действа бавно — всяка грешка от прибързване можеше да му излезе наистина скъпо.

От оборудването на пода взе неодимов магнит с големината на консерва сардини — беше си го набавил от комплект на любител физик. Сложи върху плоската част няколко дължини двустранно залепващо тиксо, пхна ръка в дупката във вратата и залепи магнита за страничната част на касата.

Според снимките на системата, осигурени от същия източник, който им бе дал плановете на сградата, защитата беше прост рийд прекъсвач. Ако вратата се отвореше без деактивирането му, движението ѝ щеше да прекъсне магнитното поле, да отвори контактите и да задейства алармата. Поставянето на втори магнит на касата щеше да заобиколи системата. Поне така се надяваше Иля.

Така или иначе, вече бе твърде късно да се безпокои за подобни неща. Бръкна в дупката, отключи вратата от вътрешната страна, завъртя дръжката и отвори.

Не прозвуча никаква аларма. Иля влезе в стаята, без да пали осветлението. Помещението беше без прозорци, с размерите на затворническа килия. Вътре имаше пет рамки с картини, монтирани на релси, така че да могат да бъдат изваждани една по една. Иля хвана дръжката на най-близката рамка и я дръпна към себе си. Появиха се две платна, но не бяха онова, което искаше. Не ги погледна втори път, макар че едното беше на Брак, а другото — на Бонар.

Издърпа следващата рамка. Там, закрепен сигурно за мрежата, беше етюдът за *Étant Donnés*. В тъмнината на хранилището, осветена единствено от светлината от другата стая, жената без глава на тревата изглеждаше спотаена, скрита, сякаш носеше някакво тайно послание.

С помощта на клещите Иля се справи със закопчалките, които държаха картината за мрежата, и я взе. Беше много лека, деликатна арматура от платно и дърво. Отвори плика, който беше направил от разрязания тапет, и пхна картината вътре. Пасна идеално.

Пликът имаше капак и Иля го прегъна и го залепи с тиксо. Довършителният детайл, с който страшно се гордееше, беше червената

панделка, която извади от опаковката ѝ и я лепна на едната страна на плика.

С бързи движения прибра оборудването си и бормашината с триона във фотографската чанта. Фенерчето остана в джоба му, до револвера на колана.

Върна се в кабинета. Огледа се къде да се отърве от чантата и видя, че между задната страна на един шкаф с книги и стената има отвор от няколко сантиметра. Напъха чантата там. Не беше идеално, но вършеше работа.

Пъхна под мишница картината, маскирана като подарък за рожден ден. Не носеше нищо друго. Спря за момент, както беше направил в Будапеща, и се запита дали не се е забавил прекалено. Реши, че всичко е наред. Беше надраснал фазата на немарливостта.

С тази окуражаваща мисъл Иля отиде до вратата на кабинета, отключи я и излезе в господарската спалня.

И почти се сблъска с двама души.

24.

Мади и Итън търсеха как да се качат на втория етаж. Парадното стълбище изглеждаше прекалено открито — качването по него щеше да е проява на безочливо прекриване на границите. Макар да не знаеше къде отива, Мади поведе, тъй като не искаше Итън да поеме нещата в свои ръце.

Докато вървяха към задната част на къщата и търсеха начин да се качат горе, тя хвърли поглед към Итън, който я следваше плътно. Чувствата ѝ към него бързо се променяха и не беше сигурна каква окончателна форма ще приемат. Изненадваше се от мисълта, че е привлечена от толкова интелектуален и безстрастен мъж — качества, които досега подчертано избягваше у мъжете.

Точно в момента Итън изглеждаше неотделим от обичайния си рационализъм.

— Ако има стълбище за прислугата, сигурно е близо до кухнята. Или трапезарията. Не я ли подминахме вече?

Мади си спомни масата с уиндзорски столове около нея.

— Прав си. — Обърна се и тръгна в обратната посока. — Щом знаеше, че е там, защо не ми каза?

Итън се ухили.

— Просто те следвах. Останах с впечатлението, че знаеш къде отиваш.

Върнаха се до трапезарията. Както беше предположил Итън, зад вратата до шкафа с порцелана имаше стълбище. Качиха се и се озоваха в пуст коридор.

— И сега какво?

— Той несъмнено би искал да държи творбите близо до себе си — каза Итън. — Може би някъде до спалнята.

Мади видя в очите му същото предизвикателство, което вече бе забелязала.

— Сигурен ли си, че искаш да го направим?

— Ако бях сам, вече да съм се върнал. Но тъй като сме двама, няма да събудим толкова подозрения.

Мади разбираше довода му. Някой, скитащ се сам в къщата, би изглеждал странно, но една двойка имаше подходящата мотивация. Усмихна се на намека и тръгна по коридора, за да не може Итън да види лицето ѝ. Беше тръгнала напосоки и остана изненадана, когато след секунди се озова пред вратата на спалнята. Беше откrehната. Мади се обърна и погледна Итън, който беше на крачка зад нея.

— Наистина ли искаш да влезем?

Вместо отговор Итън се пресегна и бутна вратата.

— Защо не?

При мисълта, че се тестват един друг, за да видят докъде е готов да стигне другият, усмивката на Мади се поколеба. Дотук нещата бяха забавни, но тя не беше сигурна как ще завърши всичко. Ако намереха колекцията, ескалацията щеше да приключи. Имаше обаче чувството, че при неуспех вечерта ще завърши по някакъв друг начин.

Влезе в спалнята. Итън също влезе: мълчеше, сякаш също беше усетил промяната в настроението. Преди пет минути бяха част от партито и разговаряха сред другите гости, а сега бяха сами. Нещо в самата спалня с видимите следи от личния живот на една двойка правеше ситуацията да изглежда още по-нажежена.

Мади се притесни от неловкостта на момента и затова реши да действа направо. Пристъпи в стаята, като се държеше по-дръзко, отколкото се чувстваше. На няколко крачки пред нея имаше врата, водеща към банята, а съседната врата беше затворена. Тя тръгна към нея, като се питаше дали е достатъчно смахната, за да я отвори, когато нещо на нощната масичка привлече вниманието ѝ. Мобилен телефон. Отиде до масичката и го взе.

Итън пристъпи до нея. Развеселеното пламъче в очите му беше угаснало.

— Какво правиш?

Докато се взираше в телефона, ѝ хрумна друга мисъл. Ако това бе телефонът на Арчвадзе, той щеше да има списък с имена, както и списък на позвъняванията. Фондът би дал мило и драго за подобна информация, а щеше да ѝ е нужна само секунда да я извлече.

Плъзна пръст по тъчпада. Интерфейсът бе лъскав и интуитивен и Мади с лекота намери историята на позвъняванията.

— Искам да проверя нещо.

— Чакай — каза Итън. — Претърсването на къщата е едно, но това преминава границите на...

Без да му обръща внимание, Мади прелисти списъка на входящите позвънявания. Първите няколко бяха от хора с грузински имена с непроизносими съчетания на съгласни. Не видя нищо познато и се канеше да отвори изходящите позвънявания, когато Итън, на когото му беше писнало да го пренебрегват, измъкна телефона от ръцете ѝ. Затвори списъка с бързо движение на пръста по тъчпада и върна телефона на нощната масичка.

— Трябва да се махаме оттук.

Тя понечи да му каже да си гледа работата, когато чу вратата зад нея да се отваря. Обърна се и видя някакъв непознат да влиза откъм кабинета. Беше строен, с кафяв костюм и тъмни очила с черни пластмасови рамки. Под дясната си мишница носеше опакован подарък. Мади видя, че опаковъчната хартия е на рози.

Преди някой от двамата да успее да каже нещо или да реагира, мъжът извади револвер.

— На пода! — В гласа му се долавяше много слаб славянски акцент. — По очи.

Итън явно не вярваше в реалността на ставащото.

— Майтапиш ли се?

Мъжът насочи револвера към главата на Мади.

— Веднага на пода. По очи.

Мади коленичи, без да изпуска оръжието от поглед. Ситуацията беше направо абсурдна. През роклята усети допира на килима по коленете си.

— По очи, казах. — Мъжът пристъпи в спалнята. — Бързо.

Мади се подчини и опря лице в чистия килим. Итън легна до нея. Изглеждаше така, сякаш ще избухне в смях, сякаш също не може да повярва на ставащото, но в очите му се четеше и зрънце истински страх. После Мади усети допира на пет хладни пръста и осъзна, че я е хванал за ръката.

Мъжът с кафявия костюм като че ли се поколеба, сякаш се чудеше какво да прави. Накрая тръгна към вратата.

— Бройте до сто. Мръднете ли, сте мъртви...

Излезе от спалнята и затвори. Мади остана на пода, сърцето ѝ туптеше в килима. Знаеше какво има в плика с розите. Част от нея

искаше да сподели това проникновение с Итън, чието лице беше само на сантиметри от нейното, но тя не каза нищо. Знаеше, че скоро ще трябва да се изправят лице в лице със случилото се и че животът им ще се промени завинаги, но засега не можеше да мисли за нищо друго освен за ръката му, която държеше нейната.

25.

Иля пусна очилата в една порцеланова ваза на масичка в коридора и те тихо изтракаха на дъното. Ръкавиците му също отидоха във вазата. Стигна друго стълбище, като подмина онова, което водеше към трапезарията. Слезе в друг пуст коридор и тръгна към задната част на къщата, понесъл картината под мишница.

Докато приближаваше верандата, забеляза през отворената врата огънче на цигара и извивката на широко рамо в бяло плетено поло. Охранителят чу стъпките му и започна да се обръща. Без да забавя крачка, Иля се обърна и тръгна в обратната посока.

Сега единственият изход беше през предната врата. Той тръгна през къщата, като се движеше спокойно покрай групите гости, и се насочи към фоайето. След секунди беше отвън. На десетина метра от него имаше някакви шубраци, спасителен остров в тревата. По пътя си към тях подмина втори охранител, горе-долу на неговата възраст, който му хвърли бърз поглед и се извърна.

Пред Иля се издигаше осветената тента, смях и разговори се носеха над поляната. Той мина забързано покрай нея по меката трева и стигна до подрязаните зелени сфери. Щом се озова зад храстите, побягна успоредно на къщата. Напред виждаше билото на дюната, зад която се намираше плажът.

Стигна края на тревата. Верандата беше отляво, осветена от една-единствена лампа. Охранителят с цигарата не се виждаше никакъв. Поляната под краката му свърши и се смени с дъски. След миг се озова на пясъка.

Дюната се оказа по-стръмна, отколкото бе очаквал, и се спускаше към брега на четири и половина метра под него. Върху нея беше насадена трева с цел да задържа пясъка, но докато се спускаше, земята под краката му се раздвижи и той осъзна, че ще падне. Опитва се да запази равновесие, не успя и в следващия момент се носеше надолу по склона. Преди да се подхлъзне, прояви достатъчна съобразителност да метне картината настрана, за да не я затисне с тялото си и да я повреди.

Спускането по дюната се превърна в премятане. Накрая Иля спря в подножието ѝ, почти до летвите на оградата. Стана, изтупа пясъка от костюма си и се огледа за картината. Лежеше на няколко крачки от него и на пръв поглед ѝ нямаше нищо.

Взе я, прескочи оградата, чиито летви бяха наклонени под различни ъгли, и видя, че е само на пет крачки от брега. Едва тогава забеляза, че револверът му е изчезнал.

Опипа кобура на колана си. Беше празен. Оръжието бе паднало, докато се беше търкалял по дюната. Макар и рядка, тревата беше висока петнайсетина сантиметра, а револверът бе оксидиран и нямаше как да го види.

Стоповете на пикап примигнаха два пъти на петнайсетина метра от него. Иля погледна към колата, като се питаше дали да се забави и да потърси оръжието, но накрая реши да го зареже. От собствения си оглед по-рано знаеше, че серийните номера на револвера — онзи отвън и другият, който можеше да се види само ако разглобиш оръжието — са старателно заличени.

Тръгна по пясъка към чакация пикап. Докато приближаваше, забеляза, че Шарковски се е отървал от боклука и е заличил логото върху вратите.

Отвори предната врата. Седящият зад волана Шарковски беше махнал работния комбинезон. Женя, който седеше до него, се ухили, когато видя пясъка по Иля.

— Май някой се е търкалял доста.

— Няма поражения — каза Иля, докато се качваше. Женя се премести в средата, за да му освободи място. — Само че си изгубих револвера...

Шарковски включи двигателя.

— Зарежи го. Истинският крадец никога не взема оръжието си.

Включи на задна и подкара пикапа назад по собствените му следи, после обърна и пое плавно покрай брега. Пътуваха така с изгасени фарове. Светлините на имението се смалиха в далечината.

Когато приближиха паркинга до шосето, Шарковски пусна колата по инерция и направи широк завои към асфалта. Като опитен шофьор уцели точно момента и колелата отскочиха от бордюра. После натисна газта до дупка и след няколко секунди летяха по пътя.

Скоро стигнаха мястото на срещата — лозе, двайсет хектара шардоне и пино ноар, обкръжаващи имитация на замък, чийто покрит с чакъл паркинг беше скрит от пътя. Спряха. Светлините на сградата бяха угасени. Имаше само една друга кола — хечбек, нает с фалшиво име.

Шарковски изключи двигателя. Иля слезе от пикапа и усети хладните пръсти на мъглата по лицето си. До него Женя също слезе — видимо сияеше от радост. Иля пък откри, че е изтощен. В края на всяка задача винаги се чувстваше като изсмукан, енергията, насочена към една-единствена цел, внезапно се изчерпваше. Беше се надявал този път да е различно, но вместо това чувстваше странна празнина, сякаш не беше спечелил нищо освен платното, което щеше да остане у него за съвсем кратко.

Другата кола беше паркирана на три места от пикапа. Иля забеляза някакво движение в предното ѝ стъкло — проблясък на метал.

Падна на колене. Разнесе се пукот и един куршум мина през мястото, където миг по-рано се беше намирала главата му. Последва втори изстрел и някой падна до него. Иля се обърна и видя как окървавеното лице на Женя, все още усмихнато, се удря в чакъла с глухо тупване.

Претърколи се. Чакълът под гърба му се смени с пръст, когато се озова на полето, далеч от светлините. Надигна се и продължи към мрака с картината под мишница, като събаряше дървените рамки на лозята. Чу още един изстрел, но не усети нищо.

След десетина метра спря зад една рамка, покрита с мрежа против птици. Погледна назад и видя до пикапа тъмна фигура. Държеше пистолет. Шарковски бръкна през прозореца и включи фаровете. Полето моментално се освети и рамките хвърлиха резки сенки по земята.

Старецът погледна към лозето, като заслоняваше очите си с длан от ярката светлина на фаровете. След малко свали пистолета, сякаш се е уморил от тежестта му.

— Знам, че си там, чифутино — каза Шарковски. — И знам, че не можеш да се криеш вечно.

Иля не помръдна. Без да откъсва поглед от стареца, очертан като изрезка на светлината на фаровете, посегна по навик към револвера, но

пръстите му напипаха само празен кобур. Едва тогава си спомни, че е изгубил оръжието си.

С много бавни движения опря картината на рамката, като продължи да я държи за горния край. Рамката беше широка шейсетина сантиметра. Помръднеше ли съвсем малко, щеше да се издаде. Надникна през лозята. Чуваше как пулсът тупка топло в ушите му. Светът около него ставаше някак мек и червеникав. Цялото му внимание трябваше да бъде насочено към следващата му стъпка, но въпреки това умът му упорито и перверзно продължаваше да търси причина за ставащото.

Старецът сякаш прочете мислите му.

— Сигурно си объркан — каза Шарковски. — Мога само да кажа, че чекистите ценят дискретността. Василенко беше съвсем ясен по този въпрос. Беше много настоятелен да убия и двама ви...

Погледът на Иля спря върху грубата мрежа. Макар да знаеше, че следващите няколко секунди ще решат съдбата му, един спомен го разсея. За момент можеше да мисли единствено за звездата, издраскана на задната страна на кръста на Василенко.

После зрението му се проясни, мрежата пред очите му отново стана реална и той видя, че Шарковски се намира почти на границата на полето. Това го свести напълно. Ако се оставеше да бъде предизвикан, щеше да направи грешка. Заповяда си да се съсредоточи. Знаеше, че ще умре, щом слънцето изгрее. Изведнъж си даде сметка за цилиндричния предмет, който го притискаше в бедрото.

Извади фенерчето от джоба си. Надрасканият метал на кожуха беше хладен. Той го изгледа за момент, после отново се обърна към Шарковски. През летвите на решетката видя тъмната фигура, стояща на десетина метра от него.

Въпреки прилива на адреналин ръцете му не трепереха. Прицели се внимателно в кръглото лице на стареца. Помисли си отново за звездата на кръста, за скърцащия под краката му сняг на затворническия двор, за белите белези, оставени от татуировките по кожата му. И натисна копчето.

Шарковски изруга и рязко отметна глава, когато лазерът попадна в дясното му око. Иля се обърна и грабна картината. На петдесетина метра напред, далеч от паркинга, се издигаше каменна стена. Той

затича към нея, като трошеше изпречилите му се дървени рамки на лозята.

Зад него старецът стреля два пъти, но слепешком. Иля се метна през стената и падна сред още лози. Приведе се и продължи покрай укритието. Картината го забавяше. Помисли си дали да не я захвърли, но в крайна сметка не го направи.

Някъде в полето се разнесе крясък на птица, може би гарван, попаднал в предпазната мрежа. Докато Иля тичаше, думите на стареца отекваха в главата му. Ако Василенко го беше предал, нямаше да може да бяга вечно. Още докато пресичаше полето, прекършвайки лозите, усети, че нещо в него се е променило. След миг го осъзна: по-голямата част от човешкото в него бе изгорена и не беше останало нищо друго освен Скита.

II. 28 ЮНИ — 6 ЮЛИ 2008

(През 1915 г.) „Артс енд Декорейшън“ го описва с „рижава коса, сини очи, лунички...“, докато репортерът на „Трибюн“ го нарича „доста красив, с руса къдрава коса...“ (Американската служба по имиграция и натурализация през 1915 г. описва Дюшан като висок пет фута и десет инча (178 см), със светла кожа, кафява коса и „кестеняви“ очи.)

*Калвин Томкинс,
„Дюшан“*

Пантеонът трябва да бъде разрязан наполовина вертикално и двете половини да бъдат отделени на петдесет сантиметра една от друга.

Тристан Цара

26.

От това разстояние, когато мракът още пречеше да виждат нещата в реалния им мащаб, изглеждаше така, сякаш някой е запалил пушеца факла на паркинга сред лозята. Пауъл намали и колата запълзя по пътя. Когато приближи, разноцветните светлини се превърнаха в пожарна и спасителен екип. В края на паркинга, недалеч от началото на лозето, имаше трета кола, хечбек. Гореше.

Пауъл спря на безопасно разстояние от пожара и слезе, следван плътно от Улф. Следовател от пожарната стоеше на входа на паркинга с клипборд в ръка. Когато двамата приближиха с вдигнати значки, той им препречи пътя.

— Дръпнете се. Ще ви кажа, когато можете да влезете.

Улф погледна над рамото му към пламъците.

— Ще избухне ли?

Следователят се засмя.

— Не, това става само по филмите. Но пружините на багажника и предния капак могат да изхвърчат. Няма да е приятно някоя да ви халоса между очите...

Пауъл загледа как пожарникарите обливат колата с пяна.

— Откога гори?

— От двайсетина минути. Пожарът е започнал от страната на шофьора и се е разпространил назад към багажника. Не е успял да стигне през преградата до двигателя, така че явно не е горял дълго.

— Само тази кола ли открихте? — попита Улф. — Да сте виждали зелен пикап?

Следователят поклати глава. Едва когато пламъците намаляха, Пауъл видя фигурата на мястото на шофьора. Имаше нещо объркано в тялото зад волана, нещо странно, като оптична илюзия, която нямаше нищо общо с пожара.

Накрая, когато пламъците бяха угасени и пожарникарите свалиха акумулатора според инструкциите, Пауъл и Улф бяха пуснати да продължат напред. Приближиха предпазливо хечбека и усетиха

миризмата на изгорен метал и въглеродород. Пауъл виждаше бялата маса на таблото, останала от степените предпазни възглавници.

И тогава осъзна, че човекът зад волана е без глава. Погледна през предното стъкло и видя, че вратът на мъртвия стърчи над останките от яката му. Дрехите бяха силно обгорели, но очертанията на костюма все още се виждаха. Пауъл надникна през страничното стъкло към ръцете на мъртвеца. Бяха отсечени или отрязани в китките.

Улф впери поглед в чуканчетата.

— Не знам за теб, но аз мисля, че съм виждала това и преди.

Пауъл кимна мълчаливо. Докато Улф предаваше по телефона описанието и номера на колата, той се наведе да огледа чакъла. Сивите камъчета около хечбека бяха почернели от саждите, но на няколко метра по-нататък видя следи от нещо тъмно и мокро.

— Убили са го там — каза Пауъл на Улф, която тъкмо затваряше. — Най-малко един изстрел в главата. После са го сложили зад волана и са му отрязали главата и ръцете.

Улф клекна да разгледа окървавения чакъл.

— Май доста са бързали.

— Така изглежда. Обикновено подобни тела се изхвърлят на пристанището. Явно наистина са бързали...

Пауъл отиде до края на паркинга и огледа няколко съборени рамки.

— Двойна игра — каза Улф над рамото му. — Крадецът е донесъл картината тук и някой го е убил заради нея.

— Възможно е — каза Пауъл, макар че не можеше да повярва, че извършителят на обира може да свърши толкова скоро след удара. Беше минал по-малко от час и половина, откакто бяха изгубили пикапа по тъмните улици и се върнаха при имението навреме да видят как патрулните коли спират пред главния вход.

Върнаха се в имението, където гостите още стояха на развълнувани групички на поляната. Господарската спалня на втория етаж беше претърпана. Арчвадзе стоеше в ъгъла с телефон до ухото. До него беше асистентът му Костава. На няколко крачки от тях Наталия Онегина говореше бързо на полицейския началник, чиято къса прическа беше толкова прецизна, че сякаш някой беше подрязал част от черепа му. Макар че не можеше да чуе думите на Онегина,

Пауъл усети, че тя е загрижена не толкова от кражбата на картината, колкото от провалянето на партито ѝ.

Арчвадзе прибра телефона в джоба си и каза на руски:

— Наталия, успокой се, моля те. — Обърна се към полицейския началник и продължи на английски: — Моите извинения. Много е разстроена.

Пауъл извади значката си и се приближи.

— Извинете, но се питах дали не мога да ви задам няколко въпроса...

За негова изненада Арчвадзе моментално позна значката.

— Вие сте от Лондон. Какво правите в тази част на света?

— Следяхме къщата ви — каза Пауъл. — Имахме основания да смятаме, че ще бъде извършено престъпление, но не точно обир.

Арчвадзе присви очи.

— И какво точно смятахте, че ще се случи?

— Мислехме си, че може да има опит за изнудване — каза Улф и също показва значката си. — Кой друг знаеше, че картината е тук?

— Никой — каза Арчвадзе и в следващия момент се поправи. — Е, няколко души знаеха, разбира се. Наталия и аз. Костава и неколцина от охраната. Инвестиционният мениджър и адвокатът ми.

Пауъл си записа това в бележника.

— Картината беше ли застрахована?

— От мига, в който напусна аукционната къща. — Арчвадзе махна нетърпеливо с ръка. — Моля ви, не става въпрос за парите. Мога да си позволя загубата. Но самата картина е незаменима.

— Да, представям си. — Докато Пауъл поглеждаше бележника си, вниманието му беше привлечено от нещо, което си беше записал по-рано вечерта.

— Ами свидетелите, които са видели крадеца? Познавате ли ги?

— Мисля, че се срещнах за кратко с момичето — каза Арчвадзе. — Никога по-рано не я бях виждал. Колкото до другия, май изобщо не съм се запознавал с него. Наталия, ти помниш ли го?

Наталия, която следеше разговора, поклати глава.

— Не. Помня обаче момичето. Направи ми впечатление на много умна. Не зная какво правеше тук.

Костава се обади за първи път. Акцентът му се оказа значително по-силен от този на работодателя му.

— Тя беше в списъка на гостите. Като партньорка на друг поканен. Той лично ни се обади. Каза, че работи за голям инвеститор в изкуството. Проверихме твърденията му и приехме. — В края на тази явно необичайно дълга за него реч гласът му трепереше. — Те съучастници ли са?

— Не сме сигурни — каза Пауъл. — Знаем обаче, че пикапът за бягство е бил маскиран като кола за извозване на боклук. Как е успял да влезе вътре?

Костава започна многословно обяснение, от което Пауъл разбра, че той не е поръчвал пикапа, но го е пуснал в имота, тъй като си е помислил, че е бил извикан от кетъринга. Когато осъзнал, че никой не е викал пикапа, той вече бил изчезнал.

След като асистентът свърши, Арчвадзе се намеси отново.

— Ако нямате нищо против, предпочитам да отговоря на въпросите ви някой друг път. Ако имате нужда от помощ, можете да се свържете с адвоката ми. — Записа име и номер на гърба на визитка с цвят на слонова кост. — Заповядайте...

Даде визитката си на Улф и поведе останалите в отсрещния ъгъл. Пауъл го остави на мира и влезе в кабинета, където криминалистите сменяха отпечатъци от всяка повърхност. Докато разглеждаше дупката във вратата на килера, му хрумна още нещо.

— Според показанията на момичето крадецът е държал пакет или плик точно с размерите на изчезналата картина. Не е носил никаква торба или друг багаж.

— Точно така — каза Улф и застана до него. — Нищо, с изключение на револвер.

— Което означава, че е зарязал инструментите си. — Погледът на Пауъл се плъзна по бюрото, стола и лавиците. Той си сложи ръкавици, надникна в кошчето и разрови смачканите листа.

Накрая отиде до книжните шкафове. Провери зад всички томове, като ги сваляше по пет-шест наведнъж. После заобиколи и видя тясната пролука между шкафа и стената. Бръкна вътре и пръстите му напипаха кожен ремък.

Извади находката. Докато останалите се събираха около него, той сложи чантата на бюрото и я отвори. Както беше очаквал, вътре откри малка бормашина с трион, както и останалите инструменти. Постави ги един по един на бюрото. Докато пъхаше пръст през

дупката на дъното, си отбеляза, че крадецът не е донесъл нищо освен онова, което е смятал да използва.

Забеляза, че полицейският началник е застанал до него, и попита:

— Свидетелите тук ли са още?

— Засега. — Началникът взе бормашината и я претегли в ръцете си. — Държим ги отделно, докато не решим какво да правим с тях. Технически не са извършили никакво престъпление. Ако искате да говорите с тях...

— Искам — заяви Пауъл.

Обърна гръб на бюрото и направи справка с бележките си, като преглеждаше какво са казали свидетелите. В показанията им имаше неясни моменти и ако искаше да разбере какво се е случило тук, трябваше да уточни нещата, докато все още може. Затвори бележника и каза:

— Добре. Първо ще говоря с момичето.

Когато вратата на стаята за гости се отвори, Мади беше чакала вече повече от час. Но вместо застрашителната фигура, която очакваше с трепет, мъжът на прага изглеждаше скромен, дори симпатичен, с примигващи сини очи. Тази атмосфера на безобидност се засилваше от баджа, който ѝ предложи да разгледа наред с оръфана визитка, на която пишеше *Алън Пауъл*.

Мади вдигна поглед от баджа.

— Май сте от Гръмотевичните котки.

Пауъл се усмихна. Докато сядаше, Мади долови острата миризма на пушек.

— Не, просто ченге от Лондон. Знам, че вече сте дали показания, но бих искал да изясня някои неща. — Погледна бележките си. — Казвате, че когато се появил от кабинета, крадецът не носил нищо освен пакета, така ли?

— Точно така — каза Мади. Очакваше мъжът да я пита какво са търсели двамата с Итън в спалнята, но вместо това той я помоли да му разкаже за мъжа, когото беше видяла. Докато отговаряше и описваше крадеца по същия начин, по който го беше описала на полицията, опасенията ѝ започнаха да изчезват.

— Казали сте също, че сте видели някакъв фотограф да снима Арчвадзе — продължи Пауъл. — Сигурна ли сте, че е същият човек?

— В общи линии да — каза Мади. — Не се вгледах много в него, но и той беше с кафяв костюм и тъмни пластмасови очила.

Пауъл си записа.

— Мъжът в спалнята имаше ли някакви татуировки?

Конкретността на въпроса я накара да се запита дали агентът няма предвид точно определен човек.

— Аз поне не забелязах татуировки.

— Добре. — Пауъл затвори бележника си като човек, който приключва разговора. — Казаха ми, че живеете в града. Сигурно сте пътували три часа с влака, за да стигнете дотук.

— Реших, че ще си заслужава. Един приятел ме включи в списъка на гостите. За мен е важно да присъствам на колкото се може повече такива събития.

— Поради работата ви, доколкото схващам. Според показанията ви работите за художествен фонд заедно с другия свидетел. Фирмата ви проявяваше ли интерес към откраднатата картина?

Нямаше смисъл да го отрича, след като присъствието ѝ на аукциона беше всеизвестно.

— Да, наддавахме за нея. Но...

— Но не сте били склонни да платите единайсет милиона. Каква беше най-високата ви цена?

— Седем — отвърна Мади. — Смятаме, че победителят е платил значително над цената.

— Така изглежда, нали? Особено сега, когато картината изчезна. — Пауъл посочи чантата ѝ. — Виждам, че имате фотоапарат. Мога ли да погледна снимките ви?

Мади чак сега се усети, че фотоапаратът ѝ се вижда в отворената чанта.

— Не ви ли трябва разрешително за това?

— В повечето ситуации щяхте да сте права — каза Пауъл и сведе поглед, сякаш разглеждаше някаква дракотина на масата. — Американските закони не са силната ми страна. Смятам обаче, че при арест арестуващият служител може да претърси арестанта, както и всичките му неща. Според съда тези неща могат да бъдат и цифрови фотоапарати.

На Мади ѝ бе нужна секунда, за да го разбере.

— Нима заплашвате да ме арестувате? За какво?

— За непозволено влизане в чужда територия. Въпреки че сте били поканена на партито, разрешението ви да влезете в имота не включва и личните стаи в къщата. Ако решим да ви арестуваме, можем да прегледаме фотоапарата ви. Разбира се, ако предпочетете да ни сътрудничите, едва ли ще сме склонни да отиваме толкова далеч.

След напрегната пауза Мади бръкна в чантата си, извади фотоапарата и му го подаде.

Пауъл го включи и прегледа снимките на малкия екран.

— Снимали сте картините по стените. Явно сте се интересували от колекцията на Арчвадзе.

— Интересувам се от всеки, който купува произведения на изкуството — каза Мади. — В това няма нищо нередно.

— Разбира се. — Пауъл остави фотоапарата. — Знаехте ли, че Арчвадзе е купил тази картина?

Мади усети зад очите си началото на главоболие.

— Да, знаех.

— Но този факт никога не е бил огласен публично. Доколкото разбрах, самоличността на купувача е останала донякъде загадка. Как научихте?

— Ограничихме списъка на възможните купувачи. — Мади си даваше сметка, че няма смисъл да премълчава нищо. — Не са много олигарсите, които биха наддавали за картината. Когато прегледахме снимките на залагащия на аукциона и видяхме символа на грузинските военновъздушни сили на копчетата му, останалото беше лесно.

— И дойдохте да видите останалата му колекция. Затова ли направихте снимките?

— Да. Една неоткрита колекция винаги представлява интерес. Но фондът няма нищо общо с това. Никой не знаеше, че сме тук. Дори аз нямах представа, че Итън е на партито, докато не го видях.

— Иначе казано, двамата сте решили независимо един от друг да дойдете в Саутхамптън, без да казвате на никого какво смятате да направите. — Пауъл замълча за момент. — Разбирате защо това представлява интерес за мен. Покупката на Арчвадзе е била внимателно пазена тайна. Само неколцина членове на вътрешния му кръг са знаели, че тя е тук. Изглежда, че вашата фирма е единственият друг играч на пазара, без да броим аукционната къща, който знае самоличността на собственика. Казахте ли на някого?

Мади реши да заобиколи въпроса.

— Нямахме желание да го правим. Щом разполагаме с името, по-добре да го запазим за себе си.

— Разбирам защо — каза Пауъл. — Ако знаете името на колекционера и историята на покупката, можете да си осигурите позиция с творби, които биха могли да представляват интерес за него. В такъв случай приемам, че сигурно имате интерес да придобиете и други произведения на Дюшан. Поправете ме, ако греша, но подобни творби биха стрували значително повече, ако тази картина бъде открадната. Прав ли съм?

— Може би — предпазливо отвърна Мади. — Но търгът беше само преди седмица. Нямахме време да изградим смислена позиция. Ако искахме да се опитаме да повлияем на цената с кражба, би било по-добре да изчакаме.

— Знаете ли какво? Вярвам ви. — Пауъл стана и тръгна към вратата, но на прага спря. — Искам да изясня само още едно нещо. Предполагам, че за човек с вашата работа би било полезно да знае нещо, което все още не е известно на никой друг в бранша. Може да има дори предимство в премълчаване на неща пред полицията. Но ако открия, че не сте били напълно честна с мен, мога да ви обещаю, че няма да имате шанса да спечелите от това.

И излезе. Щом остана сама, Мади си даде сметка, че гърбът на роклята ѝ е подгизнал от пот. Прибра фотоапарата в чантата си. Изпитваше неочаквана смес от гняв и срам.

Остана да седи сама още двайсетина минути. Накрая вратата се отвори отново. Беше Итън. Изглеждаше уморен, но когато я погледна, в очите му искреше нещо от старото пламъче.

— Хайде — каза той. — Пауъл каза, че можем да си вървим. Ще те закарам.

Отвън звуците на партито още долитаха от градината. Заобиколиха къщата и Итън даде билета на единия от двамата дежурни на паркинга. След секунди той докара колата му, бяла „Хонда Фит“.

— Мога да те хвърля до вас — каза Итън, докато седнаше зад волана. — Къде си отседнала?

Мади отвори вратата и тъкмо да отговори, когато видя мъж с лепен костюм да блуждае безпомощно между гостите. Беше Грифин. Преди тя да успее да се скрие, той я видя, зяпна от изненада и тръгна към нея.

— Мади?

Тя се вмъкна в колата, без да каже нито дума. Затвори вратата и даде на Итън адреса на пансиона, като гледаше през прозореца как Грифин спира и се взира в нея.

— Да се пръждосваме оттук.

Потеглиха. Мади погледна през рамо. Грифин бързо се смалвяваше в светлината на стоповете.

Докато минаваха през главния вход, оставяйки безкрайния жив плет зад себе си, тя се почувства така, сякаш се е измъкнала по чудо.

После се чу да казва нещо, което не бе имала намерение да изрича на глас.

— Не искам да се връщам в онзи пансион.

Итън продължи да кара по Джин Лейн, без да я поглежда.

— Защо?

— Защото е гаден. — Мади се опита да улови погледа му. — Ти в района ли си отседнал?

— Не точно. Намерих си стая на половин час оттук. Ако искаш да останеш с мен...

— Искам. Иначе ще се озова на пода на един килер. Точно сега не бих го понесла.

Лицето на Итън ту потъваше в сянка, ту се осветяваше, докато минаваха под уличните лампи. Когато заговори отново, тонът му бе неутрален.

— Добре. Ще минем през пансиона да ти вземем нещата.

Продължиха в мълчание до пансиона. Макар че алеята бе все така задръстена с коли, прозорците бяха тъмни. Мади слезе с обещанието, че няма да се бави, качи се горе и си взе нещата, като се мъчеше да не обръща внимание на приглушените звуци на правещите секс в съседната стая. След по-малко от минута беше отново навън.

През останалата част от пътя и двамата мълчаха. Отдавна бе минало полунощ, когато стигнаха странноприемницата — подобна на куб сграда от пясъчник северно от магистрала Монтоук.

В стаята имаше легло, канапе и бюро с лаптоп. Куфарът на Итън беше на леглото, а неофициалните му дрехи бяха метнати на облегалката на един стол.

— Ще спя на канапето, ако си склонна да ми дадеш спалния си чувал. Можеш да ползваш банята първа. Съжалявам, че не мога да се проявя като по-добър домакин...

— Няма проблеми — каза Мади.

Влезе в банята и затвори вратата. В огледалото, което отразяваше три сурови бели стени, видя млада жена с безобразно скъпа рокля, сега подгизнала от пот и измачкана. Опита се да си спомни каква беше целта на всичко това, но откри, че не може.

Облече пижамата, изми си зъбите и изми грима си. Когато излезе от банята, метнала през ръка роклята, Итън вече беше извадил чувала

й и легеше на канапето, наполовина в пашкула — като никога без риза и вратовръзка.

Без да мисли много какво прави, Мади метна роклята върху облегалката на стола, отиде до канапето, яхна Итън и постави длани върху гърдите му. Той я погледна, сякаш я виждаше за първи път, и се усмихна. Найлонът на спалния чувал се хлъзгаше между бедрата ѝ. Тя се наведе и го целуна.

Той отвърна на целувката ѝ. Тялото му излъчваше топлина и младост, макар да бе само година по-малък от нея. След няколко секунди Мади отвори едва-едва очи и го загледа през миглите си. От това разстояние лицето му приличаше на лице на дете, на херувим, на момче гений. Тя положи брадичка на съвършените му гърди.

— Мисля, че си някакво извънземно.

Итън я погледна с вечно спокойните си непроницаеми очи.

— Не. Просто съм робот. — Замълча за момент. — И какво означава това?

— Не знам — каза Мади. Прекара пръсти през коприната на косата му, смъкна се от канапето и го поведе за ръка към леглото. Съблякоха се един друг под завивките, без да говорят. По негласно споразумение не останаха съвсем голи. Точно сега се нуждаеха повече от сън.

Дълго останаха да лежат в мрака. Накрая Итън заговори отново с характерната липса на каквото и да било явно чувство.

— Пауъл попита ли те дали крадецът е имал татуировки?

Мади се разсмя и се притисна към него.

— Само това ли е в главата ти?

— Просто ми хрумна. Пауъл работи за агенция, разследваща организираната престъпност. А татуировките ме подсещат за руската мафия.

— Възможно е. — Тя се обърна на една страна. — Доколкото знаем, били са розенкройцерите...

В отговор той я прегърна през раменете. Мади затвори очи и бързо започна да се унася — нещо, което само преди час нямаше как да повярва. Не беше предвидила подобен край, но за разлика от останалите събития от вечерта това ѝ се струваше сладко, органично приятно.

Когато се събуди, през завесите на стаята се процеждаше слънчева светлина. Погледна часовника, видя, че вече е сутрин, и си даде сметка, че е сама в леглото. Надигна се, като се загърна с чаршафа. Итън седеше на бюрото по потник и шорти. Четеше нещо на лаптопа.

— Какво правиш?

Итън се размърда, сякаш беше потънал в мисли.

— Нищо. Просто снощи ми хрумна нещо...

Мади стана, изшляпа боса по пода и сложи ръце на раменете му. Беше отворил онлайн копие на сканирана книга.

— Какво е това?

— Розенкройцерите. — Итън разсеяно хвана едната ѝ ръка. — Приятелят ти е прав. Когато снощи говорихме за Дюшан, се сетих нещо, но не бях сигурен какво точно. Сега знам. — Погледна я. Очите му блестяха. — Наистина *има* връзка между Дюшан и розенкройцерите. Съвсем истинска. И името на връзката е Уолтър Аренсбърг.

28.

В ранната утрин, докато сивата светлина преди зазоряване пълзеше по покривите, Иля се движеше безшумно през дворовете на непознатия квартал. Беше уморен и натъртен, краката го боляха от ходенето в тъмното, когато му беше трудно да поддържа постоянен ритъм. Макар че не знаеше точно къде е, предполагаше, че се намира на не повече от осем или десет километра от лозята.

Малко преди изгревът да направи по-нататъшните му опити невъзможни, намери онова, което търсеше. При всяка къща беше търсил газомера, който обикновено се монтираше отстрани на сградата. Накрая, в задния двор на една лятна вила с градина и закрыта веранда, видя газомер с окачена табелка, съобщаваща, че газта е изключена.

Без особени трудности се справи със задната врата на верандата и влезе в трапезарията. На стената до вратата имаше панел на алармена инсталация, но течнокристалният му дисплей беше мъртъв. Проверка на осветлението потвърди, че електричеството също е изключено.

Зазимената къща си имаше малките неудобства. Иля се качи в банята и видя, че тоалетната е запечатана. Завъртя кранчето, но от чешмата не потече нищо. Накрая застана под душа и се изпика направо в канала.

Докато търсеше къде да се измие, махна капака на тоалетното казанче. Канеше се да слезе на долния етаж, когато спря. В казанчето, закрепен точно над филтъра, имаше малък пакет. Иля го взе, изтръска капките и го разви.

Между два слоя найлон имаше пари, петнайсет стотачки. Иля махна найлона и прибра парите.

Докато се миеше с ледената вода в казанчето, се погледна в огледалото. Гледката не беше от окуражаващите. В очите му се четеше дива, животинска бдителност, каквато не бе виждал от затвора, а гладката безлична маска, която бе култивирал с толкова усилия, беше изчезнала.

Погледна надолу и видя на върха на обувката си капка кръв. Беше кръвта на Жения. Бузите му пламнаха, докато се навеждаше да я избърше. Петното по пръста му го изпълни с нова решимост.

Прекара следващия час в събиране на запаси от къщата. В кухнята извади нож от въглеродна стомана от блокчето до печката и сложи на върха му корков предпазител от дъската за бележки до хладилника. Оръжието се побра точно в кобура на колана му. Късметът му се усмихна още по-широко — в чекмеджето на нощното шкафче в спалнята на втория етаж намери правоъгълно устройство колкото тесте карти, което легна тежко и студено в дланта му. Електрически зашеметител.

Докато продължаваше търсенето, се опита да прецени ресурсите си. Не разполагаше с почти нищо. Паспортите му бяха в Брайтън Бийч. Без документи щеше да му е трудно и да пътува, и да отседне някъде.

Освен това му трябваше информация. Ако Василенко го искаше мъртъв, то цялата *братва*^[1] можеше да е компрометирана. На първо място трябваше да открие колко надълбоко е проникнала отровата и дали е останал някой, на когото да може да се довери.

Погледна пакета, който беше опрял на стената на спалнята. Поне той му даваше някакво предимство. За момент се замисли дали да не скрие картината някъде, може би дори в тази къща. После реши, че е по-добре да я държи под ръка и че няма да остане дълго тук.

В дрешника на спалнята намери куфар на колелца, достатъчно голям да побере картината. Канеше се да си тръгне, когато мина през кухнята и погледът му случайно се спря на телефона на плота. Импулсивно вдигна слушалката и чу сигнал свободно.

Остана за момент неподвижен, с куфара в едната ръка и телефона в другата. Не искаше да провежда този разговор, поне засега. Но преди да събере сили да остави слушалката, вече беше набрал номера. След третото позвъняване отговори загрубял от водка и цигари глас.

— Да?

Иля усети как сърцето му затуптя с ускорено темпо. Остави куфара на пода.

— Аз съм.

Последва пауза.

— Иля — каза най-сетне Василенко. Тонът му бе предпазлив. — Изобщо не очаквах да те чуя повече.

— Знам. Искаше ме мъртъв. — Изговаряше думите една по една. — Защо?

— Защото ме издъни в Будапеща. Онази картина беше толкова важна, че изобщо си нямаш представа. Разбира се, имаше и други причини, но дори и само тази е напълно достатъчна.

Иля затвори очи.

— Шарковски ми каза, че работиш за чекистите. Че си престъпил клетвата...

— Важна е единствено клетвата, която човек дава на себе си — каза Василенко. — Не очаквам да разбереш доводите ми, но преди да ме съдиш прекалено рязко, съветвам те да се вгледаш внимателно в собствения си живот. При всичките ти приказки за праведност си оставаш човек, който може единствено да убива.

Иля си помисли за кученцето в кашона и пропъди мисълта.

— Което ти дава още една причина да се страхуваш от мен.

— Не се съмнявам, че би могъл да ни навредиш. Предвид природата ти не бих могъл да очаквам нищо друго. Помисли си обаче. Дори един скит не може да оцелее сам. Тези хора ще те намерят и ще те убият. В момента съм единственият, на когото можеш да се довериш, защото имаш нещо, което искам. А сега ми кажи къде си.

Светът почервения пред очите на Иля, подобно на петното на показалеца му. Когато картината отново се избистри, той заговори, като внимателно подбираше думите си.

— За последен път чуваш гласа ми. Кажи на Шарковски, че идвам.

Затвори и извади кабела на телефона от розетката. Помисли си, че Шарковски може и да не разполага с всички отговори, но щеше да знае поне някои от тях. Извади зашеметителя от джоба си. Вече обмисляше как би могъл да го използва. Накрая го прибра в куфара и излезе от къщата.

[1] Братва — руска жаргонна дума за „братство“. Алтернативен термин за руската мафия. ↑

29.

— Знаеш кой е Уолтър Аренсбърг — каза Итън, като обръщаше лаптопа към нея. — Известен колекционер и най-важният покровител на Дюшан през целия му живот.

— Знам — каза Мади, която стоеше зад стола на Итън. — Купил повечето основни творби на Дюшан, после завещал колекцията си на Филадельфийския музей на изкуствата. Но не разбирам какво значение има това.

— Има, защото Аренсбърг бил безумно запален по розенкройцерите. — Итън посочи брауъра. — Бил убеден, че английският философ Франсис Бейкън бил истинският автор на творбите на Шекспир, и години наред търсел кодирани послания в пиесите. Твърдял още, че Бейкън е основателят на розенкройцерите и че гробът му е истинската гробница на Кристиан Розенкройц.

На Мади ѝ се искаше да обвие с ръце гладките гърди на Итън, но нещо я караше да се сдържа.

— Луд ли е бил?

Итън превъртя на следващата страница.

— Ами да видим. Твърди, че е открил мястото на гробницата по формата разпръснат чакъл по пода на катедралата в Личфийлд. Забелязал, че две камъчета приличат на вулва, а тя е символ на философския камък. По-късно установил, че камъчетата били почистени, и го приел като доказателство за мащабно прикриване на истината.

Мади не беше сигурна какво да каже.

— И какво общо има това с Дюшан?

— Всичко. Художникът винаги се влияе от фиксидеите на покровителя си. Виж тук.

Отвори страница от историята на брауъра си. Мади видя снимка на една от най-ранните работи на Дюшан — кълбо връв, притиснато между две метални плоскости.

— Виждала съм това — каза тя. — Аренсбърг сложил нещо в кълбото, без да каже на Дюшан какво точно...

— А върху плоскостите Дюшан оставил кодирано послание с липсващи букви, което е препратка към интереса на Аренсбърг към криптографията у Шекспир. Но най-важна е датата на творбата.

Мади прочете датата в текста под снимката.

— Двайсет и трети април хиляда деветстотин и шестнайсета. Което е...

— Великден. И точно триста години от смъртта на Шекспир.

Мади остана изненадана от това внезапно въодушевление у Итън, което изглеждаше още по-необяснимо в светлината на досегашния му скептицизъм. Беше на път да го попита, когато в стаята зазвуча мелодия. Мади отстъпи от бюрото, извади телефона от чантата си, погледна го и каза:

— Ренард е.

Ентусиазмът на Итън като че ли повехна.

— По-добре вдигни.

Телефонът извънмя отново. Мади си помисли дали да не го остави на гласова поща, но накрая вдигна.

Гласът на Ренард звучеше странно кухо.

— В Саутхамптън ли си?

Мади затвори очи. Ужасяваше се от този момент.

— Да. С Итън.

— Искам ви и двамата веднага в офиса — каза Ренард. — Знам, че е уикенд, но въпреки това ми трябва. Предполагам, че си видяла новината от тази сутрин...

Мади погледна към Итън, който я гледаше напрегнато.

— Не, не съм.

Ренард прочете името на авторитетен художествен уебсайт и каза:

— Положението е лошо и ще става още по-лошо. Но съм сигурен, че вече го знаеш.

И затвори. Мади отиде при лаптопа и въведе адреса, като през цялото време усещаше погледа на Итън. Когато страницата се зареди, водещото заглавие и името на автора ѝ дойдоха като удар в корема. Прочетоха статията заедно. Когато стигнаха до края, Мади погледна Итън и изпъшка:

— Преебани сме.

— Да, знам. — Той стана от стола. — Хайде. Чака ни дълъг път.

Докато се обличаха забързано и напускаха хотела, Мади мълчеше. Заговори отново едва когато поеха на запад по магистрала Монтоук.

— Това няма да приключи, докато не намерят картината.

— Ако изобщо я намерят. — Итън гледаше напред в пътя. —
Още не разбирам защо крадецът се е насочил точно към тази творба. Знам нещо за тези типове. Айвазовки^[1] отговаря повече на вкуса им. Защо им пука за Дюшан, по дяволите?

— Пука им, защото струва единайсет милиона долара. Не е чак толкова сложно.

— Може да е по-сложно, отколкото си мислиш — каза Итън. —
Не съм сигурен доколко си наясно със системата ни за оценяване, но тя се нарича мултифакторен модел. Цената на едно произведение на изкуството е функция от различни променливи, включващи размери, произход и история на продажбите. Въведеш ли правилните променливи, получаваш цена в определени рамки. Конкретно за тази картина границите са между три и седем милиона.

Познанията на Мади по изчислителни финанси бяха меко казано оскъдни, но основната идея ѝ беше достатъчно ясна.

— Което означава, че единайсет милиона е много над очаквания обхват.

— Именно. Това е пълна лудост. Няма смислено обяснение, освен ако... — Итън се поколеба. — Освен ако не сме пропуснали да вземем предвид някаква важна променлива. От търга насам се опитвам да разбера какъв фактор може да сме пропуснали и днес сутринта ми хрумна доста сериозна възможност. Имам предвид окултния фактор.

Мади затърси в изражението му ирония, но видя, че е сериозен.

— Изглежда ми трудно за вярване.

— Но не е безпрецедентно. В началото на двайсети век окултни общества поръчвали произведения на изкуството на розенкройцерски принципи. Творбите се търсели много, което довело до скок на цените. Ами ако търсенето все още продължава? Може да е подмолно и колекционерите да казват, че купуват произведения на изкуството като инвестиция, а всъщност зад действията им да се крият други фактори. И ако търсенето е достатъчно голямо за определени творби, това може да е достатъчно, за да разстрои модела ни за оценяване.

Мади си спомни, че Лермонтов беше казал в общи линии същото. Че колекционерите невинаги основават инвестициите си на рационални мотиви.

— Откъде знаеш толкова много за тези неща?

— Това ми е работата — простичко рече Итън. — Има и още нещо. Ако съм прав и картината има тайно значение за определени купувачи, това може да обясни и кражбата ѝ. Ако успеем да открием защо целта на крадците е била точно тази картина, ще можем да скъсим списъка на заподозрените.

Мади забеляза обезпокоително пламъче в очите му.

— Това не влиза в трудовата ти характеристика.

— Може би — отвърна Итън. — Но същото се отнася и за ровенето в телефона на Арчвадзе.

Нещо в гласа му, в който се долавяше преднамерен упрек, ги накара да замълчат през останалия път. След час седяха в кабинета на Ренард. Щорите бяха спуснати заради сутрешното слънце и единствената светлина идваше от екрана на компютъра на директора на фонда. Браузърът беше отворен на появилата се преди няколко часа публикация.

Статията на Грифин беше небрежно брутална. Като се позоваваше на анонимни източници, тя разкриваше, че двама служители на фонда са присъствали на кражбата на картината. Отбелязваше се, че фондът е наддавал за етюда само седмица по-рано, и се изказваше предположението, че е заподозрян за съучастие в обира. Най-лошото бе, че имаше и изровено интервю отпреди година за едно списание, в което Ренард с приповдигнат тон обясняваше ролята на кражбата в търсенето на творбите на един художник.

Ренард изслуша мълчаливо разказа на Мади и Итън за станалото. Когато най-сетне заговори, думите му бяха насочени към Итън и бяха последното, което Мади бе очаквала да чуе.

— Би ли ни оставил сами, ако обичаш?

Итън също изглеждаше изненадан, но стана мълчаливо и я погледна за миг, преди да излезе. Щом останаха сами, Ренард каза:

— Трябва да обсъдим едно нещо.

Мади изведнъж разбра какво точно следва. Погледът ѝ самоволно се насочи към картината над бюрото на Ренард — жената в кухнята с вестник в ръка.

— За какво става въпрос?

— Знам, че имаш дългове — каза Ренард. — Никога досега не сме говорили за това, но сега ще започнат да задават въпроси и трябва да сме готови. Когато галерията ти фалира, си изпаднала в трудно положение. Прав ли съм?

Мади имаше чувството, че стените на кабинета се раздалечават във всички посоки.

— Дължах пари на доставчици и клиенти. Освен това имах много непокрити дългове по кредитни карти. Знаеше всичко това, когато ме нае.

— Да. Говореше се за съдебни дела, ако си спомням правилно. Художници твърдяха, че си продала техни работи, без да им платиш...

— Никога не съм била изправяна пред съда — каза Мади. — Вярно, закъснях с плащането на неколцина художници, но само защото ми трябваха пари, за да не фалирам. Всичко отдавна е уредено. Направих реструктуриране и консолидация на дълга. Половината от онова, което оставаше да платя, вече е платено...

— Но остава другата половина. При тези обстоятелства мястото ти във фонда несъмнено предполага определени изкушения. Доколкото можем да кажем, никой друг не е знаел у кого се е озовала картината. Имаш основателен мотив да продадеш тази информация. Ако си направила нещо подобно, трябва да знам.

Мади поклати глава. Започваше да се вцепенява.

— Виж, знам, че изглежда зле...

— Не съм сигурен, че знаеш — тъжно каза Ренард. — Този бизнес се основава на репутацията. Една картина струва само толкова, колкото смята пазарът. Същото важи и за дилърите. Вкусът не може да се доказва, така че светът на изкуството съществува на базата на доверието. Години наред съм изграждал репутацията на фонда. Това е всичко, което имам. И ако не те накажа за наизидание, всичко, което съм се опитвал да постигна, ще бъде изгубено.

Тонът му се втвърди.

— Отсега нататък си отстранена от контакти с нашите инвеститори. Итън също. От гледна точка на външния свят вие вече не съществувате. Освен това отменям бонуса ти за годината. За да си го получиш, трябва да си го заслужиш. Ще обсъдим детайлите по-късно, но в момента ти си неличност^[2]. А сега кажи на Итън да влезе.

Ренард се извърна. Мади искаше да говори, да каже каквото и да било, за да облекчи болката от последните думи, но вместо това мълчаливо стана. Когато излезе, усети нещо да се вкопчва в китката ѝ. Итън, който беше в коридора, я хвана за ръката.

— Всичко ще се оправи. А за останалото...

Мади разбираше, че се опитва да я утеши. Едва сега напълно ясно осъзна какво има да каже.

— Беше грешка. Трябва да останем съсредоточени, а това само ще усложни нещата.

Личеше си, че е изненадан. Преди да успее да отговори, тя надяна физиономията, която бе овладяла като галерина — хладна, готова да помогне, но напълно недостъпна, въпреки че сърцето ѝ продължаваше да блъска бясно в гърдите ѝ.

— Не може да се повтори — спокойно каза Мади. — Искам обаче да ме чуеш. Беше прав. Картината не е била открадната случайно. Ако някой може да разбере кой го е направил, това сме ние. И аз няма да мога да се справя без теб.

Наблюдаваше го внимателно как вниква в думите ѝ. Накрая Итън кимна и каза:

— Добре. Имам идея къде да потърсим най-напред. Само че ми трябва още малко време. Какво ще кажеш да поговорим утре?

— Идеално. — Мади не каза нищо повече и остана да стои с отпуснати ръце. Накрая той ѝ се усмихна и влезе в кабинета. Мади остана на мястото си, докато вратата не се затвори. Тогава краката ѝ едва не се подкосиха.

Докато се връщаше на бюрото си, си спомни нещо, което Лермонтов повтаряше често. Че в света на изкуството купувачите са склонни да следват сърцето си вместо главата, така че работата ѝ е да е човекът, който винаги остава с ума си. Беше приела това без никакви въпроси. Но сега, когато погледна ръцете си, видя, че треперят.

Мобилният ѝ телефон зазвъня за втори път този ден и прекъсна мислите ѝ. Тя бръкна в чантата си, като се питаше дали са от полицията, или журналистите, но видя, че номерът е скрит.

— Ало?

Вместо отговор от другата страна се чуваше само мълчание и пустота като в празна раковина. Беше нещо повече от липса на звук. Имаше някой, но не проговаряше. Преди Мади да успее да попита кой

е, се чу леко изщракване. Обаждащият се, който и да бе той, беше затворил.

[1] Руски художник маринист от арменски произход (1817–1900).
— Б.пр. ↑

[2] Термин от романа „1984“ на Оруел, означаващ заличен човек.
— Б.пр. ↑

30.

Момчето в хладилника изглеждаше доста зле. Беше застреляно от упор в тила и в един момент след смъртта лицето му бе частично залято с киселина. На местата, където се беше запазила цяла, кожата бе станала противно зелена, но на горната устна, която бе останала като по чудо непокътната, слабо личеше белег от зашита заешка устна.

Загледан в жълтите изгаряния по бузите и челото, Пауъл бръкна в чувала и извади дясната ръка. Направи го внимателно, тъй като кожата можеше да се свлече напълно, подобно на латексова ръкавица. Хвана китката и огледа дланта. Върховете на пръстите също бяха залети с киселина, която беше разяла отпечатъците.

Обърна се да погледне другите две тела. И те бяха подложени на подобно третиране, със заличени лица и върхове на пръсти. Единият мъж беше прострелян в тила, докато другият имаше звездовидна рана в разлагащите се гърди, оставена от гладкоцевна пушка.

Пауъл пусна ръката на момчето и излезе от хладилника в относителната топлина на съседното помещение. Погледна Улф и забеляза, че тя също е малко позеленяла. Дежурният в моргата като че ли също го забеляза.

— Ако ще драйфате, направете го в някой умивалник — каза той, докато затваряше вратата на хладилника. — И не забравяйте първо да свалите маската.

— Ще ми мине — каза Улф.

Намираха се в малка стая до основното помещение на моргата. Стените и подът бяха боядисани със сива акрилна боя, която лесно се миеше и дезинфекцираше. На тавана, до флуоресцентните лампи, бучеше вентилатор, но най-характерната черта на помещението си оставаше неописуемата миризма.

В центъра имаше маса за аутопсии — метална плоскост на въртящи се колела. Тесният ѝ край беше закрепен за един от умивалниците покрай стената. На стоманената повърхност, която беше наклонена, за да се оттичат течностите, лежеше четвърто тяло, в момента събличано от патолога, с когото Пауъл вече се бе срещал. До

него стоеше детективът, когото Пауъл не бе виждал от огледа на мъртвото момиче. Лицето му си бе все така розово.

Пауъл и Улф пристъпиха към тялото. До масата имаше количка и на нея бяха подредени дрехите на мъртвия и съдържанието на джобовете му.

Когато приближиха, патологът вдигна глава. Очите му зад предпазните очила се присвиха.

— Радвам се да ви видя отново. Винаги успявате да се появите за най-интересните случаи...

Пауъл му кимна, погледна тялото и попита:

— Какво знаем засега?

Детективът прочисти гърлото си. Беше си сложил ментов мехлем под носа.

— Открихме ги на един строеж в Гоуанъс, на няколко преки от канала. Лично аз предполагам, че някой е смятал да ги изхвърли във водата, но после се е уплашил. Телата били натъпкани в стоманени варели. Капаците били завинтени, но не много здраво. Миризмата привлякла работниците.

Улф погледна мъртвеца. Неговото лице и пръсти също бяха заличени.

— Знаем ли кой е той?

— Не бяха открити документи за самоличност или портфейл, така че е трудно да се каже, но сме почти сигурни, че става въпрос за гангстер — Аршак Гаспарян. Арменец, към трийсетте, арестуван за нападение и незаконно притежаване на оръжие. Изчезнал е миналата седмица. Все още се опитваме да идентифицираме другите двама по зъбните отпечатаци. Най-младият беше най-лесен. Заешката устна стесни възможностите доста бързо...

Пауъл се загледа в останките от лицето на мъртвеца. Кожата на главата и на ръцете под лактите беше станала зелена, но покритите с дрехи части бяха в по-добро състояние.

— Знаем ли каква киселина е била използвана?

— Ако се съди по пожълтяването на тъканта, прилича на азотна — отговори патологът. — Не е от нещата, които повечето хора ще държат в килера си. Използва се предимно при изкуствени торове. И за боядисване на дървени мебели.

Пауъл си записа това, докато отиваше да разгледа вещите на мъртвеца, които бяха подредени върху широк бял лист хартия. Нямаше портфейл или ключове. Няколко монети, смачкано парче плат и листче, което той взе. Върху него с химикалка беше написана поредица цифри наред с нещо, приличащо на код на производител.

— Някаква идея какво може да е това?

— Вече проверихме — каза детективът. — Ако се съди по формата, това е сериен номер на карта памет, вероятно за цифров фотоапарат. Не съм сигурен обаче какво означава.

Пауъл остави листчето.

— Намерихте ли куршуми в телата?

— Засега два — отвърна патологът. — По-младият в хладилника е бил застрелян с деветмилиметров, но куршумът е твърде деформиран, за да се каже нещо по-конкретно. Този приятел тук е бил застрелян с четирийсет и пети калибър автоматик с въртене по часовниковата стрелка. Защо?

— Искан да направя едно сравнение. В Саутхамптън намерихме револвер „Смит и Уесън“ модел шестстотин двайсет и пет, което отговаря на куршума.

— Ще поръчам на балистичния ни екип да се заеме с въпроса — каза детективът. — Нещо друго?

— Не. Засега нищо. — Пауъл даде знак на Улф, която изглеждаше повече от готова да се махне. — Да вървим.

Излязоха от стаята. След няколко минути бяха отново в колата, но миризмата на моргата сякаш още витаеше около тях. Пауъл седна на дясната седалка, а Улф се настани зад волана.

— Е, какво мислиш?

Преди да отговори, Улф извади от чантата си парфюм и напръска въздуха.

— Честно? Не съм убедена, че Шарковски е бил част от това. Начинът на извършване не отговаря. Вместо да изгубят главите и ръцете си, тези типове са били залети с киселина. Различно е.

— Така е — съгласи се Пауъл. — Но това не означава, че Шарковски не е бил замесен. Може да е поръчал на някого да се погрижи за телата. Защото онова, което видяхме, си е чиста мафиотска сделка, която изведнъж се е оплескала.

Улф запали двигателя и потегли.

— Защо мислиш така?

— Заради листчето в джоба на убития. Това е стандартна процедура при международна размяна. Да кажем, че очакваш пратка оръжие. Даваш на доставчика фотоапарат. Той го праща в чужбина, за да направят снимки на стоката, след което го връща. Преди да погледнеш снимките, проверяваш серийния номер, за да си сигурен, че картата памет е същата.

Спряха на червен светофар.

— И за какъв вид стока става въпрос?

— Оръжие — каза Пауъл. — Според моя човек от подслушвателния отдел чуваме слухове за оръжейна сделка. Затова трябва да се погрижим разрешителното за обиск на клуба да включва и видеотехника.

Улф зави по Второ авеню.

— Не знам за теб, но аз се съмнявам, че в скоро време ще видим разрешително.

— И аз се съмнявам — рече Пауъл. Поне засега бяха в задънена улица. Хечбекът в лозето беше нает с крадена кредитна карта. След обира никой не беше виждал нито Жения, нито Иля, а Шарковски ходеше на работа както обикновено, макар и с превръзка на едното око. При липсата на по-категорични улики обаче, разследването нямаше друг избор, освен да се съсредоточи върху странични въпроси. Един от тях беше олигархът, друг — художественият фонд.

Мислите на Улф сякаш следваха подобен курс.

— Знаеш ли какво си мисля? Ако бях Мадри Блум и знаех кой е откраднал картината, щях да сключа сделка с крадеца. Ако успееш да купиш картината за една пета от реалната ѝ цена...

— ... би било истински удар. — Пауъл свали стъклото на прозореца с надеждата да проветри купето от останалата воня. — Ако аз бях крадецът, щях да искам осигурен купувач. В противен случай би било почти невъзможно да се отърва от картината.

— В такъв случай може да са направили сделка с фонда и Блум да е била там, за да се увери, че всичко върви по план. Или може да е сключила сделката на своя глава. Според проверката тя е истинско чудо, но въртяла галерия, която миналата година потънала и останала с цял куп дългове. — Улф говореше с неодобрението на човек, който е

убеден, че дългът е най-лошият от всички възможни грехове. — Така че може да е била склонна да работи с Шарковски.

— Не бих изключил подобна възможност — каза Пауъл. — Но дори фондът да се е добрал до етюда, основният проблем си остава. Как да продадеш най-прочутата крадена картина на света? Подобен обир има смисъл единствено ако получателят възнамерява да я задържи за себе си. Така че поръчителят не е дилър, а колекционер. Шарковски не отговаря на критерия, но човек като Василенко...

— Може би. Но има и един друг човек, който има мотив да инсценира обир.

— Знам — каза Пауъл. Имаше основания да подозират и самия Арчвадзе. Кражбата беше сравнително ефективен начин да капитализираш произведение на изкуството. Дори да беше платил щедра сума на Шарковски, след като си прибереше застраховката, Арчвадзе щеше да получи картината с огромна отстъпка. Колкото и малко вероятно да изглеждаше версията, трябваше да научат повече за застраховката на картината. — Пазиш номера на адвоката на Арчвадзе, нали?

— Да, момент. — На следващия светофар Улф затършува в джобовете си и измъкна визитната картичка. — Искаш да уредиш среща с него ли?

— Няма да навреди. — Пауъл извади телефона си и набра номера. Смътно разпозна името на адвоката, който беше натрупал значителна практика с клиента, състояща се изцяло от богати имигранти.

След като беше поставен за момент на изчакване, успя да се свърже със секретарка, която го прехвърли на личната линия на адвоката. Телефонът иззвъня два пъти, преди Пауъл да чуе безцеремонния глас от другата страна.

— Да?

— Здравейте — каза Пауъл и бръкна за бележника си, докато се представяше. — Аз съм служител от Агенцията за борба с тежката организирана престъпност в Лондон. Обаждам се във връзка с един от клиентите ви, Анзор Арчвадзе...

Адвокатът го прекъсна:

— Анзор Арчвадзе вече не е мой клиент. Прекратихме деловите си отношения тази сутрин.

Пауъл погледна изненадано Улф.

— Знаете ли как мога да се свържа с него?

— Съжалявам, не знам. — Гласът на адвоката беше хладен. —

При последния ни разговор той каза, че ще е недостъпен доста време. Доколкото знам, пътува за Грузия.

Адвокатът затвори. Пауъл прибра телефона си. Миризмата на смърт още витаеше в колата, макар че стъклата на прозорците бяха спуснати. Сякаш се беше пропила в дрехите му.

— Мисля — каза Пауъл, загледан в улицата, — че имаме известен проблем.

31.

По-късно същия ден Мади започна свое разследване. Беше прекарала сутринта на телефона с представителка на информационния отдел, като ѝ даваше имената на галеристи, които биха били склонни да излязат с изявления в тяхна подкрепа. Докато работата напредваше обаче, положението ставаше все по-ясно. Всичките им усилия щяха да останат напразни, докато откраднатата картина не бъде открита.

Затова в първия свободен момент тя задейства друг план за атака. Подобно на Пауъл, Мади знаеше, че има малко начини да се отървеш от откраднатата картина. Можеш да я държиш в страна като Италия или Япония, където сроковете за давност са кратки, и да си я прибереш след отпадането на ограниченията. Можеш да я използваш като допълнителна гаранция в сделка с наркотици или оръжия. Или — което бе най-вероятно — да я продадеш на купувача, който е организирал обира.

Ако последната възможност бе вярна, тя разполагаше с достатъчно ресурси, които не бяха така леснодостъпни на полицията. Фондът беше посветил хиляди часове на анализиране на мотивите на колекционерите и името на неизвестния бенефициент от обира почти със сигурност фигурираше в базата данни. Трудното бе да разбереш какво да търсиш. Тъй като картината не можеше да бъде препродадена или изложена, познатите мотиви като алчност или съперничество не важаха. Същото се отнасяше и за обичайните показатели за богатство. Не беше задължително колекционерът зад обира да е богат. Нито известен. Изобщо.

Имаше обаче и друг начин за ограничаване на търсенето. Мади прегледа по-големите артистични и светски сайтове и свали фотографиите от партито, които вече започваха да се появяват онлайн. Работеше само по предчувствие, но докато разглеждаше снимките от имението на олигарха, изведнъж остана с убеждението, че организаторът на кражбата би искал да е на място онази вечер. И докато се взираше в една от снимките, мъчейки се да види зад

редицата принудени усмивки, забеляза някаква неясна фигура на заден план.

Увеличи изображението. Беше мъж с кафяв костюм и черни пластмасови очила, с метната на рамо фотографска чанта. Лицето му не беше обърнато към обектива, но Мади го помнеше много добре.

Итън пък като че ли действаше в съвсем различна посока. През по-голямата част от сутринта вратата му остана затворена, но от спорадично разменяните съобщения тя имаше чувството, че той работи върху нещо необичайно. Когато дойде време за обедна почивка, двамата се срещнаха пред сградата „Фулър“ и Мади остана донякъде изненадана, когато Итън спря такси на ъгъла.

— Къде отиваме?

— На теренна обиколка — каза Итън, докато отваряше вратата на таксито. — Ела, ще ти хареса.

След кратко колебание тя се качи и Итън даде на шофьора адрес в другия край на града. Докато пътуваха, Мади се взираше изпитателно в лицето му. Като се изключеха кръговете под очите, той изглеждаше добре и беше възвърнал професионалния тон на отношенията им с лекота, която Мади намери за малко потискаща.

— Няма ли да ми кажеш какво става?

Итън хвърли поглед към шофьора, който май не слушаше разговора им, и сниши глас.

— Помниш какво казах вчера. Можеш да получиш представа за един художник, като вземеш предвид интересите на покровителите му — те неизбежно влияят на творчеството му.

— Не е нужно да ме убеждаваш в това — каза Мади и свали стъклото на прозореца, когато поеха по напречната улица през парка. — Всеки, който твърди, че не се влияе от пазара, е лъжец.

— Е, Дюшан го е твърдял и отначало е трудно да се докаже обратното. На първо място, не е ясно откъде е имал пари да живее. — Итън извади от джоба си смачкан лист, погледна отново шофьора и продължи: — Виж хронологията. През хиляда деветстотин и тринайсета Дюшан прави първата си голяма изложба, която го прави прочут буквално за един ден. Следващото лято критикът Уолтър Пач се среща с него в Париж, малко след обявяването на войната.

— Знам кой е Пач — каза Мади. — Виден художествен съветник от Ню Йорк.

Излязоха от парка и продължиха една пряка на север.

— В такъв случай сигурно знаеш, че един от клиентите му е бил юристът и колекционер Джон Куин, който го посъветвал да се срещне с Дюшан — продължи Итън. — Не знаем за какво са разговаряли, но на следващата година, вместо да отиде на фронта, Дюшан заминал за Ню Йорк. Когато пристигнал, Пач му осигурил къде да отседне. Точно тук, където сме сега.

Спряха на една улица под високи дървета. Итън плати на шофьора и слезе, следван от Мади. Намираха се пред стар жилищен блок.

— И къде точно се намираме?

— Пред блока на Уолтър Аренсбърг. — Итън посочи един прозорец на тухлената фасада. — Той е живял със съпругата си на втория етаж. Пач уредил Дюшан да живее тук, докато семейство Аренсбърг отсъствали.

Мади проточи врат, мъчеше се да види през гъстите клони.

— Добре. И какво означава това?

— Ами, оттук трудно може да се забележи, но се намираме на върха на много интересен триъгълник. — Итън посочи към парка. — Апартаментът на Куин се е намирал на триста метра на югоизток. Дюшан ходел там всеки ден и се издържал, като му давал уроци по френски, или поне така твърдял. Виж обаче тук.

Той посочи на югозапад.

— Малко след като се изнесъл от апартамента на Аренсбърг, Дюшан наел стая в една сграда на Бродуей, също на триста метра оттук. Междувременно за кратко живял срещу Уолтър Пач. Кое то означава, че през всичките си месеци в Ню Йорк, град с пет милиона жители, никога не се е намирал на повече от една пряка от някой от тримата. Ела.

Докато вървяха по улицата към невидимата шир на Линкълн Сентър, Мади се почувства длъжна да прояви по-голям скептицизъм.

— Нищо от това не ми изглежда изненадващо. Целият този квартал е бил свърталище на хора на изкуството.

— Така е — съгласи се Итън. — Виж обаче какво следва. Когато Дюшан казал, че си търси постоянна работа, Куин го посъветвал да говори с Бел Грийн, директора на библиотеката „Морган“. Тя му

намерила място във френското консулство, но поела заплата му. Дори биографите му не знаят защо.

— Не е чак толкова странно — каза Мади. — Животът на много художници е бил пълна каша във финансово отношение.

— Да. Всъщност мога да ти разкажа подобна история. Горедолу по същото време един британски писател бил нает като покупателен агент в Ню Йорк — работа, за която той явно няма нужната квалификация. При пристигането си се срещнал с Куин, който му осигурил финансова помощ. Името на писателя е Алистър Кроули.

Мади трепна. Кроули — прочутият окултист.

— Значи Куин е бил приятел и на Кроули и на Дюшан?

— Повече от просто приятели. Смята се, че Кроули е работил като шпионин. Куин е бил ковчезник, вероятно чрез Бел Грийн, която Кроули споменава в дневника си. Задачата му била да разследва лица, смятани за симпатизанти на Германия, като ирландския революционер Роджър Кейсмънт, който преговарял за подкрепа от страна на кайзера.

Докато вървяха към Кълъмбъс авеню, Мади започна да разбира накъде бие Итън.

— И Дюшан е правил същото, така ли?

— Виж профила му. Кроули е бил вербуван, защото като признат сексуален девиант е можел да се сближи с Кейсмънт, който си падал по млади момчета. А Дюшан бил избран, защото бил прочут художник, който лесно можел да се сприятели с някой покровител на изкуствата. Имам предвид Уолтър Аренсбърг.

— Но защо им е на разузнавателните служби да се интересуват от дейността на Аренсбърг?

— Заради манията му по розенкройцерите. Аренсбърг открито се интересувал от тайно общество, създадено в Германия, което автоматично го прави подозрителен. Доказателството е, че Кроули в качеството си на шпионин се е погрижил да се сприятели с основателя на ордена на розенкройцерите в Ню Йорк. Ако Куин му е наредил да проникне сред розенкройцерите, не е трудно да се повярва, че е казал на Дюшан да държи под око Аренсбърг поради същата причина.

Стигнаха на главния площад и Итън посочи.

— Дюшан е живял ето там, при старата аркада „Линкълн“. Сградата била съборена през петдесетте, но по онова време била средище на художници, гадатели и детективски агенции — точно

място, където един агент под прикритие би се чувствал като у дома. И, както видяхме, само на една пряка от блока на Аренсбърг.

— Но това трябва да е било загуба на време — каза Мади. — Нали казахме, че Аренсбърг е бил побъркан?

— Именно. Виждала си книгата му. Това не е свидетелство на вътрешен човек. Той е бил отвън и е гледал. Дюшан явно е стигнал до същото заключение, поради което заминал за Буенос Айрес, като казал, че му писнало от семейство Аренсбърг. И какво прави, когато се озовава там? Започва да играе шах. Извайва собствени фигури и се посвещава изцяло на играта. Или поне така твърди.

— Но ти смяташ, че е продължил да работи като разузнавач, дори след войната.

— Ако го е правил, това обяснява неизвестния му източник на доходи и любовта му към маскиране, както и някои по-странни епизоди от живота му. Разбираш ли? Твърди, че се е оттеглил от изкуството, за да се съсредоточи върху шаха, но всъщност играел партия, която обхваща цялата планета. И доказателството за това е в самото му творчество.

Мади, която гледаше към тълпата на площада, се сепна от последните му думи.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че творчеството му е било повлияно от работата му като агент?

— След края на войната той става Велик сатрап на Обществото на патафизиците, които са пародия на розенкройцерите. Позира гол на балетно представление, като вместо смокинов лист използва роза. Дори готовите му изделия са послания. Виж например кълбото. Било направено по случай триста години от смъртта на Шекспир, но също и в деня на Великденското въстание в Ирландия, организирано от Роджър Кейсмънт, когото Кроули следял в Ню Йорк.

Мади бе поразена от връзката, но въпреки това искаше да забави разговора.

— Откъде знаеш всичко това?

— Това ми е работата. Събрали сме огромно количество информация за света на изкуството. Не само данни за цените, но и статии, ревюта, академични проучвания. По този начин правим пари. И това не е много по-различно. Щом имаш предварителното условие, останалото е очевидно...

Гласът на Итън замря. Мади проследи погледа му и видя, че той гледа към млад мъж с калъф за цигулка, който стоеше на няколко метра от тях.

— Виждаш ли онзи тип? — тихо попита Итън. — Мисля, че ни следи.

Мади се намръщи.

— Студент по музика е. Сигурно отива към Джулиард.

— Може би. — Итън продължи да гледа как студентът спира на кръстовището и чака да светне зелено. — Във всеки случай трябва да внимаваме.

Мади беше обезпокоена от параноичната нотка в гласа му.

— Но какъв е смисълът? Каза, че работиш върху нещо, което може да помогне на фонда. Не разбирам как това се вписва в тези намерения.

— Лесно. Използваме го, за да разберем кой е поръчал обира. — Итън изчака студента да пресече улицата и отново се обърна към нея. — Това е търговски модел, обърнат наопаки. Обикновено гледаме поведението на инвеститора, за да предвидим каква ще бъде следващата му покупка, но мога да използвам и записите на продажбите, за да съставя портрет на хипотетичен колекционер. Да кажем, човек като Аренсбърг, който иска да проникне в групите, наблюдавани от Дюшан. Ако е бил активен на пазара, можем да го проследим чрез покупките му. Все едно да откриеш черна дупка, като наблюдаваш гравитационното ѝ поле.

— Значи търсим работи на Дюшан или други свързани с розенкройцерите художници и проверяваме кой ги е купувал преди. — Мади най-сетне схвана идеята. — И ако успеем да намерим нашия хипотетичен колекционер...

— Намираме етюда — каза Итън и погледът му се насочи към студента, който беше седнал при фонтана. — Елементарно.

Спря друго такси и докато пътуваха мълчаливо към офиса, Мади се опита да проумее значението на казаното от Итън. Накрая стигна до заключението, че този подход може и да си заслужава, но само ако успеят да стеснят обхвата. При толкова много данни нямаше да е трудно да видят връзки, каквито всъщност нямаше. За да настроят по-фино параметрите им трябваше източник, който да им помогне да се

справят с белия шум. Което означаваше, че тя трябва да говори с Лермонтов.

Следобедът мина бързо, макар че Мади продължи да се пита за параноята, която започваше да показва Итън. След четири часа тя слезе от влака на Атлантик авеню и извървя петте преки до дома си. Докато се качваше по стълбите, погледът ѝ се спря върху една кола от другата страна на улицата. Зад волана седеше мъж с анцуг и с руса коса, прибрана на стегната опашка.

Мади се извърна, после погледна отново. Не беше сигурна защо е привлякъл вниманието ѝ, но докато влизаше, изпита ясното чувство, че я следят. Но когато отново погледна през рамо, мъжът не гледаше към нея, а напред, сякаш очакваше някой да дойде всеки момент.

Мади влезе и затвори вратата. В пощенската кутия имаше няколко сметки, сред които и съобщение за овърдрафт; Мади го пхна под останалите, докато се качваше по стъпалата. Когато влезе в апартамента и захвърли пликовете настрани, забеляза, че лампите в коридора светят. Подразни се от мисълта, че ги е забравила включени цял ден и ненужно е натоварила сметката си. Освен ако...

С внезапно безпокойство се вгледа по-внимателно в дневната, която беше достатъчно малка, за да я обхване с един поглед. Отначало всичко изглеждаше непокътнато. Купчината листа на масата, сред които беше и докладът на Таня, си беше точно така, както я беше оставила. Тя остави чантата си и мина по късия коридор до спалнята. Когато включи осветлението, видя, че лаптопът на бюрото ѝ е отворен.

Остана загледана за момент в него. Обикновено го затваряше, когато излизаше. Опита се да си спомни дали сутринта не е забравила. Сигурна беше, че не е.

В следващия миг се сети за колата отвън. Излезе във фоайето и се втурна по стълбите към партера. Беше извадила телефона, готова да се обади в полицията, но когато отвори външната врата, спря. Отсреща беше празно, нямаше никого. Мъжът с колата беше изчезнал.

32.

Иля взе торбата от касиера на железарския магазин. Вътре имаше клещи, найлоново въже и руло найлон от онзи, който използват бояджиите, за да покриват пода. Във втората торба до него вече имаше чадър и два тубуса, единият с диаметър пет сантиметра, другият малко по-широк.

На Хералд скуеър беше топло. Иля бързо измина трите преки до хотела си. След завръщането си в града беше подстригал и пребоядисал косата си, а на носа му бяха кацнали очила за четене, взети от витрината на един магазин.

Мина през въртящата се врата и влезе във фоайето. Поради местоположението си хотелът привличаше тълпи туристи, което го правеше удобно място да изчезнеш. Въпреки това положението му изобщо не беше сигурно. Предишния ден, когато беше попитал дали може да плати стаята си в брой, рецепционистът беше поискал документ за самоличност. Когато Иля му подаде шофьорската си книжка, служителят я погледна съвсем бегло и я занесе в задната стаичка, за да я снима, преди да му я върне.

Изкарването на шофьорската книжка беше най-трудната задача за уикенда. В неделя беше взел влак до града. При пристигането си веднага отиде в Сентръл парк. Настани се на една пейка срещу навеса за лодки и остана там няколко часа, като внимателно следеше пункта до паркинга, където туристи вземаха под наем велосипеди. Когато служителят отскочи до тоалетната, Иля се справи с ключалката и се вмъкна в празната будка.

Бяха дадени под наем четирийсет велосипеда, а наемателите трябваше да оставят шофьорска книжка и кредитна карта. Номерата на книжките бяха записани в папка. Иля бързо прерови книжките. Половината наематели бяха жени, а половината от останалите трябваше да отпаднат поради разлики във възрастта или расата. От останалите десет Иля избра един, който беше горе-долу с неговото телосложение и цвят на кожата. Прибра книжката в джоба си и се измъкна секунди преди служителят да се върне.

Като се замисли сега за тази авантюра, си даде сметка, че е поел значителен риск срещу малка печалба. Когато разгледа книжката на спокойствие, видя, че приликата изобщо не е голяма. Носът на мъжа беше по-дълъг, очите по-раздалечени, записаната височина беше десет сантиметра по-малка от тази на Иля. Новата прическа, боята за коса и очилата направиха сходството малко по-убедително, но Иля знаеше, че не може да разчита много дълго на това.

Асансьорът спря на етажa му и Иля излезе в коридора и отключи стаята си с електронната карта. В тясното мрачно помещение беше горещо. Преди да излезе Иля се беше погрижил да изключи климатика и да затвори прозореца въпреки топлия ден.

Остави торбите на леглото и отиде при гардероба. Бръкна в пространството между него и стената, напипа горния край на картината и я извади от скривалището.

Загледа се в жената без глава, като търсеше пукнатини в боята. Нямаше видими, което правеше нещата по-лесни. С помощта на клещите махна картината от рамката и отстрани закрепващите скоби. Работеше бавно — знаеше, че и най-малката грешка може да причини непоправими щети.

След като приключи със скобите, разгъна краищата на платното и го отдели от рамката. Времето беше втвърдило тъканта, по която имаше плетеница пукнатини там, където ъглите бяха прегънати върху дървото. Самото изображение заемаше централната част, заобиколено от всички страни от празни полета. Колкото до самата рамка, без платното тя беше проста дървена арматура, покрита с щампи на галерии и транспортни компании.

Извади тубусите и ги скъси с ножа си до ширината на картината. Изрязва правоъгълно парче найлон с точните размери на платното. Постла найлона на пода и положи платното върху него, с изрисуваната страна надолу. Внимателно нави картината около по-малкия тубус, така че изрисуваната страна се окажа отвън, предпазена от найлона. Засега платното изглеждаше достатъчно еластично. Помисли си, че е късметлия, че времето е топло.

Когато приключи, картината беше плътно увита около картонения цилиндър. Иля я пхна в по-големия тубус, чийто диаметър пасна точно. Извади чадъра, махна найлоновия калъф, който беше единственото, което му трябваше, и проби с ножица в него

четири дупки, две при дъното и други две при отвора. Прокара през тях две парчета въже, като ги завърза с хлабави възли.

Пъхна навитата картина в калъфа и праметна въжетата през раменете си, така че калъфът увисна на гърба му като колчан. Погледна се в огледалото. Трябваша му няколко минути нагласяване на ремъците, докато не остана доволен. После свали калъфа и смени хлабавите възли с рибарски, като стопи найлона, поднасяйки го към пламъка на кибритена клечка. Получи се сбруя, която прилягаше точно на тялото му и щеше да е почти невидима под широка риза или яке.

Събра скобите и ги изхвърли през процепа на климатичната инсталация, която минаваше покрай перваза. После събра останалите боклуци на топка, която напъха зад гардероба заедно с рамката на картината.

Уморен от едночасовия съсредоточен труд, Иля се отпусна на стола до прозореца. На масата до него имаше днешен вестник, който бе купил при обиколката си. Беше отворен на статия, отпечатана на вътрешна страница на градския раздел. Основният материал се занимаваше с описание на обира, но имаше и каре за „Ренард Арт Фонд“. Това му напомни за двамата гости, на които се беше натъкнал на партито. И най-вече за жената, макар да не беше сигурен защо.

Погледна отново статията, после остави вестника. Точно сега информацията беше онова, което му трябваше най-много от всичко. В момента разполагаше само с един източник, колкото и несигурен да беше той.

Извади от джоба си предплатен телефон, купен от същия магазин, от който бе взел очилата, и набра номера. Телефонът иззвъня два пъти преди да вдигнат.

— Клуб „Марат“.

— Шарковски — тихо каза Иля. Представяше си го как седи в кабинета си на долния етаж.

Последва пауза, преди старецът да отговори.

— Извади ми окото. Трябва да извадя твоето в замяна.

— Тогава няма да си получиш пакета. — Иля имаше чувството, че се носи в коловоза на разговор, предопределен много преди да набере номера. — Василенко разговаря ли с теб?

— Обади се снощи. Каза, че си склонен на сделка. Какво искаш?

— Пари и закрила — отвърна Иля. — В спалнята ми на Брайтън Бийч има сак с книги и вестници. Искам го заедно с всичко в него. Плюс осемдесет хиляди долара.

— Осемдесет хиляди долара са много пари. Ще ми трябва време да ги събера в брой...

Иля го прекъсна.

— Ако ти трябва пари в брой, погледни от лявата ти страна. Държиш поне шейсет хиляди в сейфа. За останалите бръкни в обшчака^[1]. Като се има предвид какво ще ти дам в замяна, сделката си я бива.

— Сигурен съм, че съжаляваш, че не можеш ти самият да я продадеш. Къде да се срещнем? В клуба?

— Не. — Иля назова адреса. Беше прекарал сутринта в търсене на подходящи места и накрая се спря на едно, което му изглеждаше най-обещаващо. — Ще се видим утре по пладне.

— С Миша ще сме там. Ще носим парите и книгите. Колкото до окото ми...

Иля прекъсна връзката, без да го изслуша. Опита се да прецени чувствата си и откри, че е доволен. Остави телефона с надеждата, че Шарковски ще реши, че иска единствено парите. Знаеше, че алчните хора винаги приемат, че другите са жертва на същия порок. Ако Шарковски вярваше в това, щеше да го подцени, а това беше идеално.

Не му мина през ума (поне не тогава), че самият той може да подценява Шарковски. Нито пък се запита дори мимоходом дали разговорът им не е подслушан.

На пет километра на юг един човек стана от евтиното си бюро в средата на разделеното на клетки помещение и свали слушалките си. Компютърът пред него бе част от вътрешната система за събиране на информация от мобилни и стационарни телефони. Системата можеше да се използва за копиране на записите и предаването им на преводачи, но засега нямаше нужда от преводач.

Агентът излезе от клетката си и тръгна към кабинета в дъното. Когато влезе, Барлоу вдигна очи.

— Какво има?

— Обади се Иля — каза Кандински. — Уговориха си среща при Окръжния съд на Ню Йорк.

[1] Обшчак — централен паричен фонд, в който участват всички членове на мафията, използван за финансиране на престъпни операции, плащане на подкупи и подкрепяне на влезлите в затвора крадци и семействата им. ↑

33.

На следващата сутрин, на няколко преки от съда, Иля гледаше как деца играят баскетбол и се люлеят на люлките. Паркът се намираше недалеч от центъра на Файв Пойнтс, където Блатните ангели и Момчетата на зората навремето си съперничели за контрол над града. Днес районът беше сравнително спокоен, тишината се нарушаваше само от бързото шляпане на гуменки по бетон.

Изчака още малко, след което тръгна към обществената тоалетна. Беше построена от груб варовик, проста като детска къща от блокчета. Отвътре представляваше плесенясала пещера с алуминиеви клекала и постоянно течаща вода. Под прозореца имаше тежка кофа за боклук. Той напъха зад нея найлоновия вързоп, в който бе сложил зашеметителя, нож и фенерче.

Излезе и тръгна към задната страна на съда. Сградата беше внушителна, с шестоъгълна форма, скрита от портик с коринтски колони. Докато се качваше по стъпалата, които го издигнаха на цял етаж над улицата, Иля забеляза, че съседният федерален съд е в ремонт и е покрит от всички страни с предпазна мрежа.

Мина през въртящата се врата и продължи към пропускателния пункт, където шерифи със сини униформи пропускаха посетителите. Без да го подканват, свали сака си и го сложи на лентата на скенера. Когато мина през детектора за метал, той не реагира.

Един от шерифите се загледа в екрана.

— Имате ли електроника в сака?

— Мобилен телефон — каза Иля. Същото го бяха питали и предишния ден. — И радио.

Шерифът не откъсваше поглед от екрана. Освен телефона и радиото нямаше да види нищо освен шлифер и тубус.

— Телефонът има ли камера? Ако има, трябва да го декларирате.

— Няма. — Иля се зачуди дали ще го питат за радиото, но шерифът не каза нищо повече. Когато сакът излезе от скенера, той го взе и го метна на рамо.

Понечи да продължи към съда, когато се обади втори шериф.

— Какво ви води насам днес?

Иля откри, че е най-лесно да каже простата истина.

— Дойдох да си извадя паспорт.

Шерифът кимна и Иля влезе в съда. Той бе облицован с мрамор, който отразяваше звука, и се състоеше от шест крила, разположени радиално около централна ротонда. По стените имаше мозайки на велики законодатели от миналото, между тях гигантски седнали на тронове фигури на Моисей и Хамурапи. Отдясно, отделно от главния вход, се намираше аварийният изход, който бе отцепен от две стойки с въже между тях, но без охрана; самата врата беше затворена само с резе.

Паспортният отдел, пред който имаше овехтял коридор с три дървени пейки, се намираше в едно от крилата на ротондата. На първата пейка седеше мъж с костюм, може би юрист, и говореше бързо по мобилния си телефон; на втората се бе плъоснало червенокосо момче с мръсно дънково яке и се взираше с празен поглед в пода. Иля седна на третата пейка, която бе свободна.

След секунда юристът стана и си тръгна, като продължи да говори по телефона. Остана само червенокосият с дънковото яке, който като че ли не осъзнаваше къде точно се намира. Иля се загледа в него и се запита дали няма да е по-добре да намери друго място, но точно тогава видя Шарковски и Миша да вървят по полирания под на ротондата.

Макар да беше подранил с половин час, му се наложи да ги чака само няколко минути. Когато се приближиха, видя, че Шарковски е с превръзка на окото, а Миша носи малка раница в ръка. Когато стигнаха коридора пред паспортния отдел, Шарковски седна на пейката. Миша се настани предпазливо до него, като внимаваше да не засегне болния си крак.

Мълчанието продължи няколко секунди. Накрая Шарковски заговори.

— Не виждам причина да протакаме трансакцията по-дълго от необходимото, килърче. Разбира се, освен ако не си намислил нещо друго.

Иля погледна окото на стареца. Напомни му за гарван, който е килнал глава и оглежда плячката си.

— Ако Василенко наистина е чекист, накрая ще си плати за това. Но какво ще стане с останалото братство?

— Какво искаш да кажа? — отвърна Шарковски на асирийски. — Чекист, крадец, няма значение. Важна е силата. Ако са ти казвали друго, то е, защото това си искал да чуеш.

Иля почувства истината на тези думи като поредното стягане на примката. Помисли си отново за кръста на врата на Василенко и издрасканата на задната му страна звезда.

— Тогава защо е избрал мен?

— Видял е потенциала. Не всеки може да стане онова, което си ти. Нужни са... — Шарковски замълча, за да намери подходящите думи. — Безпристрастност. Интелект. И морал. Няма нищо по-опасно от дълбоко морален човек, чийто живот е бил заличен. И беше достатъчна само дума от него, за да останеш без нищо...

Ръцете на Иля изстинаха, сякаш цялата му кръв се беше изтеглила в сърцето. Откри, че много добре знае какво ще каже старецът, сякаш осъзнаването се бе спотайвало досами кръга на съзнанието му още от нощта в лозето.

— Какви ги говориш?

— Искаш да кажеш, че не знаеш ли? — Шарковски го дари с чудовищно бащинска усмивка. — Трябваше да действаш сам. Иначе нямаше да си ефективен инструмент. Затова той направи онова, което трябваше. Поне им беше разрешено да умрат в съня си. Не всеки получава подобен жест.

Шарковски протегна ръка за раницата и Миша му я даде веднага. Старецът се обърна отново към Иля и здравето му око проблесна.

— Така. Готов ли си за размяната?

34.

Няколко минути по-рано Пауъл и Улф гледаха от другата страна на улицата как Иля влиза в съда.

— Шерифите искат сами да поемат охраната — прозвуча гласът на Барлоу в слушалката на Пауъл. — Съгласих се. Ако нашият човек е огледал мястото предварително, по-добре да не го подплашваме...

Пауъл видя до главния вход някаква врата.

— Имаме ли човек на аварийния изход?

— Момент. — Барлоу замълча за няколко секунди, после се включи отново. — Добре, готово. Кандински е на място. Наясно е с правилата. Ще ги оставим да говорят колкото се може по-дълго. Имаме преводач. След като излязат от съда, слагаме опашки на всички. Охраната казва, че основната ни мишена не носи пакета. Щом ни отведе при него, пипваме го.

Барлоу се изключи, а Пауъл продължи да държи под око съда, като се питаше дали не подценяват Скита. Вече беше ясно, че Иля е откраднал картината. Ако се съдеше по запис на охраната, в имението бе имало двама еднакво облечени мъже. Обирът беше минал според плана, но явно бе последвала двойна игра, при която единият крадец, може би Женья, беше изгубил живота си. Преди по-малко от час се бяха появили и резултатите от балистичната експертиза, според която с оръжието, открито на територията на имението, е било стреляно в главата на Аршак Гаспарян.

А сега Иля беше подслушан как предлага да предаде пакета срещу осемдесет хиляди долара. Не беше трудно да се предположи какво има вътре. Но докато обмисляше ситуацията, Пауъл се усъмни, че настояването за парите е истинско. Ако Иля беше предаден, нямаше да се задоволи с парично обезщетение. Което означаваше, че целта на тази среща може да е съвсем различна.

Пауъл тъкмо се канеше да сподели тези мисли с Улф, когато видя, че тя му дава знак да намали силата на микрофона си. Пауъл направо го изключи.

— Какво има?

— Открих какво е станало с адвоката на Арчвадзе — каза Улф. За първи път от вчера имаха възможност да говорят насаме. — Научих историята от един младши съдружник в кантората. През лятото той преподава криминална процедура в Куантико и обича да говори надълго и нашироко с бившите си студенти, особено ако са момичета.

— Сигурен съм, че си те е спомнил без проблеми — каза Пауъл.
— И какво каза?

Улф продължаваше да следи съда.

— Арчвадзе бил побеснял. Вратата била затворена, но чак от другия край на етажa можело да се чуе как крещи. Обвинил адвоката си в сътрудничество с чекистите, в изтичане на информация за колекцията му и в съюз със силите на мрака като цяло. Излязъл от кабинета вбесен. Оттогава нямало и вест от него.

Пауъл се загледа в минаващите през въртящата се врата хора.

— И прав ли е?

— Доколкото мога да преценя, адвокатът е чист. В списъка му с клиенти фигурират някои съмнителни членове на имигрантската общност, но ако има някаква връзка с руското разузнаване, не мога да я видя...

Тя млъкна. Пауъл проследи погледа ѝ и видя позната двойка на стъпалата на съда. Бяха Шарковски, който отдалеч се познаваше по превръзката на окото, и Миша, метнал малка раница на рамо.

— А художественият фонд?

Улф отново си сложи слушалката.

— Прегледах и него. Ренард е чист като роса. Никакви данни за финансови нередности. Бизнес моделът му зависи от надеждната репутация. В последно време е по-прочут като търговец, но освен това управлява публична база данни за художествени трансакции. Стандартът на индустрията е такъв. За да вярват хората на числата му, трябва да държи собствената си къща в ред.

Пауъл се замисли върху това. От слушалката се носеха фоновите звуци от съда. Минаха няколко секунди, като ехото се нарушаваше от време на време от остро пукане. Накрая се разнесе глас:

— Не виждам причина да протакаме трансакцията по-дълго от необходимото, килърче.

Щом чу това, Пауъл съсредоточи цялото си внимание върху сигнала. За пръв път чуваше Шарковски на живо. От преписите беше

очаквал да говори някак по-твърдо и остана поразен от тихия авторитетен глас, който звучеше в слушалката. А когато чу старецът да казва „килърче“, го побиха тръпки.

Срещата започна и Пауъл се опита да изключи гласа на преводача и да се съсредоточи върху самите участници. Когато разговорът премина на асирийски, започна да слуша превода. Чутото беше изумително. Иля бе един от хората на Василенко, но сега беше убеден, че босът му е чекист. Пауъл веднага разбра, че това им предоставя възможност. Щом подозираше, че мафията работи за тайните служби, Иля щеше да действа напълно самостоятелно. И ако го пипнеха сега, когато бе все още уязвим, можеше да е съгласен на сделка.

Умът му вече работеше върху възможностите, но той продължи да слуша как двамата се готвят за размяната. Последва пауза, докато преводачът търсеше подходящите думи за една неясна фраза.

— Не съм сигурен за какво говорят — каза той. — Нещо като...

В другия край на линията избухна суматоха. Слушалката на Пауъл се напълни с диво блъскане и драскане, сякаш нещо се удряше в микрофона. После връзката прекъсна с пронизителен писък.

В следващия миг се включи Барлоу.

— Какво става, по дяволите? — изрева той. — Прецакахме ли се?

Пауъл направи крачка, после втора. Преди да се усети, вече тичаше. Между него и съда имаше по-малко от петдесет метра. Улф спринтираше до него, като викаше на минувачите да се махат от пътя им.

Бяха почти на стъпалата, когато вратата на аварийния изход рязко се отвори и се тресна в стената. Един мъж изскочи навън и се олюля. Стискаше сак в едната си ръка. Погледът му за миг срещна погледа на Пауъл.

Беше Иля.

35.

Иля погледна малката раница в ръцете на Шарковски, който най-сетне беше достатъчно близо. Изчезването означаваше мълчание, изгнание и коварство, но той вече виждаше, че подобно бягство е невъзможно. Погледна стареца в здравото око и попита:

— Защо ми казваш това?

В отговор Шарковски само повдигна превръзката и се видя окото на лешояд, сълзящо и нефокусирано.

— Защото ми отне това. Преди да се разделим, искам и аз да ти отнема нещо.

Иля стана от пейката. Миша също стана. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Все още седящият Шарковски нагласи превръзката върху окото си и въздъхна.

— Не бъди глупак. Дори да можеше да ни убиеш сега, няма да върнеш онова, което вече е сторено.

Докато гледаше Миша, Иля с изненада откри, че си мисли колко лесно е било всъщност. За разбиването на комина са били нужни само няколко удара с чук, а тъй като подобни инциденти се случваха често със старците, милицията едва ли е била склонна да води сериозно разследване.

За момент пред него сякаш зейна отвор към миналото, заплашващ да го погълне целия. После главата му се проясни и Иля разбра, че старецът е прав. Нищо нямаше да постигне по този начин. Още докато вземаше решение се чу как казва тихо:

— Откъде да знам, че няма проследяващо устройство?

Шарковски се усмихна безрадостно.

— Бизнесът ни приключи, така че не виждам причина да те следя.

Иля седна. Беше леко замаян, но ръцете му бяха запазили донякъде вещината си. Отвори сака и извади устройство с размерите на радиоприемник, с течнокристален дисплей и сгъваема антена. Това беше търсач на радиочестоти, който бе купил предишния ден,

следвайки обичайната предпазливост, която сега му се струваше, че е част от някакъв друг живот.

Включи уреда и се съсредоточи. След като търсачът направи тест на сегментите си, преминавайки поред през различните честоти, Иля насочи антената към раницата, като намали максимално обхвата.

Загледа дисплея. Търсачът улавяше вълни страничен шум, но той беше слаб, резултат от други устройства като мобилни телефони в съседната ротонда. Чертичките, регистриращи силата на сигнала, показваха, че в самата раница няма нищо. Превключи на други честоти и сканира отново. Пак нищо.

Изведнъж замря, загледан в дисплея. Уредът бе уловил сигнал, който бе достатъчно силен, за да запълни осем от десетте чертички. Честотата беше твърде ниска за мобилен телефон, но отговаряше на обхвата на подслушвателно устройство. И тогава Иля видя, че антената вече не сочи към раницата, а към скитника на отсрещната пейка.

Чак сега забеляза, че макар дрехите на червенокосия да са мръсни, ноктите му са грижливо изрязани. Седящият до него Шарковски погледна дисплея и мъжа с дънковото яке и умът му на хищник моментално направи връзката.

— Хей — каза *ворът*. — Ти, шибан...

Мъжът рязко вдигна глава и ги изгледа несигурно.

— Моля?

Шарковски се изправи със стиснати юмруци и изръмжа злорадо:

— Харесва ли ти какво чуваш, сука?

Стреснат, човекът стана и инстинктивно вдигна ръце.

— Чакайте...

Преди да успее да довърши, нещо се откачи от колана му, падна на пода и се пръсна. Две батерии се разлетяха в противоположни посоки. Захранващ блок за подслушвателно устройство.

Иля се обърна към Шарковски и изръмжа:

— Довел си полицията!

Здравото око на Шарковски потрепваше.

— Никого не съм водил. Трябва да си ти...

Иля зарязва спора. Взе сака и тръгна към ротондата; раницата вече беше в ръцете на Миша. Усещаше как полезрението му се стеснява, сякаш гледа в тунел, и се помъчи да се овладее: знаеше колко

е важно да си отваря очите на четири и да преценява правилно обстановката.

С петнайсет бързи крачки стигна до ротондата. Видя аварийния изход и замръзна. Само преди малко той беше неохраняван. Сега някакъв шериф в синьо блокираше пътя му към света навън.

Шерифът го погледна. За частица от секундата Иля регистрира отделни детайли от сцената — прибрания в кобура пистолет на охранителя, прошарената коса, петното от храна върху вратовръзката. После вниманието му се насочи към четирите метра мраморен под между него и единствения изход.

Не се поколеба. Приведе глава, блъсна шерифа в слънчевия сплит и го събори. Това би трябвало да е достатъчно, но нещо го завладя, докато се сблъскваше с тялото на мъжа, някакво диво отчаяние, събудило се след дни на бягство. И преди да успее да се спре, фрасна мъжа в носа и той се счупи с хрущене.

Шерифът се строполи на земята, хванал се за лицето. Ротондата изведнъж се изпълни с писъци. Без да забавя крачка, Иля изрита стойките и се хвърли към резето. Миг по-късно мина през портал от бяла светлина и се озова навън.

Вратата се затръшна зад него. Той остана за миг на терасата, високо над площада. Охраната щеше да се изсипе навън всеки момент. Тръгнеше ли надолу по стъпалата, щеше да е открит за огъня им.

Метален парапет отделяше терасата от земята на четири метра под него. Иля не помнеше какъв е теренът от тази страна на сградата, но вече беше твърде късно да се чуди.

Скочи. Миг безтегловност и се претърколи в тревата, като успя да предпази тубуса в сака, след което се изправи в позата на застанал на старта спринтьор. От другата страна на тясната улица се издигаше федералният съд, чиято долна половина бе скрита зад син шперплат. Втурна се към нея и се покатери по телената порта, която дрънчеше и се люлееше под тежестта му. Докато се прехвърляше от другата страна, чу как шевовете на якето му се разпраха.

Болката избухна в левия му глезен, когато падна на четири крака, с лице на сантиметри от бетона. Насили се да се изправи. Работната площадка около него бе пуста. Затича се успоредно на съда към ъгъла. Оградата зад него издрънча. Той погледна назад и видя някакъв мъж с очила да се прехвърля през портата.

Зави на тъгла и видя пирамида от керемиди, натрупана до оградата от шперплат. Керемидите хвърчаха и се трошаха под краката му, докато се катереше и се хващаше за горния ръб. Успя да се прехвърли и скочи тежко в алея до някаква църква.

Когато видя къде е, неволно се разсмя и смехът му проехтя като две приглушени детонации в дробовете му. На Полис Плаза I, на стотина метра от него, ченгетата се мотаеха около бетонната грамада на полицейската централа — обърнат зикурат, покрит с решетка от прозорци. Като че ли никой не беше забелязал внезапната му поява, но той знаеше, че не може да остане дълго тук.

Изкуцука пред църквата. Една табела го насочи към магазин за сувенири в мазето, до който се стигаше по външно стълбище. Спусна се, влезе през страничната врата и се озова в празен салон. Друга табела му показва къде е мъжката тоалетна.

Влезе и заключи. Глезенът му пулсираше болезнено. Свали якето и пропитата с пот риза и ги остави до умивалника. Извади тубуса с картината от сака и го нагласи на гърба си. Облече друга риза и лек шлифер, провери дали сбруята е добре скрита и напъха всичко останало в кофата за боклук.

Докато правеше всичко това си помисли за думите на Шарковски. Никога не бе имал намерение да бяга, а само да изчака удобния момент, но сега вече разбираше, че това е невъзможно.

Остана да се гледа в огледалото, докато не се увери, че няма вид на преследвано животно. Когато ръцете му спряха да треперят, излезе и тръгна обратно към Файв Пойнтс.

36.

Мади мина покрай галерината без нито дума и продължи към кабинета в дъното. Галерината я последва по петите, като чаткаше с токчета и протестираше срещу нахлуването в священото пространство. Мади се изключи за гласа ѝ. Не помнеше дали галерия „Лермонтов“ има охрана, но предполагаше, че най-вероятно има.

Лермонтов беше зад бюрото си и пишеше със син молив върху картотечни фишове. Когато Мади влезе, той остави фишовете настрана.

— Да, скъпа?

Мади затвори вратата под носа на галерината.

— Трябва да говоря с теб.

След съвсем кратък вътрешен дебат Лермонтов стана, отиде до вратата и я отвори. Галерината чакаше отвън с възмутена физиономия на съвършеното си лице.

— Всичко е наред — каза Лермонтов. — Очаквах я. Връщай се на работа.

Затвори вратата и се обърна към Мади.

— Чудех се кога ли ще те видя. С какво мога да ти помогна?

Мади му подаде вестника, който носеше. Беше отворен на статия, която бе забелязала по чиста случайност. Материалът описваше избухналия в съда смут. Под заглавието имаше снимка от охранителна камера, на която се виждаше мъжът, нападнал охранителя и избягал от мястото на произшествието. Образът беше зърнест и размазан, но Мади веднага беше познала лицето.

— Това е крадецът от партито — каза тя; знаеше, че Лермонтов вече е чул цялата история. — Журналистите още не са направили връзката, но аз знам какво видях. И ако може да се съди по случилото се в съда, той още се опитва да се отърве от картината.

Лермонтов прегледа статията: държеше вестника предпазливо, сякаш му бяха дали да държи бебе.

— И защо мислиш така?

— Виждам само една причина той да отиде в съда. Мястото е идеално за среща или размяна. Има охрана и детектори за метал, така че знаеш, че няма да ти устроят засада. Само че нещата не са се развили добре. Което ме кара да си мисля, че етюдът още е у него.

Галеристът ѝ върна вестника.

— И какво точно искаш от мен?

— Ако успея да науча защо целта е била точно тази картина, ще открия кой е поръчал кражбата. Засега най-добрата теория, на която попаднах, е твоята от онзи ден. — Мади замълча за момент. — Не знам дали говореше сериозно за розенкройцерите. Но ако е вярно, искам да ми кажеш.

Лермонтов погледна настрани. Мади проследи погледа му и видя плюшена завеса, спускаща се по стената на кабинета му. След миг той заговори отново, гласът му звучеше уморено:

— Не бива да надценяваш ресурсите ми. Аз съм стар човек със свои лични идеи. Но ако съм постигнал някакъв успех в този бизнес, то е, защото имам поглед върху сили на пазара, които никой друг не е забелязал. Виж това например.

Той отиде до завесата и я дръпна с жест, който се стори на Мади по-драматичен от необходимото.

— „Произходът на света“ — каза Лермонтов. — Не оригиналната картина, разбира се, а копие на Ръоне Магрит. Това копие се появило в малко известна гинекологична публикация в края на шейсетте и се смятало за изгубено, докато не го открих в една колекция в Берлин. Ако се съди по онова, което ми каза за Арчвадзе, тази творба сигурно би събудила интереса му. Опитах се да се свържа с него за картината, но безуспешно. Сякаш е изчезнал...

Мади погледна платното, като се мъчеше да реши дали всичко това има някакъв смисъл. Пред нея имаше копие на картина на Гюстав Курбе, която бе едно от най-прочутите произведения в историята на изкуството. Изобразяваше жена с разтворени крака, чиито гениталии бяха изобразени с почти порнографско внимание към детайла. Тялото ѝ бе покрито с бял плат, лицето не се виждаше, така че погледът непрекъснато се насочваше към храсталака косми и цепката между срамните устни.

— Значи си мислиш, че щом е купил етюда, ще прояви интерес и към друга гола жена без глава?

— Става въпрос за нещо повече. Като цяло се смята, че в *Étant Donnés* Дюшан е имитирал позата от тази картина. И двете произведения са видима проява на тайно течение в историята на изкуството.

— Писна ми от тайните ти течения — каза Мади. — Покажи ми нещо истинско.

Лермонтов дръпна завесата над картината.

— Няма реална загадка. Имам теория защо Арчвадзе купува нещо и мога да му дам онова, което иска. Не съм окултист, но ако голям купувач колекционира творби по езотерични причини, не виждам защо да не спечеля от това.

— Но аз така и не разбирам защо човек като Арчвадзе ще се интересува от окултни неща.

Лермонтов се върна зад бюрото си и ѝ махна да седне на един стол.

— Той е олигарх. А какво искат олигарсите? Власт. Нали разбираш, нямам предвид някаква мистична сила, а най-полезния вид политическа власт. Тайната власт. Единствената, която е трайна. — Той отново погледна завесата, сякаш можеше да вижда през плюша. — Знам, че изглежда трудно за вярване. Доказателствата за съществуването на розенкройцерите са изключително слаби. Всичко се крепи предимно на няколко стари слуха...

Мади седна.

— Като манифестите. Които може да са измишльотини или фалшификати.

— Или пожелателно мислене. Да. В Германия обаче е имало и друго общество, в същия район, в който по-късно се появили розенкройцерите. И това общество наистина е съществувало. Говоря за свети Вем.

Мади си спомни, че Таня беше споменала между другото тази група.

— Вемгерихт.

— Значи си чувала за тях. — Лермонтов се усмихна едва-едва, сякаш си спомняше нещо от собственото си минало. — Тайни трибунали съдели и екзекутирали престъпници при отсъствието на работещ закон. Срещали се в гората, под глогина. Осъденият или бил

обесван, или разсичан на две, така че въздухът да минава между двете половини на тялото му...

За миг в ума ѝ се появи образът на лежаща в полето жена, разрязана на две през кръста.

— И къде точно е мястото на розенкройцерите?

— Не е случайно, че Вемгерихт използвал червен кръст, за да бележи вратите на жертвите си. Когато станало прекалено опасно да продължат дейността си по стария начин, те се появили под ново име. И завещанието им представлявало интерес за мнозина. Нали си чувала за Прудон^[1]? Той пръв се нарекъл анархист и бил обсебен от Вемгерихт. Известно време дори обмислял съживяването на организацията като форма на народно правосъдие. Плановите му така и не се осъществили, но е много вероятно да ги е обсъждал с най-близкия си довереник. Разбира се, става дума за Гюстав Курбе.

Погледът на Мади отново се насочи към спуснатата завеса.

— Значи Курбе и Прудон са били приятели?

— Толкова ли е изненадващо? Курбе бил водеща фигура на радикалната сцена в Париж. И именно техният общ интерес към тези тайни движения, както и към окултното, вдъхновил създаването на „Произходът на живота“. Любопитен факт е, че тази картина, както и копията ѝ, винаги е била показвана зад завеса или параван, подобно на пародия на Светая светих. Какъв е произходът на света? Вижте сами. Светът не е произлязъл от Бог. А от невястата, както биха се изразили алхимиците.

Мади си помисли за Уолтър Аренсбърг, който видял вулва в разпръснатите камъчета по пода на катедралата.

— Това е твой прочит. Но защо някой друг да споделя същата интерпретация?

— Най-добрият начин да откриеш истинския смисъл на една картина, е като разбереш кой е платил за нея. Оригиналната творба е минала през ръцете на мнозина колекционери и дори била заграбена за известно време от Съветската армия, но накрая била продадена на психоаналитика Жак Лакан, който я държал зад плъзгащ се панел. Жена му Силвия преди това била омъжена за един чаровник, Жорж Батай^[2]. А ако искаш доказателство, че Лакан е купил картината поради езотерични причини, трябва да провериш с какво се е занимавал Батай преди войната.

В главата на Мади светна лампичка.

— Имаш предвид Ацефал^[3].

Лермонтов се усмихна.

— Много добре. Винаги съм знаел, че си внимавала в час.

Мади си помисли за годините на следдипломната си квалификация и се запита дали импулсът, накарал Лермонтов да се отдаде на тези спекулации, не го е накарал да промени и собствения си живот, превръщайки се от наследник на бакалия в световен извор на мъдрост.

— Но аз все още не разбирам защо Арчвадзе ще проявява интерес към това, освен ако не е свързано по някакъв начин с Революцията на розите.

— Розата е само символ — каза Лермонтов. — Повече съм загрижен от това какво трябва да направи човек, за да предизвика промени в онази част на света. Едно тайно общество често се изгражда върху останките на друго, дори ако между двете няма нищо общо. И ако аз исках да вдигна революция в Грузия, сигурно щях да сметна за полезно да науча нещо за силите, които вече действат там.

— Но какво ново, какво различно може да научи един колекционер от Дюшан?

— Великите художници са чувствителни инструменти, настроени към най-недоловимите течения на своето време. Ако е толкова интелигентен, колкото изглежда, Арчвадзе ще търси проникновение от тях, а не от по-посредствени умове. Разбираш ли, има причина асистентът му да е носил червените хептаграми на ръкавелите си. Да, те са знак на военновъздушните сили, но също и печатът на *Ordo Templi Orientis*.

Лермонтов стана и я поведе към входа на галерията.

— Батай бил друг такъв инструмент. След като обмислиш внимателно това, ела пак. Ако имаш нужда от още нещо...

— Всичко е наред — побърза да каже Мади. — Имах малко лоши моменти, но нещата са под контрол.

Лермонтов се усмихна.

— Контролът е лесната част. Няма недостиг на амбициозни млади жени с ледени вени. — Той погледна към галерината, която пишеше нещо със слушалки на ушите. — Трудната част, както е разбрал Батай, е да знаеш кога да прегърнеш ирационалното. Ако

бяхме прекарвали повече време заедно, щях да те науча и на това. Тук винаги има място за теб, стига да искаш...

След няколко секунди, преди дори да успее да се сбогува както трябва, Мади се озова на тротоара. Със закъснение си даде сметка, че Лермонтов ѝ беше предложил работа. Седмица по-рано щеше да отхвърли идеята на мига, но сега перспективата да се върне в галерията бе наистина съблазнителна.

Така или иначе, имаше да обмисля важни въпроси. Лермонтов ѝ беше дал идея. Действаха две сили. Едната беше пазарът на произведения на изкуството, а другата — окултното. Като цяло двете страни обитаваха отделни светове, но имаше области, в които може би се пресичаха. И именно на тази обща граница, помисли си Мади, докато вадеше телефона си, можеше най-вероятно да открие колекционера, когото търсеше.

За нейна чест Таня като че ли знаеше точно какво има предвид Мади.

— Ацефал е лесна работа — каза тя, след като Мади ѝ обясни идеята. — Мога да събера материалите до довечера.

— Добре — каза Мади. Докато вървеше по улицата, изгледът към парка в далечината ѝ напомни за друга възможност. — И още нещо. Искам да погледнеш за Монте Верита. Чувала ли си това име?

— Звучи ми смътно познато. Някакъв лечебен курорт в Германия, нали?

— Всъщност е в Швейцария. Просто предчувствие, но може да излезе нещо. Ще ти се обадя по-късно и ще ти кажа подробности.

Сбогуваха се и Мади затвори. Канеше се да продължи към метрото и мислите ѝ отново се насочваха към новия план, когато видя на отсрещния тротоар позната фигура.

Рязко си пое дъх. Мъжът с русата опашка. Мади почти беше успяла да се убеди, че само си въобразява, че я преследват, и да го види сега, на дневна светлина, си беше истински стрес. Вперила поглед в лицето му, тя изпита не страх, а неочакван гняв.

Отвори чантата си, извади фотоапарата и преди мъжът отсреща да успее да реагира, го снима. Той примигна, намръщи се, обърна се и закуцука бързо по тротоара. Отначало Мади смяташе да го остави, но вместо това се затича след него, като разблъскваше изпречилите се пред нея туристи и тръгнали на пазар хора.

— Хей! Кой си ти? Защо ме следиш?

Мъжът хвърли поглед назад с неразгадаема физиономия, но не забави крачка. След секунда зави на ъгъла към Кълъмбъс Съркъл. Тя го последва, но морето от тела я забави. Когато стигна кръстовището, мъжът беше изчезнал.

[1] Пиер-Жозеф Прудон, френски философ (1809–1865). — Б.пр.

↑

[2] Френски писател (1892–1962). — Б.пр. ↑

[3] Тайно общество, създадено от Ж. Батай. — Б.пр. ↑

37.

На следващия ден един служител от хотела разпозна лицето на Иля от новините. Час след позвъняването екип от специалния отряд се беше събрал на стълбището на седмия етаж заедно с Пауъл и Улф, които бяха притиснати от всички страни от агенти с бронежилетки.

Екипът отвори вратата с гумен клин и безшумно влезе в коридора. Агентът начело прокара карта през електронния ключ и тихо изруга, когато зелената лампичка не светна веднага. При втория опит се чу тих електронен звук и вратата се отключи.

Командирът изкрещя заповед и агентите нахлуха в стаята. Пауъл и Улф влязоха веднага след тях и ги видяха как се оглеждат разочаровани. Стаята беше празна.

Докато агентите продължаваха претърсването, Пауъл — ръцете и коленете още го боляха от прескачането на оградата преди два дни — се опита да научи от стаята колкото се може за отсъстващия ѝ обитател. В шкафа имаше няколко грижливо сгънати ката дрехи, етикетите още не бяха свалени. Касовата бележка на нощната масичка показваше, че Иля е платил в брой.

— Май има доста пари за пилеене.

— И е платил в брой за стаята — каза Улф. — Едва ли би носил подобна сума в имението.

— Провери за кражби в нощта на обира. Съсредоточи се върху къщите в района на лозето. — Докато говореше, Пауъл претърси останалата част от стаята. Кошчетата за боклук бяха празни, но на килима имаше нещо, което чистачката беше пропуснала. Вдигна го — парче картон, извито на обръч, сякаш срязан от тръба.

Загледан в картоната, Пауъл си помисли за сцената в кабинета и си спомни за фотографската чанта, напъхана зад библиотеката. Отиде до шкафа и го избута от стената. В пространството зад шкафа беше скрита дървена рамка и парчета найлон.

— А така — тихо каза Пауъл. — Виждаш ли какво е направил? Извадил е картината.

Улф вдигна рамката, която се оказа съвсем лека.

— И какво е направил с нея?

Пауъл ѝ показва картонения обръч.

— Навил я е. Което означава, че вероятно е била у него в съда. Мислехме си, че я е скрил някъде, а той я е носил през цялото време.

Стаята беше претърпана с агенти и затова двамата излязоха в коридора.

— Значи е платил в брой за стаята, но е използвал крадена шофьорска книжка, което означава, че няма паспорт — каза Улф. — След като книжката вече е неизползваема, ще му е трудно да пътува. Освен това е сам. Така че лесно може да направи грешка.

— Може би — каза Пауъл, макар да се съмняваше, че ще е толкова лесно. — Първо ще се заеме с Шарковски.

— Значи ще ни дойде право в ръцете. Имаме денонощно хора около клуба.

— Знам. — Пауъл тръгна към стълбището, като подмина асансьора, който беше спрял от специалния екип. Това беше нещо друго, което трябваше да има наум. Барлоу искаше скоро да удари клуба. В настъпилата в съда суматоха Шарковски бе успял да се измъкне, но нямаше съмнения, че подозренията му са се засилили. Криминалният отдел вече правеше преписи на записаните разговори, за да получи разрешително за удара, който вероятно щеше да се проведе през следващите няколко дни.

Междувременно нямаше какво да прави, освен да продължи с убийството. Час по-късно бяха в балетното студио, където бе работило мъртвото момиче, и разговаряха със старшата инструкторка. Един прозорец в кабинета ѝ гледаше към самото студио, чийто застлан с гума под беше покрит с талк. Десет деца се упражняваха боси, раниците им бяха натрупани на купчина до огледалната стена.

— Да, помня Карина — каза учителката, докато сваляше памучните си ръкавици. Беше висока и ъгловата, с прошарена коса. — Навремето имахме само седем водещи балерини, така че когато тя изчезна, това беше сериозен удар за нас. Всички се надявахме, че се е прибрала у дома, но дълбоко в сърцето си знаех истината.

— Танцувала е в един клуб в Брайтън Бийч — каза Улф. — Споменавала ли е това?

— Само мимоходом. Не обичаше да говори по тази тема. Може би се страхуваше, че няма да одобрим. Аз обаче знам много добре

какви жертви изискват танците. — Учителката погледна през стъклото към съседното помещение. — Запазих някои от нещата ѝ, когато освободихме шкафчето ѝ. Искате ли да ги видите?

Улф каза, че искат. Учителката извади от едно чекмедже на бюрото си картонена кутия, отвори я и видяха сгънато трико и хирургическа лента. Отдолу имаше бутилка вода за изплакване на уста и таблетки против киселини, а също снимки и глинена фигурка. Пауъл взе фигурката и я огледа.

— Какво е това?

— Играчка от родния ѝ град — каза учителката. — Каргопол е прочут с тях. Мисля, че е направена от баща ѝ...

Пауъл разгледа фигурката. Глината беше боядисана и изпечена като фея с разпиляна зелена коса. Въпреки грубата изработка във фигурката имаше нещо необичайно. Лицето бе оформено само с няколко бързи движения на пръстите, но имаше изражение на лукава съблазън, нещо средно между сукуба и русалка.

Насочи вниманието си към снимките. Бяха общо дванайсет, със следи от лепенките, с които са били залепени за вратата на шкафчето. Повечето бяха на ученички и танцьорки. Самата Карина също фигурираше на някои от тях, мрачна и руса, с привлекателни, малко едри черти.

Една фотография бе много по-стара от останалите. На нея се виждаше четиричленно семейство, стоящо пред къща до река. На избелялата снимка Карина бе на не повече от четиринайсет, облечена с широк пуловер и с вълнена шапка. По-малката ѝ сестра я държеше за ръка. Над момичетата се извисяваха родителите им. Майката беше с ватенка, а бащата с вълнено палто. Зачервеното му лице се вираше право в обектива.

— Правена е в Каргопол — каза учителката. — Това е къщата им.

Пауъл обърна снимката. На гърба нямаше нищо.

— Споменавала ли е за семейството си?

— Рядко. По принцип беше много потайна, освен... — Учителката се поколеба. — Преди няколко години, когато танцуваше главната роля в „Копелия“, нещо сякаш я отвори. Знаете ли историята? Изобретател създава танцуваща кукла, едно момче полудява по нея,

докато истинската му любов не му показва какъв глупак е, като заема мястото на куклата...

Улф взе снимката от ръката на Пауъл.

— Какво казваше Карина?

— Както вече споменах, баща ѝ е бил майстор на играчки. Момичетата копаели глина от реката за фигурките. Когато поглеждах тази играчка и си мислех за нещата, които бе казала за баща си, се питах дали не е направил нещо на момичетата. Дали ги е обличал, или... — Учителката отново се поколеба. — Не мога да докажа нищо от това. Но винаги съм се питала.

Улф ѝ написа разписка за снимките и фигурката.

— А сестра ѝ?

— Изчезнала преди години. Според Карина избягала като тийнейджърка. Носели се слухове, че отишла в Москва. Не мисля, че Карина я е виждала след това.

Нещо в този факт се загнезди в ума на Пауъл, докато приключваха разговора. На излизане от студиото Улф изглеждаше замислена.

— Може би трябва да спомена едно нещо. В кутията имаше хапчета против киселини и вода за уста. Знаеш ли какво ми говори това? Страдала е от булимия. Жалко, че главата ѝ я няма. Бих искала да видя зъбите ѝ, за да съм сигурна...

Пауъл се изненада. Не беше очаквал Улф да е толкова цинична.

— Сериозно ли говориш?

— Не е толкова необичайно. Танцърките често са същински чудовища, когато опре до теглото им. Цял ден мъже те подмятат във въздуха, пък и онзи проклет идеал на Баланчин. Лебедова шия, дълги крака. И според същите тези стандарти съвършената балерина има късо тяло и плоски гърди, така че не знам защо си е сложила импланти. Освен ако не е било заради нощната ѝ работа. Ти самият каза, че може да си е докарвала и допълнително като проститутка...

— Вече не съм толкова сигурен — каза Пауъл, докато махаше очилата си. — Прегледах сведенията за проституция в Брайтън Бийч. Оказва се, че руснаците имали проблем с влизането в бизнеса. Внасяли по няколко момичета, но след седмица местните сводници сигнализирали в полицията и начинанието пропадало.

— Но ако Карина е била само танцьорка, защо ѝ е било да си слага изкуствени гърди?

Пауъл приключи с бърсането на очилата и отново си ги сложи.

— Може би не е харесвала тялото си.

Докато приближаваха метрото, Пауъл установи, че си мисли за начините, по които би могла да се опита да се преоткрие една жена. Да, имаше го тялото, но имаше също и ум. Карина се е фокусирала върху преобразяването на тялото си, също като играчка, която се свива и втвърдява в пещта на баща ѝ — процес, който завършил малко след погребването на тялото ѝ в пясъка. Сестра ѝ избягала на още по-млада възраст. И може би също се е опитала да се преобрази...

Тези мисли се въртяха в главата му, разклоняваха се и се развиваха, докато не се озоваха във влака. После, докато минаваха през тъмния тунел в сърцето на града, нещо изведнъж прещрака и той разбра.

Разрови се в куфарчето си и накрая извади доклада на патолога.

— Виж тук — каза Пауъл, като показваше страницата на Улф. — Ако се съди по пубиса и подмишниците, мъртвото момиче е имало кафява коса. А на снимките Карина е изрусена.

— Значи горе и долу цветовете се разминават — каза Улф, докато гледаше доклада. — И какво от това?

— Да видим как би изглеждала като брюнетка. — Пауъл взе снимка на главата от папката, махна със зъби капачката на флумастера си и оцвети косата и веждите на мъртвото момиче. Промяната неусетно промени лицето ѝ, наблягайки на скритата екзотика. — Да ти напомня на някого?

Улф взе снимката.

— Честно казано, не. Какво би трябвало да видя?

— Лицето на друга жена, свързана със случая — каза Пауъл. — Наталия Онегина.

— Момичето на Арчвадзе ли? — Улф се намръщи и се вгледа по-внимателно в снимката. — Може би. Но ако трябва да съм честна, не виждам приликата.

— Не е очевидно. Обаче я има. — Пауъл извади от куфарчето си снимката на Карина, стояща до реката със семейството си. Посочи по-малката сестра. — Не съм съвсем сигурен, но мисля, че това е Наталия

Онегина. Сестрата, която отишла в Москва. Което означава, че двата случая са свързани.

Метрото спря на Сити Хол и разтовари пътниците си на перона. Пауъл прибра документите в куфара, като задържа семейната снимка в ръка, и последва Улф нагоре към улицата.

— Трябва да поровим по-сериозно в миналото на Наталия. Всеки профил повтаря твърдението, че е племенница на Герман Хан, но не знам доколко сериозно е проверявано това. Има и още нещо, което трябва да проверим.

Улф се изкачи по стъпалата до претъпкания тротоар.

— Какво нещо?

Пауъл ѝ подаде снимката. След като връзката вече бе ясна в главата му, вече се тревожеше колко много време му е било нужно да разбере важността на мъртвото момиче, сякаш пропускът е предвестник на упадъка, който тепърва предстои.

— Трябва да научим името на тази река.

Стигаха гранитната шахматна дъска на сградата „Джавитс“, която се пазеше от ред железни стълбове, подобни на пешки. Унесеният в мисли Пауъл се намираше на няколко крачки от входа, когато някой го повика.

Обърна се. Млада жена, която доскоро беше седяла на една от пейките без облегалки покрай тротоара, вървеше към него. Макар да беше изучавал внимателно лицето ѝ на записите от охранителните камери на имението, му трябваха няколко секунди да я познае на дневна светлина. Мадри Блум.

38.

— Казаха ми, че ще се върнете скоро — каза Мадри, докато приближаваше Пауъл и жената, която бе зърнала за кратко в имението. — Не ми позволиха да чакам във фойето, затова останах тук.

Пауъл се обърна към колегата си и й каза, че ще дойде след малко. Докато жената вървеше към главния вход, той се обърна отново към Мадри. Изглеждаше така, сякаш имаше някаква друга работа.

— Ако сте загрижена за разследването, мога да ви уверя, че вече не сте заподозряна.

— Тогава защо ме следят? — Мадри му подаде копие на снимката, която беше направила предишния ден. — Това ваш човек ли е?

Пауъл погледна и лицето му моментално помръкна.

— Къде направихте тази снимка?

— На Шесто авеню. Бях по работа и видях този мъж на улицата. Видях го и пред блока си няколко дни преди това. Следи ме. — Мадри се вгледа в лицето на агента. — Знаете ли кой е той?

— Може би. — Пауъл продължаваше да се взира в снимката. — Забелязахте ли да куца?

— Да. С левия крак. — Докато говореше, Мадри изпита странно чувство на облекчение, после реши да продължи. — Това има ли нещо общо със случилото се в съда?

Изненаданата физиономия на Пауъл й подейства доста задоволително.

— Откъде знаете?

— Видях снимката на крадеца във вестника. Бил е там, за да се срещне с някого, нали?

Известно време Пауъл не отговори, после каза:

— Искам да не разгласявате това. Не знам защо ви следи този тип, но няма да остане още дълго на улицата. — Сгъна разпечатаната снимка и я прибра в джоба си. — Ако го видите отново, не се конфронтирайте с него. Просто ми се обадете. Междувременно аз ще направя каквото мога.

И влезе в сградата. Мади остана да гледа след него, изпълнена едновременно с ужас и ликуване. Подозренията ѝ бяха потвърдени и се чувстваше отмъстена, но и не по-малко уязвима, отколкото преди.

След четирийсет минути Мади излезе от спирката на метрото на Атлантик авеню, но не пое по обичайния път към дома. Вместо да продължи направо към блока, зави една пряка преди това и заобиколи, като приближи сградата от другата страна. На двайсетина крачки от вратата спря и се притаи в сенките.

От другата страна на улицата бяха спрели три коли. Доколкото можеше да прецени, бяха празни. Като се изключеше една жена на ъгъла, която разхождаше куче на прибиращ се повод, тротоарът бе празен. Мади огледа прозорците на отсрещната сграда за вдигнати щори или пролука в завесите, но не видя нищо необичайно. Едва тогава продължи към входа.

Когато влезе в апартамента си, затвори вратата и остави нещата си в антрето. Извади фотоапарата от чантата си, включи го и превъртя снимките, които беше направила сутринта. Първата беше на масата в трапезарията, както винаги покрита с рекламна поща и неплатени сметки. Отиде до масата, огледа я и сравни видяното със снимката. Доколкото можеше да прецени, всичко си беше на мястото.

Зареди следващата снимка, първата от няколко близки планове на библиотечните рафтове покрай стената на дневната. Провери ги един по един. Нито една книга не беше преместена.

Накрая отиде в спалнята и затрупаното с обичайните папки и листа бюро. Превъртя на снимката от сутринта, разгледа я и я сравни със сцената пред себе си.

Спря. Макар че бюрото изглеждаше почти по същия начин, нещо в купчинките листа привлече вниманието ѝ. Отново разгледа внимателно снимката, после бюрото. Не можеше да каже със сигурност. Листата бяха от един от докладите на Таня, извадени от папката и захвърлени небрежно. Първата страница като че ли беше леко изместена.

Остана да се взира в бюрото цяла минута, като се мъчеше да разбере дали наистина е било пипано. После изключи фотоапарата. Уморено си помисли, че като едното нищо хвърчащите листа са се разместили сами. Или че по-скоро ѝ се привиждат неща. С тази не

особено ободрителна мисъл прибра фотоапарата и се зае да се приготви за очаквания гост.

След два часа седеше на масата с Итън, който ѝ наливаше вино. Идеята да сготви вечеря в дома ѝ беше негова и след известно дърпане тя се съгласи. На свой ред Итън беше приготвил ефективно и почтително лазанята и чесновите хлебчета. Дори да беше забелязал колко малка е кухнята ѝ, бе твърде учтив, за да го спомене.

— Действахме по неправилния начин — каза Мади, докато взимаше виното. Вече му беше разказала за разговора си с Лермонтов, но нещо я караше да премълчи за мъжа, която я беше преследвал — сякаш споделянето щеше само да даде основания на Итън да се навре още по-дълбоко в живота ѝ.

Итън ѝ подаде чиния с аругула и нарязано авокадо.

— Какво искаш да кажеш?

Мади си взе от салатата.

— Трябва да направим крачка назад. Ако художниците работят според интереса на покровителите си, колекционерите също са под въздействието на някаква сила. За да намерим неизвестния колекционер, трябва да погледнем контекста, в който се е появил той.

Итън нападна салатата си.

— И за какъв контекст става въпрос?

— Място, където окултните движения са повлияли значително на изкуството. Ще ти дам пример.

Тя отмести чинията си, отиде в спалнята, върна се с голямо руло и го разви на масата. Беше историческа карта на Европа по времето на Първата световна война. Цветовете и контурите на измъчения от война континент се разстлаха пред нея.

— Погледнеш ли историята на Европа, ще видиш, че има периоди и места, в които изкуството и окултното са особено близки. — Тя посочи картата. — Например Мюнхен. Дюшан е прекарал няколко седмици там, малко преди избухването на войната. Никой не знае защо е отишъл, но по онова време градът е бил окултен център и когато Дюшан се върнал, изкуството му рязко се променило. Преди било експериментално и дистанцирано, а след това се изпълнило със стилизирани изображения на ритуално насилие.

— Сякаш е следвал указания. — Итън се намръщи към картата. — Но за какво?

— Не съм сигурна. Поне засега. Важното е, че Мюнхен е бил център както на изкуствата, така и на окултното. Същото важи и за Цюрих. Но мястото, което имах предвид, е тук, само на няколко часа път от двата града. — Мади посочи едно синьо петънце. — Монте Верита. Мястото било основано като комуна според принципите на розенкройцерите и било дом на една ложа на тайното общество на Алистър Кроули Ordo Templi Orientis. По същото време в района имало и друга активна група. Имам предвид хората от „Кабаре Волтер“.

Итън остави салатата си и насочи вниманието си към лаянията.

— Дадаистите ли?

— Точно така. Тристан Цара и Хуго Бал прекарвали месеци в Монте Верита заедно с окултисти и претенденти за розенкройцери. Четох за това по време на специализацията си. Европа била във война и те търсели алтернативи на културата, довела до толкова много смърт. Една такава алтернатива била окултното. Друга — дадаизмът.

Итън се загледа в картата.

— Значи искаш да кажеш, че е възможно тези отношения да са оцелели в други форми до наше време. Доста полезно. Трябва обаче да ги свържем с конкретни произведения на изкуството.

— Знам. — Мади отпи глътка вино. — Засега не съм посветила много време на видимите доказателства, но ги има. Например двете с Таня намерихме пощенска картичка, пратена от Тристан Цара на мистика Юлиус Евола, който по-късно се обвързал с италианския фашизъм. Върху снимката на кръст на камбанария той нарисувал роза и пръст, сочещ към небето.

Итън се замисли.

— И Дюшан е следял тези групи, така ли?

— Да, като художник — каза Мади и нави картата. — Но сигурно веднага е разбрал, че дадаистите не се отнасят сериозно към революцията, която искали розенкройцерите. Затова трябвало да чака още двацет години. Да си чувал за Жорж Батай?

Изписаното неразбиране на лицето на Итън я разочарова. Той си наля още вино.

— Кой е той?

— Писател, свързан със сюрреалистите, докато не бил отлъчен заради крайните си мнения. По-късно основал свое тайно общество, повлияно от маркиз Дьо Сад. Нарекъл го Ацефал.

— Без глава — с лекота преведе Итън. — Като жената от *Étant Donnés*.

— Или общество без лидер. Срещали се по пълнолуние в една гора край Париж, около ударен от мълния дъб. Батай играел ролята на първожрец. Дори се говорело обществото да бъде осветено с човешко жертвоприношение, макар че никой не искал да бъде палачът. Целта им била да започнат верижна реакция, която да унищожи капиталистическата държава. Това много напомня за алхимическата реформация на розенкройцерите. Виж това.

Мади му показва рисунка, преснимана от един от старите й учебници. На нея беше изобразен мъж без глава, стоящ с широко разперени ръце, като в едната държеше горящо сърце, а в другата кинжал. Гениталиите му бяха скрити от череп, а на гърдите му имаше татуирани две звезди.

— Това е корицата на първото издание на списанието, свързано с обществото — каза Мади. — Рисунката е на Андре Масон. Той бил женен за сестрата на съпругата на Батай, която по-късно се развела с него и се омъжила за Жак Лакан. В долната част на рисунката има символ, приличащ на модифицирана свастика. А свастиката и ножът са символи на Вемгерихт.

Итън явно бе поразен.

— Интересно. Но Дюшан бил ли е замесен в това?

— Определено е познавал Батай и най-вероятно са му предложили да влезе в Ацефал, но е отклонил предложението. По-късно, години след войната, бил съавтор на един от манифестите на групата.

— Но тук се изправяме пред същия проблем. Ацефал е по-организирано общество от дадаистите, но няма доказателство, че наистина са постигнали нещо. За да представляват тези групи някакъв интерес за Арчвадзе или за неизвестния ни колекционер, трябва да покажем, че те са имали реална власт.

— Знам — рече Мади. — Пропускаме нещо. Групите, които разгледахме досега, са бледи отражения на истинското нещо или нарочни художествени изкривявания. Затова не съм съвсем убедена, че някой купува картините заради скритата в тях информация. Дори да я има, тя е безнадеждно компрометирана.

Известно време Итън дъвчеше мълчаливо, после каза:

— Тогава да тръгнем отзад напред. Ако има реално общество, способно да влияе върху световните събития, как би изглеждало то? Би трябвало да е глобално. Способно да движи хора и ресурси от една страна в друга. Имащо достъп до властта на национално ниво, но влиянието му би си останало невидимо и невъзможно да се проследи. Знаеш ли на какво ми прилича това? На организирана престъпност.

Мади допи чашата си. Главата ѝ започваше да пулсира.

— Значи казваш...

— Ами ако всички тези общества и глобалната организирана престъпност са два аспекта на един и същи феномен? Знаем, че ранните революционери са черпили вдъхновение от подземния свят. Вземи например Бакунин. Или Сталин, който обирал банки, за да събере пари за революцията.

Итън посочи рисунката с мъжа без глава.

— Виж този тип. На гърдите му има две звезди. Дори аз знам, че това е знак, че е гангстер. А Пауъл нали ни попита дали крадецът е имал татуировки?

Мади си помисли за мъжа, която я беше следил. После си спомни онзи в имението.

— Но ако това е истина, значи грешим от самото начало. Говорим така, сякаш етюдът е бил откраднат от някой като Аренсбърг. Външен човек. А ако си прав, то обирът е бил поръчан от някой свързан със самите розенкройцери. Разбрали са, че Арчвадзе се е сдобил с картината...

— ... и са си я взели обратно. — Итън стана и с блеснали от вълнение очи закрачи напред-назад. — Права си. Не става въпрос за откриване на тайна. А за опит за прикриването ѝ.

— Само че няма доказателство, че организираната престъпност има нещо общо с розенкройцерите. Освен... — Тя млъкна, като си спомни какво беше казала Таня. Розенкройцерите в Москва били първата такава група, използвала кодови имена и системи на изповед. Накрая били смазани от болшевиките наред с всички други подобни общества, но имало слухове, че просто са минали в нелегалност...

Тя също стана и каза:

— Ще си донеса бележките. Трябва да проверя нещо.

Тръгна към бюрото в спалнята. Много ясно си спомняше къде се намирал въпросната страница, на която Таня беше нарисувала

юмрук, стиснал роза. Прерови листата и се намръщи. Стигна до края на купчината, но страницата липсваше.

Започна да рови из цялото бюро, като разхвърляше книги и листа и трескаво търсеше липсващата страница. Но още докато преобръщаше с разтуптяно сърце стаята, знаеше, че не си е въобразявала.

Итън се появи на прага и я погледна загрижено.

— Добре ли си? Мога ли...

— Някой е влизал тук! — Думите се откъснаха сами от устните ѝ. — Липсва част от бележките ми. Бяха тук, а сега ги няма. — Избута настрана купчина книги, които се сгромолясаха като лавина на пода, и се обърна към Итън, който я гледаше с широко отворени и стреснати очи. — Ровили са в бележките ми, без да докоснат нищо друго. Знаели са точно къде да търсят...

Итън пристъпи напред. Мади усети, че иска да я прегърне, и се дръпна назад с пламнало лице. Най-накрая разбра какво трябва да направи. Картината е била открадната, за да се запази някаква тайна. Поради същата причина бяха нахлули в дома ѝ. И единственият начин да открие картината и хората, които са я взели, беше да унищожи тайната, която те се опитваха да скрият.

39.

Пауъл се беше нагледал на лукс през последните няколко дни, но въпреки това остана впечатлен от изгледа от апартамента на последния етаж към Музея на изкуствата „Метрополитън“. Когато направи комплимент на домакинята за гледката, Наталия Онегина се усмихна.

— Да, това е любимата ми стая в апартамента. Единственото място в Ню Йорк, откъдето мога да гледам надолу към света на изкуството.

Улф седна.

— Дочухме, че имате проблеми с галерията.

— Не толкова лоши, колкото би могло да се очаква. — Наталия им предложи чай от чайника на масичката и наля и на себе си. Беше боса, по джинси и памучна тениска, която подчертаваше формите ѝ; дори без грим си оставаше пленителна. — Някои хора дори си мислят, че ние сме инсценирали обира, за да вдигнем шум. Можете ли да си представите? Сякаш ни донесе нещо друго освен неловко положение...

Пауъл усети, че Улф го чака да започне. По пътя бяха решили той да води разговора.

— Не можем да се свържем с Арчвадзе. Говори се, че се е върнал в Грузия.

— Не знам къде е — каза Наталия. — Не съм се чувала с него от партито. Понякога изчезва без нито дума, сякаш се страхува да ми каже какво прави. Придобил е този навик в едни по-неприятни времена. Нито той, нито Костава вдигат телефоните си. Не мога дори да оставя съобщение.

— Но от обира мина почти седмица — каза Улф. — Не се ли тревожите?

— Анзор знае как да се грижи за себе си. Не се меси в делата му и той не се меси в моите. — Наталия ги погледна. — Има ли нещо друго? Доста съм заета и ако не сте открили картината, не съм сигурна какво друго имаме да обсъждаме...

— Не, не сме открили картината — каза Пауъл. — Бихме искали обаче да ви попитаме нещо друго.

Бръкна в джоба си и извади глинената фигурка, която бяха намерили сред вещите на Карина. Постави я на масата, без да откъсва поглед от Наталия. Когато я видя, по лицето ѝ сякаш пробяга тревожна сянка, но тя моментално си възвърна самообладанието. Взе фигурката и попита:

— Какво е това?

— Игралка от градчето Каргопол — каза Пауъл. — Били ли сте някога там?

— Не. Онзи район не ми е познат. — Наталия остави фигурката. — Защо питате?

— Просто се опитваме да уточним фактите — каза Улф. — Къде сте родена?

Наталия отпи глътка от димящата си чаша.

— В Москва. Но вие вече знаете това.

— И сте роднина на Герман Хан? Не сме сигурни каква е връзката...

— Роднинска. Не мога да кажа, че сме особено близки, макар че на няколко пъти съм ходила на лов с него.

Пауъл се взираше внимателно в Наталия с надеждата да открие следа на безпокойство, но лицето ѝ бе като маска.

— Познавате ли жена на име Карина Баранова?

Наталия поклати глава, без да сваля поглед от него.

— Не. Името трябва ли да ми говори нещо?

Улф извади от куфарчето си снимка на мъртвата и я подаде на Наталия.

— Била е убита преди две години. Тялото ѝ беше намерено миналата седмица, заровено под алеята в Брайтън Бийч.

Наталия хвърли поглед на снимката.

— Никога не съм я виждала. Нещо против да ми обясните защо ми казвате това?

— Защото Карина е ваша сестра — каза Пауъл. — Проучихме ви. Името ви не е Наталия Онегина. А Алиса Баранова. Избягали сте в Москва, където сте се прекръстили на реката Онега, на чийто бряг е била къщата, в която сте отраснали. Прав ли съм?

Очите на Наталия се превърнаха в два къса лед.

— Не зная за какво говорите.

— В такъв случай позволете да ви припомня. Не сте виждали сестра си от години. Един ден, след като сте се преместили в Ню Йорк, тя научила, че сте тук. Може би е видяла ваша снимка във вестника. Обадила ви се е и вие сте се съгласили да се срещнете с нея. Искам да ми кажете какво е станало след това.

Речта му се състоеше от еднакви части догадки и спекулации, но Пауъл се надяваше, че ще има търсения ефект. Наталия го изгледа продължително и стана от канапето.

— Това е абсурдно — каза тя и тръгна към вратата. — Няма да позволя да...

Пауъл я гледаше как се отдалечава, като си даваше сметка, че удобният момент се изплъзва.

— Чакайте. Преди да ни отпратите, погледнете през балкона.

Наталия спря в средата на стаята. Не направи опит да скрие омразата във фините си черти.

— Защо?

— Просто погледнете — каза Улф и също стана от канапето. — После ще си тръгнем.

Наталия ги изгледа свирепо и накрая тръгна към стъклената врата, водеща навън. Дръпна завесата и отвори вратата. В апартамента повя лек ветреца.

Излязоха на балкона, който беше достатъчно просторен да побере без неудобства маса и столове. Наталия отиде до парапета и погледна надолу.

— Виждате ли? — тихо попита стоящият до нея Пауъл.

Наталия не отговори. От другата страна на улицата, паркирана недалеч от музея, чакаше полицейска кола с униформен полицаи на волана. Цивилен детектив се беше опрял на капака.

— Полицията е долу — каза Улф. — Съгласиха се да ни пуснат първи, но ако излезем без вас, ще са тук за десет секунди и ви гарантирам, че няма да проявят такова разбиране. Не им пука за нищо, освен да приключат случая с убийството. Ние пък се интересуваме от Валентин Шарковски, човека, укрil тялото на сестра ви. Ако свидетелствате против него, можем да сключим сделка.

Наталия не каза нищо. Денят беше горещ и на лицето ѝ избиваше пот. Докато я наблюдаваше внимателно, Пауъл затаи дъх. Тъй като тя си беше у дома, а не задържана, не беше нужно да ѝ чете правата, но тя

въпреки това имаше право на адвокат. Ако запазеше мълчание, случаят щеше да забуксува до поредното разкритие, а такова можеше и да няма.

Накрая Наталия се извърна. Свали баретата си, оставяйки косата си да падне свободно на раменете, и седна на масата на балкона. Стисна кичури коса с ръцете си и сведе глава. Когато я вдигна, очите ѝ гледаха диво, типично за руския.

— Странно — каза Наталия. — От партито непрекъснато имам кошмари. Знаех, че ще дойдете. Просто не знаех, че ще стане така. — Погледна към стаята. Фигурката още стоеше на масата. — Онази играчка е русалка. Знаете ли какво означава това?

Пауъл си позволи да изпита известно облекчение.

— Приказен персонаж. Или демон?

— В известен смисъл. Това е духът на жена, която се е хвърлила във вода и се е удавила. — Наталия се обърна към тях. Очите ѝ бяха изцъклени. — От години не съм виждала такава фигурка. Разбирате ли, направена е от баща ми.

Улф седна и краката на стола застъргаха по бетона.

— Разкажете ни за него.

— Той... — Наталия вдигна ръка към устата си. — Никога не ни е докосвал. Искам да сме наясно по този въпрос. Погледът му обаче ми беше достатъчен. Избягах преди да е станало твърде късно, но не знам какво се е случило с Карина. Молах я да дойде с мен, но тя отказа. Затова избягах сама.

— Отишли сте в Москва — нежно я подкани Улф. — И какво стана после?

— Работих, докато не спестих достатъчно пари за нови документи. — Лицето ѝ започна да си възвръща цвета. — Имах предостатъчно време да мисля какво да правя. Трябваше ми само стил и прочуто име. Избрах Герман Хан, защото реших, че е прекалено голям единак, за да отрече. Казвах, че съм се отчуждила от семейството си. Щом срещнах Анзор, беше твърде късно да спра. И когато Карина ми се обади, двете не бяхме разговаряли от години.

Тя се извърна, сякаш пред очите ѝ минаваше филм.

— Когато влязох в стаята ѝ над клуба, тя беше облечена в костюма от шоуто. Зелени ленти в косата, бяла рокля. Пихме, питах я за танците. Но когато ѝ разказах за своя живот, лицето ѝ се промени.

Заплаши ме, че ще каже истината на Анзор. После каза... — Наталия се поколеба. — Няма да ви кажа какво. Но е свързано с баща ни.

Пауъл си представи как двете си шепнат в сумрачна стая.

— И тя ви е посегнала.

Наталия замълча, сякаш се питаше дали да не се възползва от предложеното извинение.

— Не. Аз бях. Хванах я за раменете. Разтресох я, за да я накарам да млъкне, но тя не преставаше. Тогава я хванах за шията. Искях само да я уплаша. Преди да се усетя какво става, тя беше на пода.

Улф погледна към Пауъл.

— На пода? Искате да кажете, че е изгубила съзнание ли?

— Очите ѝ се подбелиха и тя падна на колене. После... спря да се движи. Не можех да повярвам. Опитах се да я свестя. Приложих ѝ сърдечен масаж, макар да не знаех как точно се прави. Но тя вече беше мъртва...

— Сърдечен пристъп — каза Пауъл. Видя, че Улф си мисли същото. След като се развиеше, булимията водеше до засилен риск от сърдечни удари.

— И сте се обадили на някого за помощ — каза Улф. — На кого?

— На Костава. Не можех да се обадя на Анзор, но имах доверие на асистента му и знаех, че го е грижа за мен. Той веднага дойде в клуба и разговаря насаме със собственика. Не знаех какво са се разбрали, но след като дойде, един мъж с руса коса премести тялото ѝ в банята. По-късно дойде и собственикът. Така и не разбрах какво са направили, но на следващата сутрин Костава ми каза, че всичко щяло да е наред. И това беше всичко. До миналата седмица.

Пауъл усети, че са стигнали до повратна точка.

— Какво е станало миналата седмица?

— Получил е обаждане. Не знам подробностите. Знам обаче, че Шарковски винаги го е държал на въдицата си. Поискал услуга. В колекцията на Анзор имало картина, която искал, и Костава трябвало да му помогне да я открадне. В противен случай щял да разкаже всичко на полицията.

— Значи Костава му е дал сведения за охранителната система на къщата — каза Улф. — И е уредил да пуснат пикапа на територията на имението в нощта на партито. Знаете ли дали е направил нещо друго?

— Не. Не ми каза. Знам само, че го прави, за да ме защити. — По бузата на Наталия се търкулна сълза. Макар мъката ѝ да беше истинска, сълзата изглеждаше фалшива, механизъм, който по една случайност съвпада с реалните ѝ чувства. — Какво друго бих могла да направя? Знаехме, че полицията е намерила тялото. Ако откажехме да сътрудничим...

— Разбираме. Не сте имали избор. Но защо картината е толкова важна?

Наталия избърса сълзата.

— Не съм сигурна. Означаваше много за Анзор. Когато го попитах за нея, той каза, че щяла да му даде власт над враговете му. Не знам какво имаше предвид с това. Но после ми каза за нещо, случило се в Будапеща. Нещо за убийството на някакъв куриер.

При споменаването на куриер Пауъл усети, че още едно парче застава на мястото си. Докато обмисляше какво може да означава това, видя, че Наталия гледа към парапета, и осъзна, че сигурно се изкушава да полети от дванайсетия етаж. Напрегна се, готов да се хвърли към нея, но накрая тя се извърна.

Наталия стана и влезе обратно в стаята, следвана от Пауъл и Улф. Когато стигна до масата, посегна към фигурката. За момент Пауъл си помисли, че ще я строши, но тя само я взе нежно в ръце.

— Врекох се на Анзор. Не искам да научава за това от вестниците.

— Знам — каза Пауъл. — Още имате паспорт на истинското си име, нали? Донесете го.

Наталия излезе от стаята, следвана от Улф. Пауъл остана сам. Чувстваше се странно празен. Извади телефона си, набра номер и тихо заговори на човека, който му вдигна. Минута по-късно се чу почукване на вратата и Пауъл отвори на полицията.

Когато се върна в дневната с паспорт в ръце, Наталия го погледна изпепеляващо.

— Обещахте да ме защитите.

— И ще го направя — каза Пауъл. — Полицията ще ви регистрира като Алиса Баранова. Арчвадзе няма да разбере, докато не получим шанс да говорим с него. Останалото не зависи от мен. Скоро ще се свържем с вас.

Детективът закопча Наталия и ѝ изреди правата, а Пауъл и Улф си тръгнаха.

— Мисля, че казва истината — каза Улф, когато излязоха. — Трудно би било да се открият следи от сърдечен пристъп в мумифицирано тяло. И натъртванията по гърдите може да са причинени от Наталия, докато се е опитвала да я съживи. Ако наистина е така, имаме възможно непредумишлено убийство и криминално укриване, но не и нарочно покушение. Кое то няма да е достатъчно за Барлоу.

— Знам.

На отсрещната страна на улицата продавачи от музея продаваха пощенски картички и репродукции. Това напомни на Пауъл за срещата му с Мади, която бе повдигнала друга серия въпроси. Не знаеше защо Миша я следи, но това го тормозеше. Вече беше отправил искане за агент, който да държи дома ѝ под наблюдение, но молбата му още не беше одобрена.

Докато се чудеше какво да направи по въпроса, телефонът на Улф иззвъня. Тя вдигна, даде няколко сбити отговора и затвори.

— Май още не сме в течение — каза Улф и погледна към музея. — Барлоу е получил разрешителното. Довечера удряме клуба.

40.

Мади натисна звънеца на Итън на адреса му на Проспект Хайтс, но не получи отговор. Позвъни отново. Пак нищо. Реши, че ще го намери утре в офиса, и тъкмо се канеше да си тръгне, когато вратата най-сетне се отвори с тихо метално бръмчене и тя влезе.

Апартаментът беше на две нива, с тясно стълбище, свързващо дневната и кухнята със спалнята и кабинета горе. Долу беше празно, но в правоъгълното пространство, образувано от стълбището, се виждаше зеленикаво сияние.

Итън беше в кабинета, прегърбен пред лаптопа, чийто екран беше единственият източник на светлина. От уредбата в ъгъла се лееше попмузика: „... Във всеки град и всяка страна, от Женевското езеро до финландската гара...“^[1].

Тя сложи ръка на рамото му.

— Добре ли си?

Той вдигна глава. За момент при вида на изпитото му лице Мади изпита импулсивно отвращение, но когато се усмихна, Итън почти придоби обичайния си вид. Въпреки това си личеше, че е пропуснал да вземе душ.

Мади се огледа и видя, че в кабинета цари пълен хаос. Безброй книги бяха нахвърляни по килима, страниците бяха отбелязани с каквото му е попаднало подръка. От тавана висеше лопата за сняг. Итън проследи погледа ѝ.

— Опитвам се да разбера истинския смисъл на готовите изделия. — Посочи стойката за бутилки, конично метално съоръжение с гнезда на няколко нива. — Тази например привлече вниманието ми. Повечето стойки имат четен брой места за бутилки на всяко ниво, докато тази на Дюшан е с нечетен. Още се опитвам да разбера защо...

— Итън, чакай малко. — Мади долови налудничавата нотка в гласа му и реши да вземе нещата в свои ръце. — Трябва малко да забавиш темпото.

— Разбирам. — Най-неочаквано Итън изхвърча надолу по стълбите и се върна с бутилка вино и две чаши. — Да пийнем.

— Не знам — колебливо рече Мади. — Не съм яла нищо днес...

— Спокойно. И аз не съм. — Итън наля вино, подаде ѝ чашата и се настани в едното кресло пред камината. — Е, добре. За какво искаше да говорим?

Мади замълча, чудеше се откъде да започне.

— С Таня проучвахме Хуго Бал, един от основателите на дадаизма. Бил маниак на тема окултизъм. Според дневника му провеждал ритуали, вдъхновени от Вемгерихт, с барабанисти с черни качулки...

— Интересно — каза Итън. — Но не си изминала целия път дотук, за да ми кажеш това.

— Да. — Мади отпи глътка вино, което се оказа неприятно блудкаво. — Реших да се обърна към Ренард.

Итън съзерцаваше чашата си, сякаш виждаше нещо в утайката.

— Продължавай.

— Трябва да излезем наяве. С пазенето на тайната само играем в полза на онзи, който е откраднал етюда. И не можем да продължим да го правим сами. Имената ни се появиха във вестниците. Крадецът видя лицата ни. Някой е влизал в дома ми. Има и нещо друго.

Тя му разказа за мъжа, който я беше следил, както и за разговора си с Пауъл. Итън я слушаше мълчаливо, физиономията му беше непроницаема.

— Проверих графика на Ренард — каза накрая Мади. — Утре ще е в офиса. Ако идем при него, можем да използваме ресурсите на фонда, за да разгласим историята...

— Не — тихо каза Итън. — Още не. Ако вдигнем шум сега, ще се разкрием прекалено рано. Разбираш ли, знам какво се опитват да защитят тези хора. И те са още по-опасни, отколкото си въобразявахме.

Мади вдигна чашата си и видя, че вече е празна.

— Какво искаш да кажеш?

Итън ѝ наля още вино, преди да отговори.

— Мислех си за Монте Верита. Ти каза, че било място, където изкуството и окултното може би се пресичат, и се оказа права. Има обаче и други сили. Кой е бил първият, който се е установил там? Руският анархист Михаил Бакунин. Разбираш ли, мястото не е било дом само на художници и окултисти. А и на революционери. Като Ленин.

От виното главата ѝ сякаш започна да се раздува като балон.

— И Ленин ли е бил там?

— Знаем, че двамата с Троцки са прекарвали известно време в Монте Верита — каза Итън. — Къщата му в Цюрих била точно срещу „Кабаре Волтер“. Разминавал се е с дадаистите на улицата. Играл е шах с Тристан Цара. А след войната Цара бил разпитван от полицията за връзките си с болшевиките.

— Всички тези творци са били увлечени от комунизма — каза Мади, като се опитваше да забави темпото. — Опитвали са се да започнат революция в изкуството. Не е учудващо, че са се интересували и от политика.

— А Ленин каква полза е имал? Погледни на нещата от неговата гледна точка. Бил е в изгнание, без власт, така че се е нуждаел от онова, от което се нуждае всеки революционер. От организация. Инфраструктура, която може да се използва за конспирации и подривна дейност, система, която пресича националните граници. Веднага щом е видял какво са създали тези претенденти за розенкройцери, той е разбрал, че могат да му бъдат полезни. И затова се е обърнал към тях.

Мади си спомни нещо, което ѝ беше казал Лермонтов. Че едно тайно общество може да бъде изградено върху основите на друго, дори между двете да няма нищо общо.

— Но откъде изобщо е знаел за съществуването им?

— Чул е за тях в затвора — каза Итън. — Ленин е бил в Сибир, в компанията на престъпници и крадци. Колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че тези групи са били свързани от самото начало. И без помощта им Ленин никога не би могъл да се прибере в родината си.

Прерови бележките си и намери карта, покрита с дати.

— Знаеш историята, нали? Ленин е в Швейцария, хванат натясно от войната, но му позволяват да мине през Германия до Русия в запечатан влак. Германия се надявала, че ще предизвика политически вълнения и ще сложи край на войната на Източния фронт. Планът бил замислен и изпълнен от Генералния щаб без знанието на кайзера. И проработил. Няколко месеца след идването на Ленин на власт Русия излиза от войната.

— Чакай малко — спря го Мади. — Не разбирам. Да не би да искаш да кажеш, че розенкройцерите са имали нещо общо с това?

Итън запали цигара. Преди гледаше да не показва, че пуши, но сега като че ли не му пукаше.

— Погледни фактите. Преди завръщането му да е било одобрено, Ленин е незначителен революционер, буквално никой. Явно някой е насочил вниманието на Генералния щаб към него. Кой? Никой не знае. Знаем обаче, че Алистър Кроули, който междувременно е бил много навътре в тези групи, е поддържал контакт с Ерих Лудендорф, който е дясна ръка на кайзера във военните му начинания.

— Но това няма нищо общо със света на изкуството. Нима някой вярва в тези неща?

— Кайзер Вилхелм е вярвал. В мемоарите си той хвърля вината за Първата световна война върху групата Велика ложа на Ориента и твърди, че през хиляда деветстотин и седемнайсета тя провела конференция в Швейцария. Е, *Ordo Temprii Orientis* също е организиран конференция през същата година в Монте Верита, на която публично са обсъждали комунистическия проблем. Това е бил големият момент за розенкройцерите. Десетилетия, ако не и векове наред те оставали по периферията, а сега най-сетне им се отваряла възможност да променят историята.

Итън спря да си поеме дъх и Мади успя да вземе думата.

— Добре. Има обаче един проблем. Когато идват на власт, болшевиките смазват всички тайни общества, включително и розенкройцерите.

— Да, но това не е станало изведнъж. Отначало имало намеци за сътрудничество. Малко след революцията Кроули дори пише на Троцки писмо, в което му предлага помощта си за отървяване на света от християнството. Това обаче не продължило дълго. Ленин обявил извън закона всички тайни общества, като започнал да преследва и хората на изкуството, което винаги ми се е струвало странно. Какво го е карало да се страхува от поети и художници?

— Случва се при всеки тоталитарен режим. При такива условия параноята е в разцвета си...

— Не става въпрос просто за параноя. Болшевиките знаели колко мощен може да бъде един съюз между творци и окултисти и затова са

решили да елиминират розенкройцерите. Първо у дома, после в останалия свят.

Мади имаше неприятно усещане накъде води всичко това.

— И какво са направили?

— В Източна Европа са могли да се разправят директно с розенкройцерите, но от другата страна на Желязната завеса е трябвало да прибегват до по-прикрити методи. Водела се подмолна война на клевети. От години се носели слухове, че тези групи правят човешки жертвоприношения, така че било сравнително лесно слуховете да се превърнат в реалност. Достатъчно било само едно убийство. И жертвата била Черната далия.

Виното пулсираше в главата ѝ.

— Повече не мога да слушам това. Призлява ми...

— Чуй ме — с толкова ожесточен тон каза Итън, че я стресна. — Джордж Ходел, докторът, който според повечето източници е убиецът на Черната далия, е бил приятел с Ман Рей и други художници от кръга Аренсбърг, но е имал връзки и със Съветите. Родителите му били от Русия и Украйна. Членувал е в болшевишката организация Клуб Отделяне и само няколко месеца след убийството е бил във връзка със съветското посолство във Вашингтон.

Мади затвори очи и отпусна глава на коленете си.

— Съчиняваш си...

— Изслушай ме. Ходел е живял в Пасадена, където по онова време се намирали централата на Теософското дружество, единствената оцеляла ложка на Ordo Templi Orientis и центърът на кръга Аренсбърг. Ако Съветите са искали да нанесат удар в сърцето на розенкройцерите, е трябвало да го направят именно там.

— Но защо убийството на Черната далия да хвърля подозрения върху розенкройцерите?

Итън разрови купчина снимки от местопрестъпления.

— Виж стила на убийството. Тялото на Елизабет Шорт е оставено в поза, характерна за Вемгерихт, които са разсичали жертвите си на две. Напомня и за безликата жена на тревата, нарисувана от Дюшан трийсет години по-рано. И номерът успял. Още от началните етапи на разследването полицията се насочила към възможна окултна връзка. В рамките на една година ложите били закрити, а кръгът на творците се разпаднал.

Мади не можеше да види лицето на Итън в полутъмния кабинет.
— И какво е станало с розенкройцерите?

Итън обърна бутилката над чашата си и изтръска последните няколко капки.

— Пръснали се по света, предимно като престъпна организация, но може би по някакъв странен начин се опитват да завършат революцията, започната от предшествениците им. И именно затова се насочили към Арчвадзе. Той се бърка в чужди работи, досущ като Аренсбърг, само дето е по-богат и по-организиран. Искан е да започне революция в Грузия и затова е решил да изследва корените на революцията, която вече успяла в онази част на света. И най-добрият му източник бил Дюшан, който изложил в изкуството си тайните на групата, включително и едно послание, което било толкова важно, че можело да се разкрие едва след смъртта му.

— Но каква полза би имал от това Арчвадзе? Какво би могъл да му даде етюдът?

— Може би ключа към разгадаването на *Étant Donnés*. В бележките си Дюшан загатва, че творбата му е един вид шахматна задача и че задачата на зрителя е да намери решение. Може би това се вижда напълно единствено във Филаделфия, когато застанеш пред самата композиция. И ако Арчвадзе е бил близо до отговора, това обяснява защо етюдът е бил откраднат. Тези хора пазят тайните си.

Докато слушаше, а пръстите на ръцете ѝ изстиваха, Мади си помисли за фалиралата си галерия в Челси. Винаги беше усещала, че в света на изкуството има някакъв ред, който никога няма да ѝ бъде дадено да разбере, врата, която ще си остане завинаги затворена за нея. И докато си мислеше за крадеца в имението, за първи път разбра защо лицето му не ѝ даваше покой. Това бе лице на човек, който е виждал онзи таен свят. И сега погледът на Итън беше същият.

Но образът на умрялата ѝ галерия отказваше да избледнее. Припомни си, че е грешала за тези неща преди и че да повтори същата грешка и сега ще означава унижение или нещо по-лошо. Тя пое дъх.

— Преди да продължим, трябва да сме сигурни. Мога да попитам Лермонтов...

Итън заклати глава още преди да е завършила.

— Не. Това е друга тема, по която трябва да поговорим. — Той се зарови в бележките си и намери някаква разпечатка. — Когато ми каза,

че Лермонтов се занимава с розенкройцерско изкуство, прерових базата данни за трансакциите му с надеждата да получа представа кои художници са важни. Не намерих нищо полезно. Но забелязах нещо странно.

Подаде ѝ разпечатка, която се оказа списък на покупко-продажби.

— В трансакциите има модел. При много от творбите посоченият продавач не се появява в нито една друга трансакция освен в онези, в които е замесен Лермонтов. Често са починали бизнесмени без информация да са инвестирали в други произведения на изкуството или колекционери, за които няма абсолютно никакви независими сведения. Разбираш ли? Имената са фалшиви. Той прикрива истинския източник на тези картини.

Главата на Мади започна да тупти болезнено.

— Но нали винаги сме казвали, че данните за произхода са прословути с ненадеждността си. Базата данни не е перфектна.

— Знам. И бих подминал това, ако се отнасяше само за една или две трансакции, но те са десетки. Вероятността за съвпадение е нищожно малка. Не. Той получава произведения извън традиционния пазар. Мисля, че става дума за тайна мрежа от колекционери, подобни на Арчвадзе, които искат да купуват и продават творби със скрити послания, без да оставят следи. Участието му в това не е просто теоретично. Той знае имената на тези колекционери.

Мади поклати глава. Канеше се да повтори възраженията си, когато погледна надолу и видя лист, който не се виждаше преди Итън да вземе списъка с трансакциите.

Позна го веднага. Беше страница от бележките ѝ. И на полето имаше нарисувана ръка, стиснала роза.

Мади зяпна страницата.

— Откъде взе това? Казах ти, че е изчезнало.

Итън се извърна. Устните му бяха изцапани с червено от виното.

— Извинявай. Взех резервния ключ от кабинета ти. Не исках да те тревожа...

Мади бавно се изправи.

— Значи ти си влизал в дома ми? Но защо?

— Исках да проверя дали не работиш за Лермонтов. Не бях сигурен дали ми казваш цялата истина и затова прегледах бележките

ти, за да видя дали не криеш нещо. Сигурно съм взел листа случайно. — Тонът му бе спокоен. — Изобщо не исках да научаващ.

Гледаха се в полутъмната стая. В тялото на Мадис се събираше безсловесен гняв, смесен с нещо още по-лошо — разочарование. Тя отвори уста да заговори, но се отказа. За миг разбра, че каквото и да каже, думите ѝ само ще ги обвържат още повече.

Обърна се, излезе на площадката и заслиза надолу. Ослушваше се към кабинета, като се чудеше какво ли ще направи, ако Итън я повика, но не чу нищо. Разбираше, че е твърде късно да спре, и продължи към антрето. След секунда беше на улицата и се отдалечаваше, та било то и само за да докаже на себе си, че все още може да го направи. Ръцете ѝ трепереваха от ярост.

Вървеше сляпо по тротоара. За момент си помисли, че ще види мъжа, който я следеше, но наоколо нямаше никого. Имаше я само улицата, която познаваше прекалено добре — улицата на пропуснатата възможност, когато вечерните фантазии рухнат, за да се превърнат в реалността на самотното прибиране у дома. Никой не я наблюдаваше. Беше сама.

[1] West End Girls на Пет Шоп Бойс. — Б.пр. ↑

41.

— Господа, имаме разрешително — каза Барлоу.

Стаята за инструктаж беше претъпкана с хора от тактическия отряд. Пауъл си взе диплянка от купчината до вратата, потърси някое свободно местенце и накрая успя да се промъкне в ъгъла до Улф.

Барлоу, само по риза и вратовръзка, стоеше пред екран с презентация.

— Както повечето от вас знаят, работим по този случай от седмици. При нормални обстоятелства щяхме да изчакаме купувачът да получи доставката, но тъй като един окаян некадърник е забравил как да зашие батериите в джоба си, ще се наложи да избързаме.

Последва лек смях, насочен предимно към Кандински, който стоеше с пламнало лице в другия ъгъл.

— Досега можехме да разкриваме подробности само на някои от вас — продължи Барлоу. — Но тъй като предстои да действаме, е редно да чуете цялата история.

Натисна един клавиш на лаптопа и на екрана се появи снимка на арменец.

— Това е Аршак Гаспарян, кандидат гангстер от Шийпшейд Бей — каза Барлоу. — Бил е на път да осъществи оръжейна сделка с Шарковски, когато изчезнал заедно с три от приятелчетата си. Няколко дни по-късно бяха намерени на един строеж в Гоуанъс, като изключим лицата и кожата на пръстите им. Така нашият човек останал с пратка оръжия и без купувач.

Барлоу премина на следващия диапозитив.

— Това е Гарегин Соломонян, по-опитен трафикант на оръжие от Грейвсенд. През последните седмици засякохме и записахме няколко разговора между него и Шарковски. Разговорите обикновено са кодирани, така че ни трябваше известно време да си съставим представа за сделката. Сега обаче излиза, че нашият *вор* има сандък гранатомети и около хиляда реактивни гранати на приземния етаж на клуба.

Присъстващите замърмориха одобрително, когато Барлоу показва план на клуб „Марат“.

— Клубът се намира между други ресторанти на алеята, а отзад има къщи. Сградата е с два етажа и три входа, един към улицата, един към странична уличка и един към алеята. Екипи от по петима души ще покрият всеки вход. Шарковски несъмнено ще е разположил пазачи, така че ще стоим на разстояние, докато не бъде даден сигнал. Пауъл и Улф ще са нашите очи вътре.

Пауъл усети погледите на присъстващите върху себе си, докато Барлоу вадеше списък с имена.

— Щом влезем, хващаме Шарковски, слагаме ръка на стоката и палим осветлението. Уикенд е и клубът ще е пълен. Заклучваме вратите, проверяваме всяко име и прибираме онези, които ни трябва. Всеки от вас има списъка, така че сте наясно, че става дума за дванайсет до четиринайсет души. Обезоръжавате ги, закопчавате ги и ги прибирате в микробуса. Освен това търсим компютри, папки и камери.

Барлоу млъкна за момент като проповедник, оглеждащ паството си в особено драматичен момент от проповедта си.

— Ако пипнем нашия човек, чака го доживотна присъда за международен трафик, незаконен трансфер и притежаване на оръжие. Не мога да говоря от името на всички ви, но за мен това е достатъчно добро обвинение. Отправляйте въпросите си към командирите на екипи. Започваме след двайсет минути.

Срещата приключи. Пауъл изчака залата да се опразни и тръгна към Барлоу, който му се ухили хищно.

— Добра работа върху мъртвото момиче. Докладът ти току-що пристигна на бюрото ми.

— Не че има някакво значение — каза Пауъл. — Така и така действаме срещу Шарковски.

— Никога не казвай, че работата ти е без значение. Ако не внимаващ, ще започнат да ти вярват. — Барлоу тръгна към вратата. — Ще имаме или съучастничество за смърт, която дори не е в нашата юрисдикция, или хиляда гранати и доживотна присъда. Кое предпочиташ?

— Не за това исках да поговорим. — Излязоха навън. Улф ги следваше плътно. — Знам, че искаш да действаш тази вечер, но мисля,

че е по-добре да отложим.

Барлоу тръгна към кабинета си.

— Не ми губи времето с глупости. Онези оръжия няма да останат завинаги там...

— Става въпрос за нещо повече от оръжия. Сам чу разговора в съда. Руското разузнаване работи с тези групи. Шарковски никога няма да проговори за това, но Скита ще го направи. Въпрос на време е да се покаже. Ако действаме сега, ще го подплашим.

— И за какво точно става дума? — попита Барлоу. — Измама? Пране на пари?

— Контрабанда на произведения на изкуството — каза Улф. — Току-що говорих по телефона с полицията в Будапеща. Преди година открили тялото на куриер в един хотел. Убит с един изстрел в сърцето. В раната открили следи от боя и позлата. Носел творби от Русия, но някой се добрал пръв до него. Убиецът явно е пропуснал една картина. Скита е дошъл тук, за да я прибере.

Барлоу спря пред вратата на кабинета си.

— Какво общо има това с държавното разузнаване?

— Не знам — каза Пауъл. — Но не може да е съвпадение, че купувачът е олигарх, който от години е трън в задника на Кремъл. Обирът е дело на разузнаването. Именно затова единият от крадците се е простил с живота си. Това е стандартна процедура за чекистите. Иля е единственото липсващо парче от пъзела. Ако изчакаме достатъчно, той ще се върне за Шарковски. Ако погледнеш голямата картина...

— Голямата картина ли? Нека аз ти нарисувам една картина. — Барлоу сложи ръка на рамото на Пауъл и той се приготви за хватка като с менгеме, но за негова изненада докосването на едрия мъж беше почти дружелюбно. — Иля няма паспорт. Няма и средства. Много скоро ще се появи. И когато го направи, твой е.

Пауъл остана обезпокоен от тази проява на здрав разум.

— Имам ли думата ти?

— Не, но нямаш избор. Случаят се очертава голям. Пипнем ли Шарковски, отделът ще се радва на по-щедро финансиране през следващите години. Издъним ли се, ще останем с празни ръце. Това не е в твой интерес. И определено не е в мой. Вземи си желязото. Скоро тръгваме.

Барлоу влезе в кабинета си и затвори вратата.

Улф погледна Пауъл и каза:

— Прав е.

— Знам. — Тръгнаха към работните си места. — Но дори да разпитаме Шарковски или Миша, те няма да ни кажат нищо. Не знаем дори какви въпроси да им зададем. Ако успеем да издирим Арчвадзе и да разберем защо проклетата картина е толкова важна, може да имаме някакъв шанс...

— Е, не знам как да ти го кажа. Докато него го няма, това е задънена улица.

Когато стигнаха бюрата си, на Пауъл внезапно му хрумна идея — толкова добре оформена, че сякаш само бе изчаквала удобния момент да изплува на повърхността.

— Може пък да успеем да го прилъжем да излезе наяве.

— Как? — попита Улф и веднага си отговори сама: — Чрез Наталия ли? Но нали обещахме...

— Знам. Само че ми свършиха идеите. Има ли в полицията човек, на когото можеш да се довериш?

— Има един-двама — отвърна Улф. Пауъл буквално виждаше как се въртят колелцата в главата ѝ. Изпускането на информация за ареста на Наталия беше преценен риск. Ако Арчвадзе го разбереше, можеше да се появи, но в противен случай щяха да са нарушили обещанието си на ключов свидетел, без да получат нищо в замяна.

Улф като че ли взе решение.

— Добре. Ще се обадя.

— Действай. — Пауъл я загледа как отива в ъгъла и набира номер на мобилния си, сякаш не искаше обаждането да минава през централата. След няколко секунди някой вдигна и тя заговори. Загледан в лицето ѝ, Пауъл си помисли за заровеното под алеята тяло и за двете сестри, стоящи една до друга на брега на река Онега.

Минута по-късно Улф се върна с непроницаема физиономия.

— Готово.

— Добре — каза Пауъл, доволен, че се е отървал от това. Погледна часовника на компютъра си. — Време е да тръгваме.

— Секунда. — Улф отключи чекмеджето на бюрото си и си взе пистолета. Само преди седмица той беше в сейфа в кабинета на Барлоу и сега за първи път тя имаше лично оръжие. Пауъл също взе сакото и пистолета си и двамата слязоха долу да се включат в операцията.

42.

Слънцето залязваше. Един мъж стоеше край баскетболните игрища до океана и гледаше към паркинга на дървената рампа в далечината. От издигащата се към алеята рампа до клуб „Марат“ имаше стотина крачки.

Докато мъжът чакаше слънцето да залезе, вниманието му беше привлечено от нещо, което подскачаше по земята към него. Оказа се топка за тенис, следвана от дете на не повече от три-четири години, което я преследваше с протегнати ръце. Мъжът инстинктивно посегна и хвана топката. С удоволствие установи, че глезенът вече не го тормози.

— Даниел! — извика майката на момченцето.

Щом чу името, Иля неволно трепна. Пусна топката, която отскочи два пъти, търкулна се и спря в краката на детето. То се наведе тромаво и я взе, стисна я с две ръце и побягна.

Докато гледаше как момчето се връща при майка си, Иля си помисли за многото преобразявания, през които се бе наложило да премине, откакто за последен път се бяха обръщали към него с това име. Съвсем неотдавна бе завършил поредната метаморфоза. Косата му беше късо подстригана и изрусена, а страните му бяха покрити с няколкодневна четина.

Тръгна към паркинга на края на площадката за игри, недалеч от последния му дом. След като описанието му бе пуснато в медиите, вече не се чувстваше в безопасност в хотелите. След кратък размисъл си беше избрал място за спане, което изискваше само клещи и спален чувал.

Докато лежеше на пясъка, се бе чувствал като погребан в пустинята труп. Връзките му със света бяха прекъснати една по една и бе останала само една искрица съзнание, свързана с болката в глезена, който бе стегнал с ластичен бинт и държеше вдигнат на нивото на сърцето си.

През по-голямата част от това самотно време, докато чакаше глезенът му да оздравее, беше мислил за чупенето на съдовете.

Кабалистите казваха, че когато Бог създал света, съдовете, които трябвало да съдържат славата му, се пръснали и изсипали материята във вселената наред с фрагменти от божествената същност. Тези фрагменти трябвало да бъдат събрани един по един със съвместните усилия на всички хора.

Иля, чийто собствен живот беше станал на парчета, някога също беше гледал на това като на своя задача. Според кабалистите съдовете се строшили поради изначално несъвършенство, от злото, което подкопавало установения от Бог ред. Иля на свой ред беше проследил изгнанието си до друга система, силите на държавата, и бе посветил живота си на поставянето на тази система на колене.

Сега разбираше, че грешката му е била да повярва, че възстановяването на света изисква друга система, тази на цадиките, която сляпо бе идентифицирал с Василенко. Истината беше, че нямаше нужда от система. Достатъчно беше самотната работа на всеки отделен човек за възстановяването на равновесието в света.

Грешката не се криеше в някоя конкретна система, а в самото желание за система.

Докато последните слънчеви лъчи изчезваха, Иля прекоси паркинга. Времето, нужно за възстановяването на глезена, му бе позволило и да помисли какво да прави нататък. Полицията следеше Шарковски и затова трябваше да действа бързо. Като се изключеше закрепеното на гърба му платно, той не разполагаше с почти никакви ресурси. Но и малкото налични му бяха достатъчни.

Когато стигна рампата към алеята, забеляза отделен паркинг с тримесечно разрешително за ползване. На едно от местата беше спрял пикап. Разстоянието между гумите му беше твърде голямо за белите ограничителни линии. Колата беше почистена и пребоядисана след нощта на обира и сега вместо зелена бе червена, но лесно се познаваше. Мислено си отбеляза мястото ѝ.

Тълпата на плажа беше оредяла. Когато се увери, че никой не гледа, Иля се мушна под рампата, където имаше телена мрежа, спираща достъпа до мястото под дъските. За разлика от повечето части на алеята, портата позволяваше на пясъка да минава през нея, така че пространството под дъските беше чисто.

Пъхна пръсти между телта и дръпна. Част от оградата се отдели и се огъна нагоре. Беше внимавал да направи разрезите на място, което

не се набива на очи.

След секунда беше под алеята. Върна оградата на мястото ѝ и продължи в мрака между дюните, които се бяха събрали покрай стълбовете. Беше опознал добре района, особено частта между рампата и задната страна на клуба, само на няколко крачки от мястото, където преди две седмици бяха открили труп.

Докато вървеше към клуба, си помисли отново за ролята си в световния ред. Кабалистите смятаха, че всяка проява на справедливост приближава вселената с една крачка към първоначалното ѝ съвършенство. Бръкна в джоба си и сви пръсти около онова, което носеше там. Той не беше цадик. Вече го знаеше. Но въпреки това можеше да направи своя принос за възстановяването на равновесието на света. И подозираше, че тази вечер най-сетне всичките му дългове ще бъдат изплатени.

43.

Когато Пауъл и Улф стигнаха при клуба, пред вратата вече имаше опашка. Клиентите бяха предимно руснаци от всякаква възраст, жените с рокли с гол гръб и златно ламе. Самата Улф носеше атрактивна копринена блуза, достатъчно широка да скрие колана от ластичен бинт, който държеше пистолета на кръста ѝ.

Тръгнаха по коридор с пластмасови листа и улични лампи и изкачиха стъпалата към основния салон — слабо осветено помещение с огледални колони и месингови парапети. Масата им беше дълбоко в Сибир. Дансингът пустееше, момичетата бяха в гримьорните за смяна на тоалета.

След като се настаниха, Пауъл си сложи слушалката. Видя, че не е единственият човек в ресторанта с подобно устройство.

— Централа, на място сме — тихо каза той, докато Улф поръчваше бутилка вино.

— Разбрано — каза Барлоу. — Ще сме готови след пет минути. Ще разберете, когато излезем на позиция.

Пауъл огледа слабо осветения клуб. Служебният му пистолет беше в скосен кобур високо на кръста му. Тежестта му определено му действаше успокояващо.

— Някакви проблеми дотук?

— Не. Няколко лампи на алеята не светят, вероятно има проблеми с жиците. Ще се справим и така.

Пауъл искаше да научи повече за това, но преди да успее да попита, видя Шарковски и Миша. Седяха в ъгъла, с гръб към стената и гарафа водка пред тях. Миша пресуши чашата си на екс. Заради коляното си, което бе натрошено от куршум година по-рано, имаше склонност към пиенето.

— Държим под око главната и второстепенната цел — тихо каза в микрофона Пауъл.

Още докато го казваше, светлините угаснаха съвсем и гръмна музика. Прожектор очерта цветен кръг на сцената. Иззад завесите се появиха осем жени с пера и лози на главите и затанцуваха със сковани

механични движения. Пауъл разбра, че си дават сметка, че Шарковски ги гледа.

Хвърли поглед към Улф. На идване тя си беше сложила грим и лицето ѝ не бе така бледо както обикновено. Наляха им вино и Пауъл се изненада, когато тя отпи.

— Мислех, че не пиеш.

— Не пия — каза Улф и се изчерви. — Но ако не докосна чашата си, ще се набия на очи. Освен това съм напрегната.

Пауъл също отпи глътка. Огледа се и видя още няколко членове на *братвата*. Тихо докладва позициите им на Барлоу, който предаде информацията на тактическите екипи при трите входа. Не спомена, че тълпата го безпокои. Имаше прекалено много хора.

Улф, която продължаваше да отпива бързи нервни глътки, леко го побутна по рамото.

— Виж там. Едва ли е нещо важно, но на нашия човек му звънят.

Пауъл се обърна и видя, че Шарковски се взира в телефона си. После *ворът* се намръщи и вдигна апарата към ухото си. Помълча, отговори и затвори. Каза нещо на Миша. Миша също каза нещо, но старецът само поклати глава.

— Току-що засякохме обаждане — каза Барлоу в ухото му. — От Иля.

Пауъл погледна двамата мъже, които продължаваха разговора си — сигурно едва се чуваха един друг от оглушителната музика.

— Какво каза?

— Иска среща. Чака при аквариума на алеята, готов е за размяната. — Барлоу замълча, сякаш беше закрил микрофона с длан, после отново се включи. — Пращам екип след него. Запазете спокойствие. Само ми кажи какво прави целта.

С периферното си зрение Пауъл видя, че Шарковски и Миша стават и тръгват през клуба. Забеляза, че дясната ръка на Миша е плътно до тялото му.

— Тръгват към западната страна на клуба. Втората цел има скрито оръжие.

— Не ги изпускайте от очи — каза Барлоу. — Улф, остани на място. Наблюдавай останалите. Пауъл, лепни се за основната цел и докладвай какво прави. *Действайте*.

Пауъл вече беше станал. Докато се надигаше с разтуптяно сърце, усети как огромната машина на рейда се преконфигурира, готова да се задейства по негов знак. Прошепна инструкции на Улф и тръгна през салона, без да сваля поглед от двамата мъже, които вървяха към стълбите за долния етаж. Дръпна се да направи път на един сервитюр, който се провря покрай него с поднос хайвер и костур, и си заповяда да изчака. Преброи до пет и тръгна надолу по стълбите.

На приземния етаж манекен без глава стоеше на пост до едно канапе. Коридорът минаваше перпендикулярно на стълбите. Пауъл надникна зад ъгъла тъкмо навреме, за да види как Шарковски и Миша изчезват в една стая в дъното на коридора и затварят вратата. Опитва се да си спомни плана на клуба.

— Влязоха в офиса на северната страна на приземния етаж. Не виждам какво става вътре.

— Разбрано — след кратка пауза каза Барлоу. — Наблюдавай вратата. Идваме.

— Добре. — Пауъл извади пистолета си. Устата му беше пресъхнала. Докато се вслушваше в глухия тътен на музиката горе, се запита какво ли правят двамата. Иля се беше обадил с предложение за размяна, но аквариумът нямаше да е толкова безопасно място като съда, така че двамата трябваше да се погрижат да се въоръжат подходящо...

Изтече половин минута. Пауъл тъкмо се канеше отново да заговори в микрофона и да попита къде се бавят толкова, когато зад затворената врата се чува два приглушени изстрела.

— По дяволите! — изруга Пауъл. — Централа, тук долу се стреля. Разбрахте ли?

И без да чака отговор, хукна напред. В средата на коридора имаше втора врата, която беше отворена. С насочен напред пистолет Пауъл погледна през нея и видя изоставена кухня с ръждясващи уреди. Шмугна се вътре и зае позиция само на няколко крачки от вратата на офиса.

Насочи пистолета и зачака вратата да се отвори. Надяваше се, че движещата сила, която го беше довела дотук, няма да го изостави.

44.

Десет минути преди това един келнер излезе от служебния вход на клуба, който гледаше към тясна уличка под нивото на алеята. Остави вратата отворена и се спусна по бетонната рампа към една барака с покрив от гофрирана ламарина. Бараката се намираше до свободното място под алеята и осигуряваше удобно място за контейнерите за отпадъци на клуба.

Келнерът отключи катинара, отвори вратата на бараката и изкара най-близкия контейнер, който бе празен. Докато работеше, му се стори, че уличката е по-тъмна от обичайното. Погледна нагоре и видя, че лампите по алеята не светят.

Някаква сянка се отдели от задната част на бараката и опря в кръста му нещо твърдо. Преди келнерът да успее да реагира, бяла изпепеляваща болка премина през всички нерви на тялото му и той се свлече на земята.

Иля задържа зашеметителя опрян в тялото му пет секунди. Макар че беше парализиран, келнерът още беше в съзнание и се взираше с укор в нападателя си, който го влачеше към бараката.

Иля му свали престилката и я облече. После тръгна към вратата на клуба. Преди няколко минути беше прекъснал жиците между уличните лампи, като насочи лазерното фенерче през пролуката между бараката и алеята.

Влезе в клуба, като остави вратата отворена. От ярко осветената кухня нататък по коридора чу гласовете на персонала. Мина безшумно покрай вратата, без да спира. Никой не го забеляза.

Зави на ъгъла и се озова в коридор на приземния етаж. Напред имаше изоставена кухня, която се използваше за склад. Стъпалата отляво водеха до салона. Офисът беше от дясната му страна.

Почука на затворената врата.

— Отворете. Трябва да взема кашон „Столичная“...

Чуха се стъпки и вратата се отвори. За леко разочарование на Иля не беше Шарковски, а управителят на ресторанта, дърт мошеник, който двайсет години беше въртял различни ресторанти и клубове в

Брайтън Бийч. Когато видя лицето му, управителят се опули. Преди да успее да затвори вратата, Иля се пресегна, опря зашеметителя в гръдния му кош и натисна копчето.

Между електродите в края прескочи синя дъга. Управителят се загърчи, на устата му изби пяна и той рухна на пода. Иля прекрачи тялото, влезе в офиса и затвори вратата.

Подхвана управителя под мишници и го замъкна в ъгъла. Дъртакът го гледаше кръвнишки, докато го връзваше с жица и слагаше лепенка на устата му.

Иля свали престилката, отиде в другия край на стаята и отметна края на килима над оръжейния сейф в пода. Отвори го и издърпа рафта с оръжия. Трябваше му само секунда да си избере револвер. Сложи го в празния кобур на кръста си.

Напълни джобовете си с патрони и седна зад бюрото. Понечи да извади телефона си, когато му хрумна нещо друго. Погледна компютъра и видя отворена входяща кутия на електронна поща. Прелисти последните съобщения и едно привлече вниманието му. Макар че досега не беше виждал името на подателя, знаеше съвсем точно от кого е имейлът.

Затвори програмата и изключи компютъра. Извади телефона си и набра номер. След няколко позвънявания му отговори познат глас на фона на гърмяща дискомузика.

— Да?

— Аз съм — тихо каза Иля. — Искаш ли да опиташ отново? Или приключихме?

— Долна сука — след дълга пауза каза Шарковски. — Работиш за полицията.

— Не. Ако те следят, това няма нищо общо с мен. Офертата ми още е в сила. Среща при аквариума след десет минути. Ако не дойдеш, идвам за теб.

Изключи телефона, стана, загаси лампите и застана в ъгъла до вратата. Докато зареждаше револвера, видя бялото на очите на управителя, който се взираше в него.

Мина минута. Още една. Облегнат на стената, Иля стоеше напълно неподвижно, дишаше бавно и равномерно. Когато най-сетне чу стъпки в коридора, пулсът му се ускори едва забележимо.

Вратата се отвори и на пода се очерта трапец от светлина. Иля се притисна до стената. Лампата светна и разкри управителя, който трескаво се мъчеше да сочи с очи.

— Какво става, по дяволите? — Гласът на Шарковски звучеше тихо и озадачено.

Вратата се затвори. Бравата щракна и Иля излезе от ъгъла с вдигнат револвер. Когато Шарковски се обърна, Иля усети как старецът се окопитва и се стяга като свит юмрук. За разлика от него, Миша излъчваше разпиляна, мъглява ярост и само от един поглед Иля разбра, че е пиян.

— До стената — каза Иля, заел поза за стрелба. — И двамата.

Шарковски и Миша започнаха да се обръщат. Иля направи крачка напред. Последователността на стъпките беше ясна в главата му. Обезоръжава ги, кара ги да коленичат...

С изненадваща скорост Миша посегна към пистолета на колана си. Иля не очакваше подобен безразсъден ход и съвсем инстинктивно стреля.

Първият куршум улучи Миша в гърдите, а вторият отнесе по-голямата част от долната му челюст. Той се свлече на колене, мъртъв още преди да падне на пода. Една от снимките в рамки на стената, показваща редица танцуващи момичета, беше улучена от втория изстрел и се килна и се заклати на едната си кукичка, след което падна и стъклото се пръсна.

Шарковски погледна надолу към тялото на Миша. Кръвта на убития беше опръскала ризата му.

— Глупак! Да посяга така към оръжието си.

— Сигурно и аз щях да реагирам така. — Иля бутна стареца до стената и го обискира. Пищенето в ушите му започваше да утихва. — Искam си сака и книгите. Знам, че са тук, така че не ме лъжи.

— Защо ми е да те лъжа? — Шарковски посочи бюрото си. — В дясното чекмедже. Колкото до парите...

— Можеш да си ги задържиш. — Иля отиде до бюрото и отвори чекмеджето, като продължаваше да държи Шарковски под прицел. Както беше казал старецът, сакът с книгите наистина беше там. Иля го метна на рамо до закрепения под дрехите му тубус. — Никога не е било заради парите...

Млъкна. Беше чул някакъв звук откъм коридора. Продължи само миг и прекъсна моментално, но Иля го позна. Полицейска радиостанция.

— Май си имаме гости, сука — каза Шарковски. — Може би твои приятели?

— Не — каза Иля. Умът му работеше трескаво. Не можеше да зареже стареца. За да получи отговори, трябваше задължително да излезе оттук заедно с Шарковски. — Пикапът на паркинга. Ключовете у теб ли са?

Здравото око на Шарковски примигна. В ъгъла управителят започна да вие през лепенката на устата и да се гърчи безпомощно. Парализиращото действие на зашеметителя отшумяваше.

— Да, у мен са.

— Добре. — Без да откъсва поглед от вратата, Иля му даде знак с револвера. — Идваш с мен.

45.

Пауъл приклепна на прага на кухнята с вдигнат пистолет, вперил поглед във вратата на офиса. Бяха минали трийсет секунди, откакто бе чул двата изстрела. Накрая гласът на Барлоу прозвуча в слушалката му:

— Действаме. Улф, искам те долу.

— Вече съм там — каза Улф.

Пауъл се обърна и я видя да стои на два метра от него. Блузата ѝ беше излязла от панталоните, докато бе вадила пистолета си от скрития кобур. Погледите им се срещнаха, докато тя говореше в микрофона.

— С Пауъл съм. Покриваме вратата на офиса.

— Останете на позиция — каза Барлоу. — Влизаме през служебния вход.

Думите му още висяха във въздуха, когато от кухнята се чу суматоха. След секунди коридорът се напълни с хора от ударния екип — четирима мъже с бронежилетки и каски, със заредени и готови за стрелба оръжия. Пети беше останал да пази входа. Барлоу беше начело на групата със закрепена на гърдите радиостанция.

Докато екипът заемаше позиция в коридора с насочени към затворената врата оръжия, Пауъл отстъпи назад.

— Ами горе?

— Действаме на етапи — каза Барлоу. — Първо завземаме приземния етаж. После...

Барлоу млъкна, когато от пагона на агента до него се чу прашене на радио. Агентът моментално изключи микрофона, но погледите на всички се насочиха към вратата на офиса.

— Ако още някой издаде шум, лично ще го пратя в ада — прошепна вбесеният Барлоу.

Обърна се към командира на екипа.

— Влизаме. Разбийте шибаната врата.

Командирът кимна и даде знак на хората си. Двама застанаха от страната на дръжката, докато трети ги прикриваше откъм коридора.

Първият, който държеше тежък чук, се заслуша и погледна към командира си за сигнал.

След секунда, преди някой да успее да помръдне, вратата се отвори сама.

Екипът отстъпи с насочени към нея оръжия. Пауъл също вдигна пистолета си. Вратата се отвори докрай и видяха двама мъже. Единият беше Шарковски. Другият беше човек, когото Пауъл не бе виждал толкова отблизо. Беше променил външността си от случая в съда, косата му бе подстригана и изрусена. На лявото му рамо висеше сак. С дясната си ръка държеше револвер, опрян в главата на Шарковски.

— Иля — не се сдържа Пауъл. — Или да ви наричам Скита?

Щом чу името си, Иля се обърна към Пауъл, преценяваше ситуацията.

— Кой сте вие? — попита тихо.

Пауъл вдигна значката си, която висеше на врата му. Докато го правеше, внезапно си спомни за хилядата реактивни гранати, скрити някъде на този етаж. Наистина, вероятността беше малка, но ако някой куршум улучеше някой от сандъците с боеприпаси, всеки от които имаше реактивен заряд, последвалите експлозии щяха да разкъсат всички на парчета.

— Алън Пауъл. Агенция за борба с тежката организирана престъпност. Знам, че искате отмъщение, но ако сътрудничите, можем да се споразумеем и...

— Назад — каза Иля. — Всички. Ако не свалите оръжията, той ще умре.

Барлоу остана с насочен напред пистолет.

— Откъде да сме сигурни, че и без това няма да го убиеш?

В отговор Иля само притисна дулото още по-силно в главата на стареца. Шарковски рязко си пое дъх.

— Тъп смотаняк, изпълнявай каквото ти казва. Той вече уби един от хората ми.

Пауъл хвърли поглед към офиса, но не можеше да види какво има вътре.

— Миша ли?

— Иначе щеше да ме убие. — Иля огледа коридора. — Дойдох да убия този човек, но ако правите каквото ви казвам, ще го пусна. Ако не... — Бутна стареца крачка напред.

— Добре — каза Барлоу и свали пистолета си. — Свалете оръжията. Кажете какво искате.

Погледът на Иля се плъзна по екипа. Ясно си личеше, че преценява шансовете си.

— На всички входи ли имате хора?

— Да — отвърна Барлоу. — Нямам намерение да те лъжа. Никой не може да се измъкне оттук.

— Кажете им да отстъпят от вратата към алеята. Ще излезе с Шарковски. Ако заподозра и най-малката измама, ще му пръсна главата.

Паул си представи плана на клуба и разбра мисленето му. Имаше три изхода — един на улицата, един на странична уличка и един на алеята. Първите два излизаха в къси зони, докато алеята продължаваше километри в двете посоки, без подходящо място за засада.

След кратко колебание, което можеше и да е престорено, Барлоу натисна копчето на радиостанцията си.

— Южен екип, свалете оръжието. Отстъпете от вратата. — Погледна Иля. — Така добре ли е?

— Да — отвърна Иля. — Сега свалете оръжията и отстъпете назад. Пет метра от всички страни.

По знак на командира тактическият екип свали оръжията. Иля избути Шарковски в коридора. Вратата вече не беше блокирана и Паул успя да види тялото на Миша на пода. В ъгъла се беше свлякъл втори човек.

Иля и Шарковски тръгнаха по коридора — *ворът* бе пръв, а Иля вървеше с гръб до стената. Щом стигнаха до средата, Иля избути Шарковски да се обърне така, че да се озове между него и другите. В края на коридора завиха на ъгъла и изчезнаха.

— Стойте на място — прошепна Барлоу на командира на екипа. — Не искам проблеми. Паул и Улф, след мен.

Тръгнаха към стълбите. Пистолетите им бяха прибрани в кобурите, но с патрон в цевта. Иля и Шарковски вече се бяха изкачили, виждаха се само краката на стареца. Клубът горе беше претъпкан и гърмеше оглушителна музика. Всички гледаха танцьорките и никой не забеляза двамата души, които се промъкваха странично през

разноцветните светлини. Иля беше опрял револвера си в кръста на Шарковски.

Двамата стигнаха вратата, която беше оставена отворена за морския ветрец, и излязоха на терасата. Пауъл и останалите ги следваха плътно. Отпред алеята беше пуста, опразнена от тактическия екип. Самият екип не се виждаше никакъв, макар че Пауъл знаеше, че агентите ги следят от новите си позиции. Още по-нататък се виждаше бяла ивица пясък.

— Да не сте мръднали — каза Иля и отново опря револвера в главата на Шарковски. Двамата отстъпиха заднешком към ръба на алеята. Когато стигнаха стъпалата към плажа, който беше на метър и осемдесет под дъските, се обърнаха странично, така че Шарковски да слезе пръв. Заслизаха към пясъка, като всяка стъпка ги скриваше все повече. След секунди изчезнаха.

Веднага щом Иля и Шарковски се скриха от поглед, тримата агенти се затичаха напред.

— На плажа е — викна Барлоу в радиостанцията. — Веднага пратете екип долу. Ще го притиснем, докато не разбере, че няма изход...

Прекосяването на алеята им отне десет секунди. Стигнаха до стъпалата, спуснаха се на плажа... и се огледаха объркано. Брегът беше пуст, от двете им страни се простираше само пясък. В далечината океанът беше като матово огледало. Иля и Шарковски бяха изчезнали.

— Какво става, мамка му? — Барлоу се огледа. — Къде се дянаха?

С разтуптяно сърце Пауъл впери поглед в стълбите. На нивото на алеята имаше две чешми. За да могат водопроводчиците да стигат до тръбите, наблизо имаше ограда, която предпазваше района от пясъка и оставяше отвор под дъските.

Затича се към отвора, метна се по корем на пясъка и се промуши под дъските. Част от него очакваше капан, но вместо това се озова сам в тъмното. В далечината чу стъпки.

Барлоу клекна до отвора. Лицето му едва се виждаше.

— Какво правиш, по дяволите?

— Сложете хора на оградите — каза Пауъл, като се мъчеше да си спомни какво беше видял последния път, когато бе под дъските. — Зад

клуба има порта. И още една при паркинга. Ще излязат през някоя от тях...

Без да си прави труда да отговаря, Барлоу се обърна да предаде командата на останалите от отряда. Докато го правеше, върху отвора падна сянка и Улф се плъзна надолу и се озова до Пауъл. Извади фенерче от вътрешния си джоб. Преди Пауъл да успее да отвори уста, тя вече водеше напред в мрака.

— Не знам какво си намислил, но няма да се получи — прошепна Шарковски, докато се промъкваша през ресторанта. — Това може да свърши само по един начин...

Иля не отговори. Стигнаха вратата към алеята и излязоха навън, като минаха между масите на терасата. Иля не изпускаше агентите от очи. Макар че по-едрият от двамата, онзи с радиостанцията, очевидно беше началникът, вниманието на Иля непрекъснато се насочваше към другия — към англичанина, който го беше заговорил в коридора.

— Да не сте мръднали — каза им Иля.

Отново опря оръжието в главата на Шарковски, макар че ръката вече го болеше от дългото напрежение, и заотстъпва заднешком по дъските. Щом се отдалечиха на достатъчно разстояние, прошепна:

— Слушай ме внимателно. Когато слезем долу, ще видиш отвор между дъските и пясъка. Слизаме там. Първо ти. Паркингът е на сто крачки на запад. След като минем през оградата, тръгваме към пикапа.

Макар че гласът му беше спокоен, нямаше представа дали планът ще проработи. Първоначалното му намерение беше да се върне по пътя, по който беше дошъл, но това вече не беше възможно. Поне един екип сигурно вече покриваше алеята и въпреки че беше изгасил уличните лампи, нямаше шанс да се измъкне.

На ръба каза на Шарковски да се обърне, за да стигне пръв до стълбите. Погледна назад и видя, че агентите са останали на мястото си, както им бе наредил.

Слязоха на пясъка. Отворът в дъските беше точно пред тях.

— Мърдай — каза Иля и бутна стареца напред. — Имаш само един шанс.

Шарковски се пхна през тесния отвор. Иля го последва. Миришеше на сол и нечистотии, земята беше покрита с боклуци, довети през отвора.

Шарковски вървеше на крачка пред Иля. От плажа зад тях се чува гласове. Иля знаеше, че няма да им отнеме много време да открият къде са изчезнали.

Бяха изминали по-малко от половината разстояние, когато Шарковски понечи да го фрасне. Иля очакваше подобен ход и блокира удара с лекота. Едва когато усети как кракът на стареца се плъзва леко по неговия, разбра, че се е хванал на стар трик от борбата.

Шарковски го подсече в глезена и Иля полетя с лице към пясъка. Моментът продължи сякаш цяла вечност... а после една ръка го стисна за гърлото. Иля посегна с разперени пръсти към лицето на Шарковски, но той успя да се дръпне навреме. Дъхът му беше топъл и вонящ.

— Харесва ли ти това, чифутино?

Докато хватката около врата му се стягаше, Иля разбра, че нощта на разплатата се изплъзва. Вдигна револвера да стреля, но пръстите на стареца се впиха между жилите на китката му и той отпусна ръка само за миг, но това беше достатъчно. Последва рязко извиване на ръката и Иля изпусна револвера.

Шарковски го вдигна. В секундата преди да дръпне спусък, Иля успя да напипа някакво дърво. Замахна напосоки, удари револвера и той отлетя някъде встрани.

Без да спира нито за миг, Шарковски извади нещо лъскаво от кания на глезена си. Иля се мъчеше да си спомни дали е претърсил краката на стареца, когато видя сребристия проблясък. Пареща рана се отвори на скулата му, точно под дясното око, и по лицето му потече топла кръв.

Иля извади ножа, който беше взел от кухнята в Хамптънс. Нямаше болка, поне засега, но той знаеше, че му остават само секунди ясна глава. Канеше се да нападне, когато чу стъпки по пясъка. Наблизо имаше още някой.

Сякаш по взаимно съгласие двамата отстъпиха назад и се скриха зад двата най-близки бетонни стълба.

— Тече ти кръв, а? — дрезгаво прошепна Шарковски. — Добре те резнах.

Иля — дишаше тежко — не отговори. Надникна иззад стълба и видя светлината на фенерче. Приближаваха се двама. Миг по-късно светлината угасна. Агентите използваха фенерчето само от време на време, за да не се превърнат в мишени, но беше ясно, че се приближават бързо.

Трябваше му по-малко от секунда да стигне до заключението, че няма избор. Бързо тръгна в мрака през навятия пясък, после се затича.

Отпред се появи сив правоъгълник. Иля стигна мрежата, пхна пръсти през телените ромбове, дръпна и част от мрежата се повдигна. Той се промуши през отвора. Сакът му се закачи в телта. Той се опита да се освободи, но ремъкът се беше увил. Отрязва го с ножа си, дръпна сака и се озова под рампата, водеща към алеята.

Паркингът пустееше. Иля напусна прикритието на рампата и се затича между редиците коли. Миг по-късно разбра, че паркингът е обграден. Зад себе си чу дрънчене на метал — някой прескачаше оградата. Не се обърна да види кой е.

Не знаеше дали Шарковски се е измъкнал, но се надяваше да е така. Всичко, което *ворът* командваше, беше станало на пух и прах и той имаше само един възможен изход. Щеше да потърси убежище при чекистите. И именно там, на самия край, докато благодареше за оказаната му помощ, щеше да открие чакация го Скит.

Итън излезе от апартамента си малко след изгрев-слънце. Нямаше определена цел, само желание да върви часове наред — надяваше се, че това ще укроти шума в главата му. Докато излизаше на верандата, внезапна несигурност го накара да опипа корниза над вратата, за да види дали резервният ключ е там. Беше си на мястото. Понечи да го върне, после размисли и го пхна в джоба си.

Мина пеша по Манхатън Бридж и се озова в тайния град, който си беше само негов. Над Хюстън кварталите внезапно ставаха много рационални — къси пресечки на север и дълги на изток и запад. Когато се опита да си представи маршрута си, осъзна, че прилича на хода на кон. Започваш от произволна позиция на дъската, след което стъпваш на всяко квадратче по веднъж, като накрая, подобно на собствените си оплетени мисли, се оказваш точно на мястото, от което си тръгнал.

Спомни си, че през последните двацет години от живота си Дюшан твърдял, че се бил отказал от рисуването заради шаха — а през цялото време бе работил върху тайната си творба. Обикновено това се интерпретираше като голяма измама, но може би си беше съвсем простата истина. Дюшан беше казал „Оттеглям се, за да играя шах“ и след смъртта му светът бе останал изненадан от последния му шедьовър, без изобщо да подозира, че двата проекта са всъщност едно и също нещо.

Докато вървеше през Уошингтън скуеър, където шахматистите скоро щяха да се съберат при каменните си маси, Итън си представи партия шах, която обхваща цялото земно кълбо. Знаеше, че Дюшан не е бил единственият играч в тези кръгове. Кроули също е бил луд на тема шах. Също и Ленин. Може би истинската игра е започнала години по-рано, още в „Кабаре Волтер“, и е продължила след смъртта на Ленин, който бил погребан с шахматна дъска.

В *Étant Donnés* също имаше шахматна дъска. Под инсталацията, невидим за небрежните зрители, имаше под, покрит с линолеум на черни и бели квадрати. Линолеумът бе част от оригиналния замисъл на

Дюшан и бил съвестно преместен от апартамента му в музея, макар да не представляваше видима част от композицията. Споменаваеше се неведнъж в инструкциите за сглобяване, но никой не знаеше защо художникът го е смятал за толкова важен. Освен ако не беше подсказка как да се чете самата творба.

Стигна Парк авеню и тръгна на север. Ако композицията представляваше маскирана шахматна задача, следващата стъпка бе да се разберат имената на играчите. Отново му хрумна, че има място, където биха могли да се открият тези имена, но той беше пропилял най-добрата си възможност. От спомена лицето му пламна. Беше съсипал всичко с Мади. Единственият начин да спечели отново доверието ѝ бе да ѝ покаже, че страховете му са били оправдани, но нямаше начин да го докаже без нея.

Или почти нямаше шанс. Всъщност имаше и друга възможност, начин сам да се добере до информацията. Имаше известен риск и щеше да се разкрие повече, отколкото му се искаше, но като си помислеше, това като че ли бе единственото, което му оставаше.

Постепенно започна да си дава сметка, че се е озовал в познат квартал. Краката му го бяха отвели чак до офиса, което означаваше, че е извървял почти единайсет километра. Спря пред сградата, като се чудеше дали да не влезе, докато краката му не взеха решение сами. Той извади електронната си карта и влезе.

След пет минути отново беше на улицата. Малко замаян тръгна към втората си цел, която се намиреше на три дълги пресечки. Спря пред позлатената врата на галерията и натисна звънеца. Част от него знаеше, че никой няма да е вътре в такъв ранен час, особено през уикенда. Вече усещаше как решимостта му потрепва, когато чу щракането на бравата.

Вратата се отвори. Итън погледна сивите очи на човека на прага и се чу да казва:

— Не ме познавате, но името ми е Итън Ъшър. Работя с Мади Блум...

— Знам кой сте — каза Лермонтов. Гласът му звучеше загрижено. — Мади добре ли е?

— Зависи. — Итън замълча и едва не заотстъпва, но нещо в изражението на мъжа го окуражи да продължи. — Знам, че сигурно изглежда странно, но ако ви е грижа за Мади, ще ме изслушате.

Лермонтов го изглежда за момент, сякаш се мъчеше да реши дали да го пусне. Накрая се дръпна настрана.

— Елате. Ще говорим в кабинета ми.

Итън влезе в галерията. Осветлението беше угасено, а мястото на галерината пустееше и сякаш очакваше завръщането на богинята си. В кабинета в дъното Лермонтов седна зад бюрото си, на което бяха подредени множество картотечни фишове.

— Какво мога да направя за вас?

Докато сядаше, Итън забеляза плюшената завеса на стената. Думите започнаха да излизат по-лесно от устата му.

— Става въпрос за Мади. Тя опитвала ли се е да се свърже с вас от снощи?

— Не — каза Лермонтов. — Дойде в сряда следобед, но оттогава не сме разговаряли. За какво става дума?

— За нещо, върху което двамата работим заедно. Не съм сигурен какво точно ви е казала, но работим върху етюда, който беше откраднат от Арчвадзе. В момента теорията ни е, че кражбата има нещо общо с връзката между картината и розенкройцерите...

— Да, знам. Мади ми го обясни. Вече й казах всичко, което мога.

— Не съм сигурен дали наистина е така. — Итън бръкна в джоба си и извади страницата, която беше копира в офиса. — Това е списък на клиенти, които са работили с галерията ви в миналото. Не мога да съм сигурен за всички, но смятам, че поне някои от имената са фалшиви. Или клиентите са ви дали невярна информация, или вие нарочно прикривате самоличността им.

Лермонтов се загледа в списъка. Лицето му не трепна.

— И защо да правя това?

— За да ги защитите — каза Итън. — Ако се знаеха истинските им имена, това би ги изложило на същия риск като Арчвадзе. Има обаче и нещо друго. Един от клиентите ви не е онова, което изглежда.

Забеляза как за миг в очите на Лермонтов се мярна колебание, но дори да се беше сетил за името, галеристът направи всичко по силите си да го скрие.

— Не съм сигурен какво очаквате да кажа.

— В такъв случай позволете да ви помогна. Мъжът, когото търся, вероятно е руснак. Богат е, но източникът на доходите му е неясен, а вкусът му е придирчив и ексцентричен. В различни моменти е

проявявал интерес към Дюшан и дадаистите, особено към свързаните с Монте Верита. И особено се е интересувал от *Étant Donnés*. — Итън погледна Лермонтов в очите. — Мисля, че вече знаете кого имам предвид. Ако искате да помогнете на Мади, ще ми кажете името му.

Лермонтов остави списъка. Изведнъж като че ли бе станал по-крехък, отколкото преди малко.

— Какво мисли Мади за всичко това?

— Тя ви вярва — каза Итън. — Не може да приеме, че сте я подвели, дори да сте имали основателни причини да го направите. И не е нужно да знае, че името е дошло от вас. Ако фигурира някъде другаде в публичните данни, мога да кажа, че сам съм го открил.

Известно време Лермонтов не каза нищо. После се извърна.

— Наистина ме е грижа за Мади. Сигурно ви е трудно да разберете защо. Мислех си, че мълчанието ми ще я защити, но... — Отново погледна Итън. — Може би съм сгрешил. Защото мисля, че знам кого търсите.

Итън виждаше, че всяка дума струва огромни усилия на галериста.

— Кой е той?

— Клиент. Неотдавна обсъждахме с него мащабите на една картина. — Лермонтов хвърли неспокоен поглед към плюшената завеса. — Вижте сам. Ще е по-лесно за обяснение, ако ви покажа.

Итън стана. Докато вървеше към завесата, откри, че възторгът му се е обагрил и със странно чувство на съжаление. Въпреки всичките уверения, които си повтаряше, той знаеше, че ще е невъзможно да защити напълно Лермонтов, така че дръпна завесата с неочаквано съжаление.

Известно време остана да се взира объркано напред. Нямаше никаква картина. Стената зад завесата беше гола.

Зад него се разнесе къс рязък пукот, като от пиратка. Някаква червена боя опръска стената на нивото на сърцето му. Итън я изгледа с изненада, сякаш беше някаква набързо скалпена работа на абстрактен експресионист. После погледна надолу и видя зейналата в гърдите му дупка.

Обърна се. Лермонтов стоеше до бюрото с пистолет в ръка. Итън се опита да направи крачка напред. Между пръстите му бликаше нещо топло. Изведнъж установи, че ще падне. Преди да се стовари на пода,

Лермонтов го подхвана с изненадващо силните си ръце и го положи внимателно на пода.

Гласът на галериста беше утешителен и спокоен.

— Спокойно. Отпусни се. Ще е просто момент като всички останали...

Итън се взираше в Лермонтов. Моментите от живота му, които някога бе смятал, че ще продължат безкрайно, се бяха свили до по-малко от десетина. Опита се да заговори през кръвта в гърлото си, но от устата му не излязоха думи. Обратното броене продължаваше — три секунди, две... И преди да се почувства готов, всичко приключи.

В галерията цареше тишина. Лермонтов изчака, докато не се увери, че Итън е мъртъв. После се изправи.

По ръцете му имаше кръв. Той извади носната си кърпа и я избърса.

Погледна тялото и си помисли какво да направи. Едно обаждане щеше да е достатъчно трупът да се окаже на дъното на реката. После си помисли, че може да му намери по-добро приложение.

Погледна изпръсканата с кръв стена. Куршумът бе минал право през гърдите на момчето, близо до слънчевия сплит, и бе оставил идеална дупка.

Протегна ръка и закри следата с длан. После спусна завесата.

48.

Когато Мади влезе при Ренард, той говореше по телефона, загледан през прозореца към града.

— Да, разбирам — каза Ренард. — Много добре си давам сметка за положението...

Направи ѝ знак да седне. Мади забеляза, че изглежда уморен и изпит. За момент си помисли дали да не си тръгне, но си заповяда да остане.

Вечерта, след разговор с Таня, която ѝ каза, че вече няма да ѝ помага, беше взела решение.

— Шефката видя бележките ми — каза ѝ Таня по телефона. — Когато ѝ казах какво представляват, заяви, че било лоша идея да се забърквам с вашия фонд.

— Но това е нелепо — отвърна Мади. — Знам, че имахме проблеми, но...

— Съжалявам, но това е положението. Мога да си изгубя работата. — Таня замълча за момент. — Разбираш ли, Арчвадзе е наш клиент.

— Ваш клиент? — Мади се опита да проумее чутото. — Какво искаш да кажеш?

Приятелката ѝ обаче затвори, без да се сбогува. Колкото повече си мислеше Мади за разговора, толкова повече се убеждаваше, че двамата с Итън вече не могат да продължават сами, и реши, че вече трябва да се обърне към Ренард.

Ренард затвори телефона. Изражението му беше странно. Мади си помисли, че прилича на човек, който си мисли за собственото си сгромолясване.

— Всичко наред ли е?

Ренард се размърда, сякаш думите ѝ го изтръгнаха от унес.

— Още един инвеститор се изтегля. Двамата от пенсионния фонд от миналата седмица, помниш ли ги? Казват, че не могат да инвестират, докато юридическите ни проблеми остават нерешени.

Мади усети, че директорът спестява нещо, но не знаеше как да попита.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Винаги има такива дни. — Най-сетне се обърна към нея. — Както и да е, ще се справим. Какво има?

— Трябва да поговорим — каза Мади. — С Итън работихме върху нещо на своя глава. Мислехме си, че ще можем да издържим, докато не сме готови да ти кажем, но ми се струва, че вече не можем да чакаме.

Ренард кимна сдържано, сякаш очакваше това.

— Знаех, че работите по свой проект, но нямах представа какъв е. За какво става дума? Някакъв вид търговски модел ли?

— Не точно.

Мади започна бавно, но постепенно набра скорост. Разказа му какво са открили, като започна с намека да се захванат с розенкройцерите, макар да не спомена името на Лермонтов. Ренард слушаше търпеливо, като от време на време задаваше по някой въпрос.

— Дори някои от детайлите да са погрешни, цялостната картина е ясна — завърши Мади. — И още смятам, че можем да я използваме, за да открием откраднатата творба.

Ренард за момент се замисли, после попита:

— Но каква част от това можете да докажете?

— Не знам. Забелязах обаче някои странни неща в собствения си живот. На първо място се оказа, че ме следят. — И му разказа за мъжа, когото беше видяла на улицата, а също и за казаното от Пауъл. — Това ме плаши. Ако сме прави, значи тези хора ще направят всичко, за да запазят съществуването си в тайна.

Ренард се намръщи.

— Ако мислиш, че някой те следи, трябва да идеш в полицията. Не при Пауъл. Той няма интерес да те пази. Трябваше да ми кажеш порано...

— Но това не е всичко. Знаеш, че преди да постъпя във фонда работех за Алексей Лермонтов, който ми помогна да се явя на интервю тук. Именно той ни насочи към розенкройцерите. Ние обаче погледнахме и неговата търговия и открихме някои необичайни неща.

Разказа какво е открил Итън в базата данни.

— Отначало не исках да повярвам, но после проверих данните лично. Преди няколко дни Лермонтов ми показа една картина. Твърдеше, че я е купил в Берлин. Когато обаче проверих записа на трансакцията, не успях да открия никъде другаде името на продавача. И това не е единственият случай. За тези колекционери няма никаква информация. Те просто не съществуват.

Докато Ренард я слушаше, смущението му сякаш растеше все повече. Накрая стана и отиде до прозореца.

— Старите записи невинаги са достоверни — каза след кратко мълчание. — Особено на частните покупко-продажби, които могат да останат недокументирани години наред. Взехме предвид всичко това, когато започнахме да съставяме базата данни...

— Но не сте търсили системна измама, поне в такива мащаби. Тя е толкова огромна, че става невидима. И това може да е само началото. Може да се окаже, че базата данни и търговските ни модели са фундаментално сгрешени.

Ренард погледна часовника. Бяха минали четирийсет минути, откакто Мадри бе влязла в кабинета му.

— Виж, предстои ми конферентен разговор, така че не мога да обърна на всичко това вниманието, което заслужава. Искам обаче да ти предложа алтернативно обяснение на онова, което сте открили. Ако не друго, ако има по-проста теория, която пасва на всички факти, тя също заслужава да бъде обмислена. Съгласна ли си?

Мадри кимна, макар че част от нея се съпротивляваше на възможността за друга интерпретация.

— Слушам те.

Ренард седна.

— Първо, имам някаква представа от история на изкуството. Няма сведения, че Ленин се е срещал с когото и да било от дадаистите. Вярно, живял е недалеч от „Кабаре Волтер“, но никой не знае дали пътищата им изобщо са се пресичали.

— Цара твърди, че е играл шах с Ленин — каза Мадри. — След войната той...

— ... е имал основателна причина за подобно твърдение — прекъсна я Ренард. — Виждаш ли проблема? Хората на изкуството обичат да се фукат. Цара би могъл да каже, че е играл шах с Ленин, защото не е имало начин да се докаже противното. Кроули е друг

пример. Той е лъжец. Създател на митове. И дори наистина да е бил шпионин, това не доказва нищо. Занимаващите се с окултизъм често са били вербувани. Такива хора обожават кодове и тайни ръкостискания.

— Ами Джон Куин? — попита Мади. — Той е бил ковчезник на разузнаването и е давал пари както на Дюшан, така и на Кроули.

— Може пък да е бил точно такъв, за какъвто се е представял — покровител на изкуствата, който се обгражда с интересни приятели. Дотук сте показали наличието на връзка между хора на изкуството, окултисти и шпиони, но това изобщо не е изненадващо. Всички те са повече или по-малко сектанти, така че имат тенденцията да черпят от множеството мечтатели.

Мади почувства как убежденията ѝ губят почва.

— Значи мислиш, че ме е хванала параноята, така ли?

— Не — отвърна Ренард. — Мисля, че си станала жертва на често срещана грешка. Търсиш модели в хаотична система. В най-лошия случай това води до смахнатите, които зад всяка световна криза виждат еврейска или болшевишка конспирация. Или до анализаторите, които се опитват да обяснят всяко раздвижване на пазара с цените на петрола или лихвите. През по-голямата част от живота си бях търговец и мога да ти кажа, че пазарът се движи по свои собствени причини. Същото важи и за историята.

— Ами мъжът, който ме следеше? — попита Мади. — Или влизането с взлом?

— Ако се съди по разказаното от теб, няма основания, че някой друг освен Итън е влизал в дома ти. А това, че някой те следи, не означава, че са замесени розенкройцери. Някой е откраднал картина, а ти си видяла лицето на крадеца. Това е достатъчна връзка. Каза ли на полицията?

Мади поклати глава.

— Не съм казала на никого, с изключение на Пауъл, а той не знае за по-голямата картина, която разкрихме. Пък и не мисля, че ще ми повярва...

— Виж какво — каза Ренард. — Уикенд е. Прибери се и си почини. Трябва да се справиш с онзи, който те следи. Това е единственото, което знаем със сигурност. Колкото до останалото... — Ренард направи пауза. — Ще проуча Лермонтов. Но трябва да сме внимателни. Ако се разприказваме твърде рано, пресата ще ни

унищожи. Заложена е репутацията ни. Не мога да рискувам, докато не знам точно какво казваме.

Мади успя да кимне.

— Разбирам. Знам, че в казаното от мен няма много смисъл, но трябваше да ти го кажа.

— Всичко е наред. — Ренард я изпрати до вратата на кабинета, сложил ръка на рамото ѝ. — Ако видиш Итън, кажи му, че след всичко казано и направено още го искам тук. Същото се отнася и за теб.

— Благодаря ти — каза Мади. Сбогуваха се и тя забърза по коридора. Беше сигурна, че Ренард ще повярва веднага на аргументите ѝ, а вместо това той я беше накарал да види колко уязвими всъщност са те. За момент усети как тази уязвимост ѝ се предава и заплашва да я пречупи напълно, но надникна по-дълбоко в себе си и успя да намери окуражаваща решимост.

Реалният въпрос беше какво да прави сега. Въпреки че беше ужасно ядосана на Итън, искаше да говори с него, но той не вдигаше телефона. Пауъл можеше и да я изслуша, но историята, която щеше да му разкаже, звучеше абсурдно дори за собствените ѝ уши. Оставаше може би Лермонтов...

Мади влезе в кабинета си и се отпусна на стола. Взираше се сляпо в бюрото си и се чудеше какво да прави. А после видя сгънат лист, оставен върху клавиатурата на компютъра ѝ.

Взе го.

Заливана от студени и горещи вълни едновременно, със свит стомах, Мади разгъна листа. Вътре имаше ключ — не неин — и написано на ръка съобщение. Беше от Итън.

Филадельфия.

И отдолу, с по-малки букви:

В случай че не те видя отново.

49.

— Чуйте ме — каза човекът, който се обаждаше. Гласът му бе груб и със силен акцент. — Трябва да се срещнем.

Пауъл, чието бюро беше заровено под същинска планина доклади за арести от снощи, затисна слушалката между рамото и ухото си, докато взимаше поредната папка от една минаваща секретарка.

— Кой се обажда?

— Срещнахме се в имението преди седмица — каза мъжът. — Казвам се Закария Костава.

Пауъл се поизправи в стола и даде знак на Улф, която седеше наблизко и преглеждаше купища документи, като слагаше инициалите си в ъгъла на всяка страница.

— Надявах се да ми се обадите по-скоро...

— Знам. Имахме проблеми. — Асистентът на Арчвадзе замълча за момент. — Прочетох за Наталия във вестника.

— Да, много жалко — рече Пауъл, като внимаваше да не издава твърде много. Не знаеше дали Костава подозира, че Наталия го е посочила като съучастник в смъртта на сестра ѝ. — Още се опитваме да разплетем цялата история.

— Мога да ви дам част от нужната ви информация — каза Костава. — Нямам нищо за криене. Искам обаче да съм сигурен, че с Наталия ще се отнасят добре. Можете ли да дойдете да се срещнем днес?

Пауъл изрови химикалка от бъркотията на бюрото си.

— Зависи. Къде сте?

Костава му даде адреса на болница.

— Това е частна клиника в Глен Коув. Тук съм с господин Арчвадзе. На рецепцията питайте за пациент, регистриран като Какуца.

Пауъл си записа името и го подчерта.

— В клиника ли сте? Защо?

— По-добре да ви го обясня лице в лице. Трябва да видите какво направиха.

И затвори. Пауъл остави слушалката и се обърна към Улф.

— Костава. Иска да се срещнем в някаква болница на Лонг Айланд. Арчвадзе също е там. Можем ли да намерим кола?

— Остави на мен — каза Улф. Явно си даваше сметка, че е спешно. Покрай затрупващата ги след акцията работа започна да се говори, че разследването на обира ще бъде прехвърлено на Саутхамптън. Станеше ли това, случаят щеше да остане само спомен.

Улф отиде в съседната стая и след секунди се върна с връзка ключове.

— Казах, че отиваме в Брайтън Бийч да снемаме показания в квартала. Ако не се върнем след няколко часа, ще заподозрат нещо. Какъв е адресът?

Пауъл й подаде листчето.

— Глен Коув. Да се надяваме трафикът да е на наша страна.

Качиха се в колата и потеглиха за Лонг Айланд. И двамата бяха потиснати от резултатите от операцията. Макар че имаха десетина арестувани и конфискувано оръжие, тактическият отряд не бе успял да покрие навреме паркинга и Иля и Шарковски се бяха измъкнали.

След четирийсет минути излязоха от автострадата и продължиха осем километра на север до клиниката. Вместо смътно заплашителни сиви сгради, каквито очакваше Пауъл, болничният комплекс се оказа залесен и уединен. Липсваше му само живият плет, за да въплъти идеала на Хамптънс.

Паркираха до самата болница, която се оказа преустроено имение с изглед към морето. Рецепцията се намираше непосредствено след портика с шезлонги. Пауъл показа значката си на рецепционистката и каза:

— Трябва да се видим с пациент, записан под името Какуца.

Рецепционистката изгледа пантерата на значката, но вместо да пусне обичайните остроумия, затрака на клавиатурата на терминала си.

— Имаме пациент с това име в отделението за изгаряния на четвърти етаж.

— Отделението за изгаряния ли? — Улф се наведе през плота да надникне към екрана. — Какво е станало? Някаква злополука?

— Нямам информация за това — каза рецепционистката и обърна монитора, за да скрие екрана. — Ако изчакате...

— Не е необходимо — каза Пауъл.

Тръгнаха по обзавеждения с вкус коридор към асансьорите. Ако се изключеше едва доловимата миризма на дезинфектант и медицински отпадъци, спокойно можеха да се намират и в коридора на някой частен курорт.

Костава седеше в коридора на четвъртия етаж с вестник в скута. Когато ги видя, стана. Краката на стола му оставиха следи по плочките.

— Радвам се да ви видя — каза Костава, вдигнал вестника пред себе си като щит. — Къде е Наталия?

— В Томбс — отвърна Улф. — Изслушването за пускане под гаранция е насрочено за утре. Не ви ли се е обадила?

— Няма как да се свърже с нас — каза Костава. — След инцидента в имението работодателят ми реши да се оттегли, докато не научи кои са враговете му. Страхуваше се, че телефонът му се подслушва, или че някои от вътрешния му кръг работят за чекистите...

— Знам — каза Пауъл. — Уволнил е адвоката си. И въпреки това се доверява на вас. Защо?

— Заради всичко, през което сме преминали заедно. — Очите на Костава се насълзиха, сякаш емоциите напиреха през единствената пролука в защитата му. — Той ми вярваше. А аз го предадох. — С рязък жест смачка вестника и го захвърли на пода. — Само се опитвах да я защита.

Пауъл усети, че чувствата на Костава към Наталия далеч надхвърлят естествените отношения към приятелката на работодателя му.

— Разкажете ми какво е станало. Трябва да знам всичко.

Костава го погледна в очите.

— Ще направя каквото поискате, стига да ми обещаете, че онези хора ще бъдат наказани. Елате и вижте сами.

И ги поведе по коридора. Докато вървяха, Пауъл забеляза странен синкав отблясък по плочките. Когато стигнаха до източника на светлината, спряха и погледнаха през стъклен панел към стаята от другата страна. Костава избърса очите си.

— Беше най-финият човек, когото съм познавал. Вижте какво му направиха.

Пауъл се взираше безмълвно през стъклото. Трябваше му известно време да осъзнае какво вижда и още повече, за да го проумее.

Когато най-сетне разбра, последното парче от пъзела се намести и всичко стана очевидно. Целта на обира изобщо не е била картината. Поне не напълно.

Арчвадзе лежеше с ръце на гърдите, окъпан в синята светлина на ултравиолетова лампа, монтирана на тавана. По-голямата част от кожата му я нямаше. Същото се отнасяше за косата и веждите. Макар че почти цялото му тяло беше в бинтове, някои сребристи, други потопени в охлаждащ гел, малкото оголена кожа се белеше на парцали, разкривайки живото месо отдолу. Лицето му бе покрито със съсиреци. Мустаците му бяха изчезнали и устата му приличаше на муцуна на новородено мишле.

— Мамка му! — изруга Улф. Обичайната ѝ сдържаност беше изчезнала.

Самият Пауъл беше изгубил дар слово. Не можеше да повярва, че това кървящо парче месо е същият човек, с когото се бе срещнал преди седмица в имението. На партито олигархът му бе направил впечатление на изтънчен и способен човек, който се владее идеално. Сега бе сведен до жалка останка от човек, подобно на мумия, която се разпада на парчета след изнасянето ѝ на открито.

В коридора се разнесоха стъпки. Към тях вървеше мъж с бели лекарски чехли.

— Казаха ми, че ще ви открия тук — каза той и пъхна клипборда си под мишница. — Виждам, че сте открили нашия първостепенен пациент.

Пауъл машинално стисна ръката му.

— Можете ли да ми кажете какво е станало?

Докторът надникна през стъклото и гладкото му лице се намръщи.

— Токсична епидермална некролиза, известна също като синдром на Лайл. Най-лошият случай, който съм виждал. Опитавме всичко, но засега можем единствено да третираме болката. Шансовете за оцеляване са много малки. Помня един случай...

— Токсична епидермална некролиза — повтори Улф. — Какво означава това? Че кожата му умира ли?

Докторът примигна, когато чу интерпретацията.

— Деветдесет процента от горния слой кожа, епидермисът, се е обелил от тялото. Организмът го отхвърля все едно е трансплантиран

орган. Затова сме го поставили под ултравиолетова светлина, която забавя реакцията на имунната му система. Освен това го третираме с циклоспорин, но на този етап като че ли няма резултати.

— Но как се е случило? — попита Пауъл. С крайчеца на окото си видя, че Костава се извъръща, сякаш вече е чувал всичко това.

— Голяма загадка е — каза докторът. — Първата ни теория беше, че е получил някаква алергична реакция към лекарства. Иmunната система се опитва да изхвърли лекарството от организма, като го отлага в кожата, което убива тъканта. Открихме в кръвта му следи от флороквинолон, вид синтетичен антибиотик, но не в достатъчно количество, за да предизвика такава силна реакция.

— Значи е бил отровен — каза Улф. — Няма начин да е злополука.

— Съдебната медицина не ми е специалност, така че не мога да кажа. Силни реакции обаче могат да се причинят от взаимодействие на множество съставки. Но дори и да има втори компонент, засега не сме го открили.

Пауъл отново се обърна към стъклото. Очите на олигарха бяха отворени, но той едва ли осъзнаваше къде се намира. Дишаше, но умът му си беше отишъл. Пауъл беше виждал подобни неща и преди.

— Има ли някакви изгледи за възстановяване?

— Винаги има шанс за чудо, но ако трябва да съм честен... — Докторът поклати глава. — Дори при най-добрите обстоятелства смъртността е близо петдесет процента, а това не е обичаен случай. Дихателната му система е много лошо засегната.

— В такъв случай трябва да го разпитам веднага — каза Пауъл. — Искam да разбера как се е стигнало дотук, преди да умре.

— Боя се, че е невъзможно — отвърна докторът. — Дори да беше в съзнание, щеше да страда от остра параноя и деменция. Загубата на кожата и потиснатата имунна система го правят податлив на инфекции. В стаята може да се влезе само с подходяща защитна екипировка, но ще е нужно време за събиране на оборудването...

— Направете го — каза Улф. — Междувременно трябва да прегледаме клиничната му история.

— В кабинета ми е — каза докторът. — Елате с мен, ще ви я покажа.

— Добре. Ще ни трябват и копия. — Улф погледна Пауъл. — Можеш ли да снемеш показания от Костава?

Очите ѝ проблеснаха многозначително и той с лекота разчете посланието ѝ.

— Да.

— Добре. Ще се върна след малко. — Улф последва доктора по коридора и изчезна зад ъгъла.

Костава не се виждаше никакъв. Пауъл остана още няколко секунди, докато скърцането на гума по плочките не заглъхна. После се захвана за работа.

Отсреща имаше празна стая за прегледи. Той влезе, огледа медицинските материали по рафтовете и накрая взе хирургична маска и ръкавици. Сложи си маската и надяна ръкавиците, докато вървеше към стаята, в която умираше Арчвадзе.

Отвори вратата. Докато се приближаваше, очите на Арчвадзе се разшириха. Пауъл видя в центъра на всяка зеница яркия блясък на деменцията, трескавата искрица, която му бе много добре позната.

Стори му се, че олигархът го е познал, но за всеки случай извади значката си и я вдигна. Арчвадзе я погледна и помръдна глава в имитация на кимане.

— Пауъл — каза той. Говореше тихо, като човек, прекарал дни наред без вода. — От Лондон.

— Точно така — каза Пауъл. Придърпа един стол и седна. От леглото се носеше слабата миризма на антисептик, примесена с нещо по-мрачно, миризмата на оголеното месо. Притеснен от близостта на смъртта, Пауъл извади бележника си. — Дойдох да разбера кой ви е направил това.

Арчвадзе каза нещо неразбираемо. Когато Пауъл се наведе напред, олигархът облиза устни и езикът му се подаде от устата като червей.

— Мобилният телефон. Чекистите...

Пауъл настръхна.

— Мобилният телефон?

— Чекистите са сложили нещо в телефона ми — каза Арчвадзе, дишаше тежко. — Разбрах. Затова го изхвърлих. Не знам какво друго са пипали. Нито кой още работи за тях. Трябваше да се сетя. Мислех си, че имам власт, но всъщност имах само пари. Парите са нищо.

Лайно. Надушвам го по себе си, тази развала. И нямам съмнение. Процежда се от мен...

— Защо чекистите искат да ви убият? — попита Пауъл, като повиши глас. От бръмченето на машините до леглото си личеше, че времето му почти е изтекло. — Какво сте открили?

— Трофейната комисиона. — За секунда очите на олигарха сякаш се изпълниха със светлина и яснота. — Картината. Намерихте ли я?

— Не — отвърна Пауъл. — Още не. Обещавам, че ще я намерим и ще ви я върнем.

— Вгледайте се по-внимателно — успя да каже Арчвадзе. — Не отпред. Отзад. Там е истината. От другата страна...

Закашля се. След секунда се включи аларма. Когато погледна монитора до леглото, Пауъл видя, че линията отслабва и става равна. Дробовете на Арчвадзе отказваха.

Пауъл се наведе към умиращия човек и прошепна:

— Кой ви уби? Кажете ми. Дайте ми име...

Арчвадзе се взираше в него. Очите му се изцъклиха.

— Камера — изхриптя олигархът. — Камера.

Очите му се подбелиха. Пауъл чу как вратата се отваря с трясък. Следван по петите от сестра и помощник, докторът нахлу в стаята, като му викаше да се разкара. Пауъл се дръпна. Последните думи на олигарха отекваха в съзнанието му. Погледна бележките си. На ултравиолетовата светлина листата на бележника му сияеха.

50.

Старецът вървеше сам по авенюто на Американците и омразата му към този град се задълбочаваше с всяка крачка. У дома всяко лице, покрай което минаваше, му отдаваше подobaващата му се почит, докато тук, докато гледаше към кулите от стомана и стъкло, той усещаше безмълвното им пренебрежение към живота, който сам си беше сътворил.

Стигна до галерията и натисна звънеца, като стоеше извърнат от улицата. След секунда вратата се отвори и на прага застана елегантен мъж. Изгледаха се за един дълъг момент.

Накрая Лермонтов се дръпна настрана.

— Влизайте. И без това ме накарахте да чакам достатъчно.

Шарковски влезе в галерията, без да сваля слънчевите очила, които носеше вместо превръзката. Дясното око вече го болеше през цялото време, сякаш в оптичния му нерв беше попаднала песъчинка, и постоянното дразнене започваше да се отразява на мисленето му. Помисли си, че ако можеше да разсъждава по-ясно през последните дни, сигурно щеше да избегне някои от грешките, които го бяха превърнали в изгнаник.

Последва галериста в кабинета в дъното. Когато затвори лявото си око и се огледа, видя само размазани цветни петна. С периферното си зрение още можеше да долавя движение и светлина, но не и подробности.

В стаята се носеше слаба миризма на сапун, сякаш подът е бил наскоро мит.

Лермонтов седна зад бюрото си.

— Искате ли да направите признания?

Зададен от повечето хора, въпросът щеше да накара Шарковски да се разсмее, но Лермонтов беше друга категория.

— Знаете какво стана. Хората ми са арестувани. Полицията нахлу в клуба ми. Трябва да има доносник...

— Или са ви подслушвали телефона. Да ви е хрумвало случайно? Какво стана с оръжието?

— Всичко замина. Държахме го в мазето, докато не изберем времето за размяната. Ще ви платя загубата.

— Парите не са важни. Мога да покрия дефицита. По-важно е доверието. Започваме да се питаме доколко всъщност сте ни от полза.
— Лермонтов направи пауза. — Споменавали ли сте името ми по телефона?

— Никога — отвърна Шарковски. — Всичко минаваше по криптирана електронна поща, както поискахте.

Докато говореше, изучаваше собственика на галерията. Имаше време, когато бе гледал на Лермонтов просто като на източник на доходи, като на средство колекционерите да получат търсените произведения на изкуството, които пристигаха в Брайтън Бийч по същите пътища като оръжията и крадените стоки. Доста бързо обаче разбра откъде идват парите. Оттогава не можеше да потисне тайната тръпка, инстинктивното присвиване в корема всеки път, когато видеше този човек.

— Имам една добра новина — каза Лермонтов. — Анзор Арчвадзе е мъртъв.

Шарковски изпита известно задоволство.

— Скита си разбира от работата.

— Има обаче усложнения. Наталия Онегина е арестувана, Костава също. Ако полицията се вслуша в онова, което имат да кажат, рано или късно ще прояви интерес към тази картина. Трябва да довършим недовършените неща. Първото е Скита. На няколко пъти не успяхте да се погрижите за него.

— Той не знае името ви — с престорено пренебрежение каза Шарковски. — Няма представа за уговорката ни. Въпрос на време е да направи грешка. И когато това стане, картината ще е наша.

— Това не е достатъчно. Трябва да затегнем гайките. Оръжието у вас ли е?

Шарковски извади револвера на Иля от колана си. Револверът, който Иля беше изгубил под дъските.

— Ето го.

— Добре. — Лермонтов стана и тръгна към вратата. — Елате с мен.

Тръгнаха по коридора покрай редица платна в дървени рамки. По пода имаше засъхващи мокри петна. Лермонтов отвори вратата в

дъното на коридора и светна лампите.

Шарковски надникна над рамото му. Зад вратата имаше тоалетна с умивалник. На пода лежеше тялото на млад мъж. Беше прострелян в гърба и куршумът бе излязъл през гърдите; очите му, на нивото на плочките, бяха полуотворени. Шарковски никога не бе виждал този човек, но веднага разбра кой е.

Стоящият до него Лермонтов си беше сложил сиви кожени ръкавици.

— Дайте ми оръжието.

След кратко колебание Шарковски му даде револвера. Лермонтов го взе, провери дали е зареден и внимателно се прицели в тялото. Когато стреля, се чу влажно тупване и куршумът се заби в твърдата кост на лопатката на мъртвеца.

Лермонтов върна оръжието на Шарковски и отиде до умивалника, където имаше портфейл, ключове и мобилен телефон. Подаде ги на Шарковски.

— Адресът на момчето е в портфейла. Идете в дома му и унищожете всичките му бележки. Не му мислете много. Изгорете книжата и вземете компютъра му. После искам да се погрижите за момичето. Със същото оръжие. Разбирате ли ме?

Шарковски кимна. Веднага беше разбрал. След като откриеха телата, балистичният анализ щеше да свърже и двамата с оръжието, убило Миша. Тъй като жертвите бяха свидетели на обира в имението, полицията щеше да приеме, че Иля просто разчиства.

— Как мога да я намеря?

— Ще разбере кога се прибира у дома. Цяла сутрин звъня на момчето. Запазете телефона му, ако опита отново. При нужда можете да й пуснете съобщение и да си уредите среща. Но не го използвайте, за да се свързвате с мен. Вземете предплатен телефон и ми се обадете, когато получите номера.

Шарковски прибра телефона и останалите неща в джоба си.

— А след това?

— Мога да ви уредя да стигнете до Лондон. По-нататък не е моя грижа. Трябва обаче да докажете, че заслужавате закрилата ми. — Лермонтов погледна надолу към тялото. — А сега се махайте от очите ми. Имам работа.

Шарковски се обърна. Искаше му се да каже нещо остро и заядливо, но си премълча. Излезе през предната врата, която се заключи автоматично след него. Макар от предишния му живот да не бе останало нищо, изпитваше известна утеха от факта, че има посока, бъдеще, шанс да използва ръцете си. Това бе почти достатъчно да се почувства отново млад.

Докато вървеше към мястото, където беше паркирал, не забеляза колата, спряна между пресечките, нито мъжа, който го наблюдаваше през предното стъкло.

Иля си мислеше да продължи пеша, когато видя Шарковски да влиза в закрития паркинг. Намести се в седалката, без да сваля поглед от рампата. Чакаше тук вече цели два часа. Беше наел колата на летището, като използва документите за самоличност и кредитната карта, които бе взел от подвързията на „Сефер Йецира“.

Знаеше, че рано или късно Шарковски ще се появи тук. Предишната нощ, когато преглеждаше компютъра в клуба, съобщението от галерията веднага му се наби на очи. Шарковски се нуждаеше от ковчезник. Докато размишляваше върху целта на обира и по-голямата система, от която бе част той, Иля стигна до заключението, че ковчезникът би могъл да е само човек от света на изкуството.

Докато пикапът излизаше на улицата, Иля запали двигателя и когато пикапът се отдалечи на половин пряка, също потегли. Виждаше тила на Шарковски през прозореца, докато завиваха на юг по Парк авеню. Отиваха към центъра.

51.

Мади лежеше на пода на кабинета и се взираше в тавана, стиснала един лист в ръка. Преди няколко дни Итън беше окачил до лампата лопата за сняг. Сега тя се люлееше бавно в кръг — единственото движение в иначе притихналия апартамент. Мади я гледаше. Лопатата хвърляше разширяваща се и свиваща се сянка върху лицето ѝ. Мади продължаваше да я гледа.

Докато лопатата описваше съвършения си кръг, Мади си помисли, че в движението ѝ сякаш има нещо мръсно. Стана и свали лопатата. Огледа се къде да я сложи, отвори вратата на малкия килер и я подпря на стената. Лопатата не беше единственото странно нещо в стаята. Погледът на Мади се спря върху антикварната стойка за бутилки с гнезда на пет нива до вратата.

На перваза на прозореца имаше цигари. Мади откряхна прозореца, извади една цигара от кутията и запали. Чашата за кафе до лаптопа ѝ послужи за пепелник. Над бюрото имаше снимка на Черната далия от местопрестъплението. Мади я загледа. През изминалия час, откакто бе влязла в апартамента, беше преровила всичко в опит да намери онова, което искаше Итън, но засега не бе открила нищо.

Вместо това бе намерила шахматни задачи. Итън бе направил копия на всичко писано от Дюшан за шаха, включително на единствената му публикувана книга за тази игра. Мади я прелисти за пореден път. В книгата се описваше необичайно рядък ендшпил, при който на дъската бяха останали само белият и черният цар с две пешки. След елиминирането на всички фигури се беше стигнало до дуел на двете основни, до последната битка. И изглеждаше, че най-добрият възможен резултат за черните е реми.

Остави книгата. Не беше толкова трудно да разбере защо Итън така се е запалил по шаха. Заглавието *Étant Donnés* — „Дадена“ — идваше от езика на доказателствата в геометрията. При даден чертеж и начални условия правиш серия дедукции, докато не докажеш теоремата. Шахматната задача не беше много по-различна. Представляваше чертеж на игра, спряна преди решаващия момент.

Предизвикателството беше да отгатнеш какво следва. И последното послание на Дюшан, въплътено в композицията, сякаш зависеше от същия процес на разсъждение.

И точно в това беше проблемът. Ако *Étant Donnés* беше шахматна задача, както се намекуваше в бележките на Итън, нейната задача бе да разбере какъв трябва да е следващият ход. Това обаче я изправяше пред непреодолимо препятствие. Мади не разбираше нищо от шах. Едва знаеше как се движат фигурите.

Докато се оглеждаше, се запита дали Дюшан наистина е играел по правилата. Цялата му кариера е била посветена на подриване на установения ред, така че може би отговорът се намираше извън самата игра. Можеш да събориш фигурите от дъската с един замах на ръката, да изключиш шахматния компютър или да застреляш противника в сърцето. Все едно да разсечеш Гордиевия възел. Или като Соломон, готов да разреже бебето на две...

За момент имаше чувството, че светът се е килнал настрана. Пред нея беше снимката от местопрестъплението, която Итън беше поставил над бюрото си. На нея се виждаше жертвата, Елизабет Шорт, мъртва в тревата, разрязана на две в кръста. Мади се взираше в снимката и се мъчеше да се съсредоточи върху проникновението, което беше на една ръка разстояние... и най-сетне успя да го сграбчи.

Разбра, че Дюшан е оставил работата си недовършена. Беше я моделирал по убийството на Черната далия, но не бе докарал реконструкцията до логичния ѝ завършек. Тялото на Елизабет Шорт беше разрязано на две, докато тялото в композицията беше цяло. Това беше следващият ход. Сцената беше спряна преди кулминацията. И за да бъде завършена, тялото трябваше да се разреже на две.

Спомни си готовото изделие, което Дюшан беше създал с Уолтър Аренсбърг. Кълбо, сплескано между две парчета метал, но преди това Аренсбърг беше пхнал в него предмет, без да казва на Дюшан какъв е той. За да видиш какво има вътре, трябва да го разрежеш на две, също като Гордиевия възел. И ако Дюшан е направил нещо подобно с композицията, не беше трудно да се познае що за информация се съдържа в нея.

Докато гледаше Черната далия, снимката сякаш се разтвори пред очите ѝ и светът изчезна. Когато зрението ѝ се проясни, Мади откри, че е седнала пред лаптопа на Итън и че е отворила два прозореца.

Единият показваше работното време на Филаделфийския музей на изкуствата. Другият беше разписание на автобуси. Ако тръгнеш сега, можеше да стигне един час преди затварянето на музея. *Étant Donnés* имаше отделна ниша, която обикновено пустееше, така че щеше да е съвсем сама...

За първи път ясно си даде сметка какво замисля. Затвори прозореца на брауъра, сякаш затръшваше врата, и погледна отново снимката.

— Какви ги мисля? — прошепна. — Какви ги мисля всъщност?

Още се опитваше да отговори на този въпрос, когато чу вратата долу да се отваря.

Заля я облекчение. Стана от бюрото и излезе на площадката. Апартаментът беше на две нива, със спалня и кабинет горе и дневна долу. Вече беше на стълбите, готова да извика на Итън, че е тук, когато зърна влезлия в апартамента мъж. Беше с гръб към нея и го видя само за миг, но това ѝ беше повече от достатъчно да разбере, че не е Итън.

Заотстъпва назад. Когато антрето се скри от погледа ѝ, спря с разтуптяно сърце и се заслуша в очакване да чуе стъпки по стълбите. Вместо това чу как вратата се затваря. Дъските долу заскърцаха — непознатият влизаше в дневната. По нищо не личеше да я е чул. Поне засега.

И тогава разбра, че няма как да се измъкне. Входната врата се виждаше от дневната. Прозорците на кабинета бяха с решетки. А пожарният изход беше в другия край на сградата.

Тези мисли още минаваха през главата ѝ, когато непознатият тръгна нагоре по стълбите.

Мади влезе в кабинета. Стъпките се приближаваха. Погледът ѝ се спря върху вратата на килера. Нямаше време за мислене. Вмъкна се вътре и притвори вратата. Ръката ѝ трепереше върху дръжката.

Надяваше се, че непознатият ще отиде в спалнята и ще освободи пътя до стълбите. Вместо това той влезе в кабинета. През процепа на вратата Мади виждаше бюрото до прозореца. Във въздуха беше увиснала тънка струйка дим. Беше забравила да изгаси цигарата.

Видя мъж. Беше стар, може би над шейсет, с големи слънчеви очила. Огледа стаята, като спря за момент поглед върху вратата на килера, след което отиде до бюрото и разрови книжата. После излезе от полезрението ѝ. Мади чу скърцане на метал и тихо прещракване,

след което въздухът започна да се стопля. Беше включил газовата камина.

Мъжът се върна при бюрото, взе няколко листа и отново изчезна. Когато се върна за още, Мади надуши миризмата на горяща хартия. Мъжът взе нов наръч листа. После още. И още.

Скоро стаята се изпълни с пушек. Мъжът тръгна към прозореца, но замря. От този ъгъл Мади не виждаше лицето му.

Мъжът взе чашата с цигарата вътре. Цигарата още димеше.

Непознатият остави чашата, направи крачка напред и отново изчезна от полезрението ѝ. Мади зашари слепешком и напипа нещо обло и твърдо. Дръжката на лопатата.

Докато пръстите ѝ се свиваха около нея, вратата на килера рязко се отвори.

Мъжът стоеше пред нея с ръка на дръжката. Беше толкова близо, че Мади видя отражението си в очилата му. Физиономията му беше изненадана, но също така си личеше, че я е познал. Знаеше коя е. За миг двамата стояха лице в лице...

... и преди той да успее да помръдне, Мади го фрасна в лицето с лопатата.

Той отлетя назад. От носа му потече кръв. Мади излезе от килера с лопатата в ръце. Мъжът посягаше да извади нещо от колана си. Мади видя дръжката на револвер.

— Разкарай се! — Думите се изтръгнаха от устните ѝ, докато го удряше по китката и ръката му отлиташе от оръжието. Удари го и по главата.

Мъжът рухна на колене. Мади замахна отново и го улучи в темето, след което се обърна да побегне. Преди да успее да направи и една крачка, мъжът я сграбчи за глезена. Мади полетя напред, спъна се в лопатата и удари главата си в пода. Между нея и стълбите сякаш зейна пропаст.

Хватката около глезена ѝ се стегна, пръстите се забиваха жестоко в плътта ѝ. Мади се претърколи. Челото я болеше от удара. Видя стойката за бутилки точно пред себе си. Без да се замисля, я сграбчи с две ръце, напрегнала мускули до скъсване, и замахна към мъжа.

Той изкрещя и слънчевите му очила отлетяха. Задъхана, Мади изтръгна глезена си от отслабналата му хватка; сълзите оставяха парещи следи по лицето ѝ. Изправи се. Мъжът на пода дишаше, но

беше изгубил съзнание. Горното копче на ризата му се беше разкопчало. И над сърцето му се виждаше татуирана роза.

Вдигнала стойката за бутилки, готова да я стовари отгоре му и при най-малкото движение, Мади се извърна от камината и взе чантата си. Когато отиде до бюрото, видя, че всички бележки са изчезнали.

С треперещи ръце извади мобилния си телефон и набра номера на Итън, без да откъсва очи от мъжа на пода.

— Хайде — прошепна тя, като вдигаше апарата към ухото си. — Обади се, Итън, обади се...

Докато телефонът звънеше за втори път, очите на мъжа се отвориха, а от устните му излезе кърваво мехурче. Мади изпищя и отскочи. Докато мъжът се опитваше да се изправи, тя побягна, като едва не се сгромоляса по стълбите. Хвърли се към вратата, без да поглежда назад, и се вкопчи в дръжката. Тя не се завъртя. Опита отново. Пръстите ѝ се хлъзгаха по метала, докато най-сетне не се сети да дръпне резето. Отвори вратата и изхвърча навън.

От другата страна на улицата беше спряла кола. Зад волана седеше крадецът, когото бе видяла в имението. Гледаше я.

За миг погледите им се срещнаха. Преди той да успее да се втурне към нея, тя побягна.

Докато бягаше, а хората по тротоара я поглеждаха развеселено или загрижено, откри, че е разбрала всичко. Итън беше прав и беше платил цената, но не и преди да ѝ остави едно последно съобщение.

Продължи да тича по улицата с надеждата, че това ще я защити, но знаеше, че този град не може да я предпази въпреки цялата си мощ. Отговорът не беше в Ню Йорк. А във Филаделфия.

III.

През Средните векове в Германия се появил таен трибунал, наречен Вемгерихт, чиято цел била да отмъсти за престъпленията на управляващата класа. Ако нечий дом бил белязан с червен кръст, хората знаели, че собственикът му е обречен. Сега всички къщи в Европа са белязани със загадъчния червен кръст. Историята е съдията; пролетариатът е палачът.

Карл Маркс

След около две години Аренсбърг решил, че е открил модел в работата на Дюшан. „Когато гледам картините ви в хронологичен ред — пише той, — оставам с впечатление за последователни ходове в игра на шах“. Дюшан с готовност се съгласил с аналогията и се запитал: „Но кога ли ще матирам противника? Или самият аз ще бъда матиран?“.

Алис Голдфарб
Маркис, „Марсел Дюшан“

Пред един ресторант на Хералд скуеър чакаше експресен автобус със запален двигател. Пътниците се бяха наредили на опашка. За разлика от останалите, които товареха сакове и куфари в багажника, Мади носеше само чантата си. Опашката пълзеше постепенно напред и накрая тя се озова пред шофьора, едър мъж с яркочервен анорак. Мади посочи автобуса и каза:

— Филадельфия?

— Не, госпожо. Ню Йорк. — Белите му зъби проблеснаха в усмивка. — Още сме в Ню Йорк. Но отиваме във Филадельфия. Билетът ви?

— Нямам билет — каза Мади. — Мога ли да си купя от вас? Еднопосочен.

— Петнайсет долара. — Шофьорът я изчака да извади банкнотите от портмонето си и й даде билет. — Добре ли сте?

Мади усети, че погледът му се спира върху дясното ѝ слепоочие, където се беше появила голяма синина.

— Добре съм, благодаря.

Тя се качи и тръгна назад към празните седалки. Имаше чувството, че всички я зяпат.

След малко шофьорът седна зад волана и вратите се затвориха с хидравлично съскане.

Когато излязоха на Девето авеню и поеха през центъра, Мади погледна през прозореца и се опита да повтори какво знае със сигурност.

Първо, Итън бе мъртъв. Мъжът в апартамента носеше телефона му и бе влязъл в сградата с неговите ключове. Мади много ясно си представяше какво се е случило. След разправията им Итън бе тръгнал да търси нещо, като беше спрял само колкото да ѝ остави бележка. Каквото и да беше търсил, беше го намерил. Или по-точно то беше намерило него.

Кое то я водеше до втория момент. Розенкройцерите — или нещо близко до тях — наистина съществуваша. Мади не знаеше дали са

точно такива, каквито си ги представяха с Итън, но те я следяха поне от нощта на обира. Бяха достатъчно истински, за да я следят. И достатъчно истински, за да убиват.

И това беше основният момент. Мади вече не можеше да се прибере у дома. Мъжът в апартамента я беше познал. Беше виждал лицето ѝ. Ако не дойдеше за нея втори път, щеше да го направи някой друг. Може би някой още по-опасен. Мади вече беше извадила телефона си да се обади на Пауъл и да му разкаже за станалото, но преди да набере спря. Не беше сигурна какво всъщност да каже.

Защото не ставаше въпрос само за един човек. Дори полицията да заловеше нападателя ѝ, щяха да я пратят отново у дома. И дори тя да излезеше от играта и да обърнеше гръб на всички розенкройцери, били те истински или въображаеми, рано или късно щеше да дойде денят, в който крадецът от имението щеше да я очаква на прага ѝ. Нямаше съмнения по този въпрос. А това означаваше, че единственият изход бе да разкрие тайната им, при това публично.

Кое то отново я насочваше към Филадельфия. Поне за момента беше в безопасност. Никой не знаеше къде е. И едва сега, когато беше свободна и не я следяха, можеше да продължи нишката на разсъжденията си до логичното заключение.

Последната тайна на Дюшан беше в композицията. Трябваше да я види лично, за да разбере за защитата на какво бяха убили Итън. Въпреки заключението, до което бе стигнала относно решението, тя се надяваше да е нещо, което ще забележи веднага, след като вече беше готова. След като видеше композицията и беше готова да разкрие тайните ѝ, щеше да се обади на Пауъл — ако трябва, дори от стъпалата на музея. Но ако не можеше да я види само с очите си...

Преди да успее да завърши тази нишка на мисли, която загатваше за нещо чудовищно, нещо затрептя до бедрото ѝ. Телефонът ѝ. Тя го извади от чантата и погледна дисплея. Беше Лермонтов.

Гласът му беше разтревожен.

— Радвам се, че успях да се свържа с теб. Добре ли си?

Мади пое дълбоко дъх. Ръцете ѝ трепереха.

— Да, добре съм. Какво има?

— Трябва да ти покажа нещо. Свързано е с разговора ни от онзи ден. Преглеждах списъка с клиентите ми и открих нещо странно. Права беше. Розенкройцерите наистина съществуват...

Думите му я изпълниха с почти болезнена благодарност. Досега не бе имала представа колко отчаяно не иска да се изправя сама срещу всичко това.

— Какво си открил?

— Не е разумно да го обсъждаме по телефона — каза Лермонтов. — Дори може би ще е най-добре да се срещнем извън галерията. Мога ли да дойда у вас? Говорих с колегата ти Итън и той каза, че също може да дойде...

Мади отвори уста, после я затвори. Внезапният пристъп на параноя стегна гърлото ѝ. Отпред входът на тунел Холънд зейна като пастта на кит.

— Пътувам за Бостън и ще отсъствам няколко дни — каза Мади, като внимателно подбираше думите си. — Не се безпокой за мен. Просто ми трябва време да помисля. — Погледна навън. — Влизам в тунел. Не мога да говоря повече.

Затвори, без да чака отговор. Докато прибираше телефона в чантата, автобусът влезе в тунела и звукът на трафика прерасна в рев.

Понесена от автобуса, Мади се чувстваше като куршум в цевта на оръжие. До Филадельфия имаше два часа път. Затвори очи и напразно затърси онази част от себе си, която оставаше спокойна и хладна. Накрая опря глава на прозореца, чието стъкло вибриреше срещу черепа ѝ, и заплака. Беше твърде късно.

53.

Върху хладилника в кухнята на Итън, сгушена сред издигащите се като небостъргачи други бутилки, имаше преполовена водка от марка, прочута повече с типографията на етикета, отколкото с качеството на съдържанието си. Точно в момента Шарковски не беше склонен да проявява придирчивост. Хвана бутилката за хлъзгавото гърло, свали я и я занесе в банята.

Махна капачката и напълни устата си с водка. Изжабурка се, без да обръща внимание на щипането, и се изплю в умивалника. Потокът възрозова течност изчезна в канала заедно с няколко бели парченца. Той напълни отново устата си, изплакна я и пак се изплю. Този път розовото беше по-малко. При третия опит течността бе почти безцветна.

Доволен от резултата, той остави бутилката на тоалетното казанче и отвори аптекката. Шишенце болкоуспокояващи привлече вниманието му. Изтръска две хапчета и ги лапна. Прибра шишенцето в джоба си и затвори аптекката. Обърна се и погледна лицето си в огледалото на вратата.

Гледката не беше окуражаваща. По челото и слепоочията му имаше драскотини там, където се бяха счупили рамките на очилата, а по челюстта и от едната страна на лицето му се бяха появили жълти натъртвания. Взе тоалетна хартия, направи я на топка, лапна я и ухапа. Здравото му око, което беше изцъклено като на риба, се насълзи, после възвърна донякъде обичайния си вид.

Излезе от банята, като проклинаше слабостта и годините си; усещаше, че трябва да им противодейства чрез симпатична магия. Това изискваше кръв. И той много добре знаеше чия кръв.

Поглед към часовника го накара да се задейства. Беше лежал в безсъзнание повече от четирийсет минути. Носът му беше запушен от кръв и сополи и Шарковски дишаше трудно и със свирене. Огледа стаята, взе лаптопа под мишница и след кратък размисъл взе и водката.

Пикапът беше на ъгъла. Шарковски седна зад волана и метна лаптопа на съседната седалка. Тъкмо пяхна ключа, когато телефонът

му извъня.

Беше Лермонтов.

— Момичето напуска града. Бяхте ли вече в жилището й?

— Не. Тя беше тук. — Като говореше колкото се може по-бързо, той разказа на галериста за случилото се. Даваше си сметка, че няма начин да опише инцидента, без да изглежда като пълен глупак.

Тонът на Лермонтов се втвърди.

— Трябва да я намерим. Каза, че пътува за Бостън, но може и да лъже. Разбрахте ли какво е правила в апартамента?

— Не. Но изгорих всичко — каза Шарковски. — Точно както поискахте. С изключение на... — Погледна лаптопа на дясната седалка. — С изключение на компютъра. У мен е. Момент да погледна.

Отвори лаптопа. След толкова много трансакции онлайн отдавна се беше принудил да научи това-онова за компютрите. Погледна менюто с последните отваряни файлове, но не намери нищо интересно. Тук нямаше безжичен достъп до интернет, но въпреки това можеше да види последните посетени страници. Вниманието му веднага се насочи към двата адреса в началото на списъка.

— Филадельфия — каза Шарковски. — Автобусно разписание. Филадельфийски музей на изкуствата.

— Да види *Étant Donnés*. — Лермонтов замълча за момент. — Добре. Ако тръгнете веднага, можете да я изпреварите. Наблюдавайте музея, докато не се появи. И никаква връзка с мен, докато случаят не бъде решен.

— Разбрано — каза Шарковски. — Ще ви се обадя след приключването му.

Затвори и потегли. Зави на кръстовището и продължи на юг, като мислено прецени състоянието си подобно на пилот, проверяващ уредите преди излитане. Болката в челюстта отслабваше, но тази в окото беше все така подлудяваща.

Стигна до детелина, от която излезе на магистралата. За момент, докато се вливаше в потока автомобили, се замисли дали да не обърне. Имаше нещо безумно в това да последва Мадис Блум чак до Филадельфия. Дори да успееше да я открие при музея, нямаше да е лесно да ѝ види сметката там. Беше много по-добре да обърне, докато може.

Когато стигна моста обаче разбра, че трябва да я накара да страда. В Лондон нямаше да е нищо освен име. Ако искаше да се страхуват от него, трябваше да разреши ситуацията по начин, който да сложи точка на всички въпроси.

Обзет от тези мисли, Шарковски не забеляза колата, която мина през бариерата секунда след него и го последва по моста. Следеше го неотклонно още от Бруклин, като се държеше на една пресечка зад него.

Иля погледна индикатора за гориво. Не беше очаквал, че *ворът* ще пътува толкова дълго. С всеки следващ километър шансовете му за успех, които поначало не бяха особено големи, се стопяваха все повече...

Преди час, когато Шарковски спря в Бруклин след кратко отбиване до един магазин, Иля беше принуден да продължи, тъй като наблизко нямаше свободни места за паркиране. Подмина го с обърната настрани глава, направи кръг и се върна. Пикапът още беше там, но Шарковски го нямаше. Тъй като къщите по нищо не се различаваха една от друга, той нямаше друг избор освен да спре и да чака с надеждата, че старецът ще се появи отново.

След няколко минути се изненада от неочакваната поява на друго познато лице. Младата жена се появи тичешком иззад ъгъла. За миг погледите им се срещнаха и той я позна, но преди да успее да я доближи, тя изчезна. Мина още час преди Шарковски, който се беше сдобил с пресни натъртвания, да се върне при пикапа си...

Сега минаваха под централната кула на моста. Докато го следваше десет автомобила назад, Иля се мъчеше да проумее какво е видял. Появата на жената, чието лице помнеше добре, не можеше да е съвпадение. Явно Шарковски беше получил нареждане да я премахне, но тя по някакъв начин беше успяла да се измъкне. И сега старецът продължаваше да я преследва.

Иля усети, че моментът му на разплата е отложен. Нямаше нищо против. Цадиките знаеха какво е търпение. Можеха да чакат и цяла вечност, ако се наложи. А той знаеше, че времето му ще настъпи скоро.

54.

Гласът на криминалиста от Форт Детрик, Мериленд, беше превърнат от разстоянието в металическо скрибуцане. Звучеше разтревожено.

— Сигурни ли сте, че никой друг не е докосвал това нещо?

— Да, сигурни сме — каза Пауъл, като се наведе над масата, за да говори в микрофона. — Агентът е добре обучен. Веднага щом разбрал на какво е попаднал, го е изолирал и е докладвал на командира на отряда си.

Спикърфонът застърга отново:

— И къде е агентът, който е бил в досег с устройството?

— Под наблюдение е — каза Барлоу. — Под карантина. Докато не разберем с какво си имаме работа.

Седяха в кабинета на Барлоу. Улф също беше тук. Пред тях имаше серия снимки, показващи от различни ъгли фотоапарата, намерен в едно чекмедже в клуба. Докато агентът бе оглеждал фотоапарата, задната му част се беше отворила в ръцете му. За по-малко от час устройството беше доставено по въздуха в патологичната лаборатория за анализ.

— Приключихме с предварителната преценка — каза криминалистът. — Вътрешните части са извадени и сменени с други компоненти. Загриващ елемент изпарява разтвор в централната камера, а патрон под налягане изстрелва веществото през отвор при натискане на бутона за снимане.

Улф си водеше бележки върху своето копие снимки.

— Някаква представа за какво вещество става дума?

— Много прилича на лекарството правастатин. В големи дози може да предизвика кожни реакции, включително токсична епидермална некролиза, както и психологични ефекти като безпокойство и параноя. В повечето случаи симптомите не са толкова силни, колкото симптомите, които съобщавате, но е възможно военизирана версия да доведе до онова, което е наблюдавано при Арчвадзе. И при кучето.

Пауъл си записа. Следвайки интуицията си, агентите бяха използвали метанова сонда и бяха открили куче, заровено в двора на къщата, в която беше отседнал Иля. Макар да бе силно разложен, трупът показваше симптоми като при Арчвадзе — по-голямата част от козината и кожата липсваха.

— Значи въпросното лекарство е някакъв вид смъртоносен агент?

— Така изглежда. Ако питате мен, идеално средство за убийство. Дозата е малка и лесно може да се вдиша.

— Имам въпрос — каза Улф и вдигна очи от бележките си. — При пускането на веществото наблизко е имало и други гости. Защо при тях няма никакви симптоми?

— Предположението ми е, че си имаме работа с бинарно оръжие — каза криминалистът. — Необходими са две отделни вещества, всяко от които е безвредно само по себе си. Единият компонент се вдишва, докато другият може да се абсорбира през кожата. Например може да е някакъв мехлем, втрит в кожата, намазан върху дръжка на врата или волан...

Пауъл си спомни какво беше казал Арчвадзе в болницата.

— Или върху мобилен телефон?

— Възможно е. В миналото са посипвали контактни отрови като кадмий по телефонните слушалки. Принципът е на практика същият.

— Я да изясним нещо — обади се Барлоу. — Като казахте „са посипвали“, кого имате предвид?

— Руското разузнаване — отвърна криминалистът. Въпросът като че ли го беше изненадал. — Това убийство категорично носи техния почерк. Става въпрос за тайно убийство като по учебник.

— Страхотно — каза Барлоу, макар изобщо да не изглеждаше щастлив от откритието. — Скоро ще се чуем пак.

Прекъсна връзката и се облегна в стола си. Изражението му беше като на катерач, изкачващ трудна отвесна стена.

— Е, какво мислите?

— Прав е — каза Улф. — Това е политическо убийство. Който и да е извършителят, явно е искал да прати послание. Погрижили са се да го убият колкото се може по-бавно и мъчително.

Барлоу я погледна огорчено.

— И сега ще ни налазят от контраразузнаването. В сравнение с това оръжията са нищо.

Пауъл запази мълчание. Ако се окажеше, че са пропуснали заговора за убийство покрай бързането да заловят оръжието, помощник-началникът нямаше да се поколебае да прехвърли разследването на друг отдел. За да запазят контрол върху случая, трябваше да направят да изглежда така, сякаш следват тази следа от самото начало. И когато усети погледа на Барлоу върху себе си, Пауъл откри, че знае какво точно си мисли детективът.

— Специализиран съд одобри разрешителното за подслушване на телефона на Шарковски — предпазливо започна Барлоу. — Наличието на искането ни показва, че сме се опасявали, че той може да е агент на чужда сила. Пауъл, нали се погрижи да споменеш този факт в молбата си?

— Да — каза Пауъл. — Само че в нея се наблягаше повече върху възможните му връзки с терористични групи. Доколкото си спомням, бях доста окуражаван да направя тази връзка...

Барлоу махна пренебрежително с ръка.

— Това няма значение. Важното е, че имаме записано твоето свидетелство, че мафията е оръдие на чуждо разузнаване. В крайна сметка на това основание получихме разрешението. Което означава, че сме работили в тази посока от самото начало. — Той вдигна телефона. — Ще уредя да запознаеш помощник-началника с положението.

— Мислех си, че гледате на мен като на пречка — каза Пауъл. — Защо ме пращате там?

— Защо те пращам там ли? — Барлоу изглеждаше искрено изненадан. — Защото си главният агент по този случай.

Докато Барлоу набираще, Пауъл си даде сметка, че е спечелил. Поне засега градиентите на властта, които бяха насочени срещу него от толкова дълго време, се обръщаха в негова полза. Странно, но първата му мисъл беше да се обади на баща си, макар да знаеше, че старецът веднага ще забрави разговора. След секунда импулсът отмина, отнесен от вълната работа, която трябваше да се свърши.

Пауъл стана. Докато събираше бележките си, погледът му се спря върху снимката на фотоапарата. Спомни си последните думи на олигарха. По някакъв начин той беше разбрал, че са използвали

камера, фотоапарат, за да го убият. Пауъл се запита откъде ли го е разбрал.

Докато гледаше снимката, в съзнанието му изплува дума, изписана с размазани кирилски букви, както сигурно се бе появила пред очите на умиращия. И изведнъж осъзна, че олигархът не е имал предвид никакъв фотоапарат.

Камера. На руски думата означаваше и *помещение*. Стая, килия. Помисли си за хранилището, в което беше държана картината, за болничната стая, в която бе умрял Арчвадзе, и дори за самата композиция в музея. Но отвъд тези очевидни връзки се криеше нещо друго, нещо по-дълбоко, по-мрачно...

Пръстите му изстинаха, но докато вдигаше бележките си, ръцете му не трепнаха. Запази самообладание, докато не излезе от кабинета.

— Чакай ме в кухнята след час — каза на Улф. — Трябва да проведе няколко разговора.

Преди тя да успее да го попита защо, Пауъл беше свалил якето си от закачалката. Отвори мобилния си телефон, за да се увери, че нужните му номера са в указателя, след което тръгна към асансьора.

Прекара следващия час в едно кафе от другата страна на улицата, като разговаря първо с бивш колега от лондонската полиция, а после с контакт от Службата за сигурност. След като се обади и в отдела за съхранение на доказателства, се срещна с Улф в кухнята на офиса и й обясни какво е открил.

— Арчвадзе е знаел кой го уби. Каза ми го, преди да умре. Помниш ли последните му думи? Последната всъщност.

Улф отпи глътка какао от цветна керамична чаша.

— Да. Камера.

— Точно така. Само че не се е опитвал да ми каже, че става въпрос за фотоапарат. А кой е направил отровата. *Камера* е кодовото име на Лаборатория дванайсет. Лабораторията за отрови на съветските тайни служби.

— Чувала съм за тези типове — каза Улф. — Те нямаха ли пръст и в случая Марков?

— Както и в други. Съветите винаги са били добри с отровите. Камера беше най-амбициозният им проект. Задачата му беше да разработва отрови, които да не бъдат откривани при обикновена аутопсия. Експериментирали са с иприт, дигитоксин, рицин.

Провеждали са опити върху затворници. И са замесени най-малко в едно убийство — на журналист, разследващ шпионски скандал, при който жертвата умряла от токсична епидермална некролиза. Така че ако са вдигнали мерника и на Арчвадзе...

— ... той вероятно е правил нещо подобно — довърши Улф. — Добре. Да кажем, че е разследвал нещо, което би могло да zlepостави разузнаването. Те са надушили и са уредили премахването му. Едва ли би си струвало труда, освен ако не е попаднал на нещо голямо. Но какво?

— Сещам се само за една възможност. Да кажем, че разузнаването се занимава с трафик на крадени произведения на изкуството, за да събира пари за секретни операции. Ако работят с организираната престъпност, за да изнасят творби от Русия, възможно е Арчвадзе да се е сдобил с доказателства за това. Или почти да го е направил.

— Имаш предвид Будапеща — каза Улф. — Куриерът е щял да сключи сделка с Арчвадзе, но някой се е добрал до него преди това. После са се насочили към самия олигарх, като са използвали метод, който предизвиква деменция и параноя, така че никой да не повярва на историята му...

— Възможно е. И ако сме прави, готов съм да се обзаложа, че Арчвадзе и по-рано се е опитвал да се добере до крадени произведения. Оттук и тайната му колекция. Купувал е творби, за да разследва произхода им и да направи връзка с разузнаването. И ако планът му е бил такъв, може би тази картина е димящо дуло.

Улф стана.

— Значи трябва да разгледаме другите картини от колекцията му. Ако Арчвадзе ги е купил от човек, когото е подозирал в трафик на крадени творби, за това трябва да има останали записи. Адвокатът му може да се съгласи да се разприказва. Можем също така да проверим произхода на произведенията онлайн.

— Направи го — каза Пауъл. Излязоха от кухнята. — Само че засега не го разгласявай. Не искам Барлоу да научава, докато не сме абсолютно сигурни. Ако отидем при него с половинчат случай...

— ... ще си помисли, че протакаме — каза Улф. — Знам. Предлагам да си сравним бележките след час.

Тя тръгна по коридора. Пауъл се върна на работното си място, където намери пакет от отдела за съхранение на доказателства. Беше рамката от хотелската стая на Иля. Още имаше етикет, че е пазена като улика, но иначе изглеждаше непокътната.

Обърна я и огледа другата ѝ страна, която щеше да е скрита, когато платното се излага пред публика. Представляваше проста дървена рамка с минаваща през средата подпора, маркирана със стикери на изложби, галерии и митнически печати. Докато я гледаше, Пауъл си спомни какво беше казал олигархът преди да умре. Не отпред. А отзад.

Погледът му се спря върху най-големия етикет върху централната подпора. Беше от тънка ивица хартия, залепена направо за дървото. Ch. Pottier/Emballeur/14 Rue Gaillon/Paris. Дори с неговия френски можеше да разбере, че е етикет на компания, опаковала картината в някакъв момент от дългата ѝ история. Но въпреки това нещо в надписа изглеждаше странно.

Пауъл хвана горния край на етикета, дръпна го и етикетът се отдели изненадващо лесно. Върху дървото отдолу имаше някакъв друг надпис — букви, изписани набързо с тънка четка. Пауъл продължи да дърпа етикета, докато не разкри първите четири букви, след което спря.

Под етикета имаше скрито съобщение и първите четири буква бяха РОЗЕ.

На Маркет стрийт във Филаделфия, под старата поща, от микробуси се продаваше ямайска храна и пикантният аромат на пилешко изпълваше въздуха. Мади слезе от автобуса. Докато минаваше покрай шофьора, се опита да му се усмихне, да му покаже по някакъв начин, че е добре, но не ѝ се получи.

Докато минаваше покрай гарата, започна да се чувства по-добре, сякаш безразличната индустриална обстановка я обгръщаше и защитаваше. В сравнение със сляпото величие на индустрията розенкройцерите изглеждаха почти незначителни. Светът се движеше от бюрократи и инженери, а не от някакво окултно братство. Окултистите не бяха толкова могъщи като банките. Или като сложната лихва.

От другата страна на моста обаче, докато приближаваше редицата музеи, наредени покрай булеварда, този аргумент започна да издиша. Извърщаше очи от витрините, покрай които минаваше, тъй като се страхуваше, че ще разкрият, че е полудяла. Със закъснение забеляза, докато чакаше светофарът да светне зелено, че е застанала пред железарски магазин.

Влезе вътре. Мина покрай една витрина и с изненада откри, че изобщо не изглежда толкова зле. Синините по лицето ѝ бяха избледнели и вече не гледаше като преследвано животинче. Ако беше видяла и намек за безумие, сигурно щеше да излезе, но краткият поглед, разкрил ѝ обичайната Мади, ѝ беше достатъчен да продължи.

Взе кошница и тръгна из магазина, като вземаше напосоки неща от рафтовете — платнена торба, последвана от чук, шпакла, бояджийска престилка и макетен нож. Докато вървеше между лавиците, си казваше, че купува тези неща просто за всеки случай, ако композицията не разкрие веднага тайните си. Че отива в музея само да гледа.

Но пък за всеки случай, помисли си, нямаше да е зле да е подготвена.

Очевидният вход в композицията беше през дървената врата. Дюшан я купил в малко градче край Кадакес и двойната врата беше разрязана, за да се получат четири панела с приблизително еднаква големина. Панелите бяха закрепени от другата страна с тънки летви и бяха окачени на метална рамка, така че можеха да се плъзгат настрани и интериорът да се снима.

Но докато носеше покупките си към касата, започна да я човърка друга мисъл. Компонентите на композицията бяха много крехки — трева, тел и телешка кожа — и изискваха специален микроклимат, за да не се увредят още повече. Затова в един момент, въпреки намеренията на Дюшан, композицията зад вратата била защитена със стъклен панел.

Спомни си за това и отново я обзе отчаяние. Нямаше начин да проникне зад стъклото. Дори да успееше, без да се пореже, шумът моментално щеше да вдигне охраната по тревога.

Продавачът маркира покупките ѝ една по една и попита:

— Още нещо?

Унесена в мисли, Мади понечи да поклати глава, но забеляза пакета, закачен на стената зад касата. Комплект от четири автомобилни свещи. Докато ги гледаше, си спомни нещо от изпълнената си с бели младост.

— Ако обичате, онези свещи.

— Разбира се. — Продавачът свали пакета и го добави към покупките. — Трийсет и четири долара и осемнайсет цента.

Мади му даде две двайсетачки — последните ѝ пари в брой. Отказа найлоновия плик, напъха инструментите в платнената торба, като сложи най-отгоре престилката, за да скрие останалото, и излезе с рестото в ръка.

Екипирана сравнително адекватно, тръгна към музея. Докато вървеше покрай булеварда, си даде сметка, че няма представа какво ще стане, когато най-сетне се озове пред композицията. Лесно беше да си представи стъпките, водещи към този момент, но когато стигаше до точката, в която се изправяше пред дървената врата, екранът в главата ѝ угасваше.

Пресече овалната градина и стигна стъпалата на музея. Както винаги, туристите тичаха нагоре и позираха до статуята на боксьора,

издигната на тротоара. Мади продължи нагоре, пазарската торба я удряше леко по бедрото.

Когато изкачи стълбището, спря и се загледа към гръцката фасада на музея. Трите му крила образуваха буквата П — едното беше точно пред нея, а другите две продължаваха от двете ѝ страни.

Остана така цяла минута, заглеждана как посетителите се изкачват по второто стълбище, водещо към главния вход. Огледа двора, за да забави момента, когато щеше да ѝ се наложи да мине през вратата, и видя, че разположението на музея е абсолютно симетрично. Източното и западното крило бяха като огледални копия и създаваха ясно и твърдо усещане за равновесие.

След секунда разбра, че това не е съвсем вярно. Имаше един асиметричен елемент. От дясната ѝ страна, в центъра на източния портик, между колоните имаше прозорец с размерите на врата, който гледаше към галериите на долния етаж. Мади погледна лявото крило и видя, че там няма прозорец.

Вгледа се по-внимателно в аномалията и рязко пое дъх. През отвора видя вертикално стъкло пано, разделено от хоризонтална подпора, с едва забележими изображения по него. Това беше „Голямото стъкло“. Прозорецът гледаше към зала, посветена на Дюшан.

Продължи да се взира в единствения прозорец, който гледаше към някоя галерия, убедена, че тук има някакво послание, което би трябвало да види. Галерията се намираше в самия център на източния портик и поради някакви абсолютно необясними причини там бяха сложили прозорец, който нарушаваше симетрията на целия музей.

Накрая се откъсна от гледката и си заповяда да изкачи стъпалата. Мина между колоните и спря за момент пред входа. Виждаше отражението си в стъклото на вратата на фона на следобедното небе. Макар да беше трудно да различи детайлите, като че ли нямаше вид на побъркана.

Бутна вратата и влезе във фойето. Вратата се затвори зад нея. За момент настъпи пълна тишина, ако не се брояха далечните звуци на посетителите в двора.

След добре премерена пауза иззад една колона излезе мъж. Шарковски. Носеше нахлупен до веждите каскет и тъмни очила, купени от уличен продавач недалеч от музея. Изчака няколко секунди,

за да се увери, че Мадри няма да се появи отново, след което отвори вратата и я последва вътре.

— Благодаря, че приехте да се срещнем толкова бързо — каза Улф, докато седнаше на един стол в заседателната зала, и погледна през полираната маса към домакина. — Надявам се, че не съм ви причинила неудобства.

— Ще се радвам, ако мога да помогна — отвърна Ренард. — Няма проблем. Така и така бях в офиса...

Пауъл седна на стола до Улф и сложи куфарчето си на масата.

— Често ли работите през уикенда?

Ренард се усмихна. Зад увереното му поведение се долавяше смътно напрежение.

— Седмицата не беше от леките. С какво мога да ви помогна?

Улф пое нещата в свои ръце.

— Бихме искали да ви зададем някои въпроси за базата ви данни.

Изражението на Ренард остана неутрално, но Пауъл долови безпокойство в очите на директора на фонда.

— Останах с впечатлението, че разследвате инцидента в Хамптънс.

— Точно така — каза Улф. — И вашата база данни за произхода на творбите попада в обзора на разследването. — Извади от куфарчето си купчина фотокопия. — Както вероятно знаете, Арчвадзе е имал богата картинна колекция. В рамките на разследването на обира проверяваме произхода на тези картини. Записите за покупки, осигурени от адвокатата му, показват, че повечето творби са били придобити от търговец на име Алексей Лермонтов. Познавате ли го?

— Знам кой е — отвърна Ренард. — Работата ми ме задължава да знам по нещо за всички големи дилъри в този град. Не съм изненадан, че Лермонтов е бил източникът му. Списъкът му с клиенти е впечатляващ.

— Знаем. — Улф побутна фотокопията напред. — Има обаче и нещо друго. Погледнете това.

Ренард разгледа книгата.

— Записи за произход. За картини на Арчвадзе ли става въпрос?

— Точно така — каза Улф. — Оригиналите са у адвоката му, наред с източниците, които е използвал за събирането на информацията. Арчвадзе е наел екип консултанти и специалисти по история на изкуството, предимно от „Фрик“, който трябвало да направи независимо проучване на произхода на всяка картина, която купувал от Лермонтов.

— За колекционерите не е необичайно да правят собствени проучвания на произхода. Установяването му може да бъде ефективен начин да увеличат стойността на една творба. Но не разбирам защо това е важно.

— След като получих документите ми стана любопитно каква част от тази информация е общодостъпна — каза Улф. — Най-очевидното място за търсене беше вашата база данни, която е свободно достъпна за изследователи. Но при справка се оказа, че записите не съвпадат. Историята на повечето картини според вашата база данни и според данните на Арчвадзе е напълно различна. Как можете да обясните това?

Усмивката на Ренард се разшири още повече.

— Няма никакви мистерии. Често информацията за произхода е несигурна. Всеки специалист по история на изкуството ще ви го каже. Посветили сме хиляди часове труд на изчистване и проверяване на базата данни, но от време на време продължават да се появяват несъответствия. Без по-нататъшно проучване няма начин да знаем дали информацията на Арчвадзе е по-достоверна от нашата.

Пауъл беше впечатлен от спокойното излъчване на директора на фонда и го прие като предизвикателство.

— Може и да сте прав, но грешите, ако мислите, че Арчвадзе само се е опитвал да увеличи цената на колекцията си. Той изобщо не е възнамерявал да препродава картините. Купил ги е, защото е знаел, че Лермонтов пласира крадени в чужбина творби. Бил е готов да харчи милиони, за да подплати тезата си, но винаги му е липсвало солидно доказателство. До този момент.

Пауъл разкопча куфарчето си и вдигна капака. Извади от него дървената рамка. Постави я на масата с лицето нагоре, така че маркировките от другата страна да останат скрити.

Усмивката на Ренард се стопи и се смени с подчертано безразличие.

— Какво е това?

— Рамката на „Етюд за *Étant Donnés*“ — каза Пауъл. — Крадецът е взел платното. Все още не сме открили картината, но рамката се оказва изненадващо информативна.

Обърна рамката и почука с пръст минаващата през средата подпора. Върху дървото, изписани с неравни черни думи, се четяха думите РОЗЕНБЕРГ БОРДО.

— Преди картината да бъде продадена на търга, някой е лепнал фалшив етикет върху името, за да го скрие — каза Пауъл. — Не знаем кой е извършителят, но подозираме, че измамата е станала в Русия, където се е намирала картината през последните години. Думите говорят ли ви нещо?

Лицето на Ренард беше абсолютно неподвижно, като восъчна отливка.

— Не, нищо.

— Името сочи, че в един момент от историята си картината е била част от колекцията на Пол Розенберг, който е бил един от най-важните дилъри и колекционери на произведения на изкуството в Париж през трийсетте и четирийсетте. Представлявал е Пикасо, Брак и Матис, както и много други художници. В началото на Втората световна война избягал в Съединените щати, като оставил по-голямата част от колекцията си в една банка в Бордо. На следващата година тя попаднала в ръцете на нацистите.

Пауъл посочи квадратно листче, залепено за рамката, което също бе скрито от фалшивия етикет. На него се четяха думите ДЮШАН/РОЗЕНБЕРГ/НИКОЛСБУРГ/2.12.1941.

— Този етикет показва, че картината е била отнесена в замъка Николсбург в Судетите, където е имало хранилище за заграбени произведения на изкуството, включително творби, принадлежали на колекционери, загинали в концлагерите.

Ренард разгледа етикета, но видимо не реагира.

— Все още не разбирам защо ми показвате всичко това.

— Всичко по реда си — пое щафетата Улф. — Когато в края на войната руската армия окупира Чехословакия, замъкът попаднал в ръцете на болшевиките. Официалната версия е, че замъкът бил опожарен по време на сраженията заедно с всички картини в него. Каталозите и други документи от колекцията на Розенберг обаче били

открити в един архив в Москва, което довело историците до заключението, че творбите са били прехвърлени тайно в Русия.

— Било е държавна политика — каза Пауъл. — Руснаците са имали специална организация, така наречената Комисия по трофеите, чиято задача била да заграбва произведения на изкуството и други ценности, докато армията прегазвала Германия. Гледали на това като на вид разплата, като репарация за двајсетте милиона военни и цивилни жертви. Някои от тези произведения били върнати, но други, подобно на тази картина, изчезнали. Ако се съди по другите скрити етикети, по които екипите ни все още работят, картината най-вероятно е прекарала последните шейсет години в хранилище, контролирано от руското разузнаване.

— През последните години, с разбиването на по-конвенционалните методи за пране на пари, картините отново започнаха да се появяват на пазара като средство за финансиране на секретни операции — продължи Улф. — Смятаме, че Арчвадзе е научил, че Лермонтов, който се представя за изтънчен търговец на произведения на изкуството, всъщност е главният ковчезник на руските агенти в Съединените щати. В последно време е започнал да се занимава и с трафик на оръжие, но е направил състоянието си от крадени картини. Много от тези творби са били собственост на мъже и жени, загинали в Холокоста.

Макар и все така замръзнало, лицето на Ренард беше пребледняло.

— И Арчвадзе ви е казал всичко това?

— Арчвадзе е мъртъв — каза Пауъл. — Бил е отровен в собствения си дом, в нощта на обира, с бинарно вещество, осигурено от лабораторията за убийства на руските тайни служби. Бил е убит, защото се е доближил твърде много до истината. Или вече го знаехте?

— Още не сте обяснили защо ми разказвате тези неща. — Гласът на Ренард беше много тих, сякаш не беше сигурен, че ще може да го овладее, ако говори по-високо. — Това няма нищо общо с мен.

— Напротив, има — каза Улф. — Подправянето на произхода е било лесно в миналото, когато информацията за продажбите и собствеността е била непрозрачна и лесна за фалшифициране. В наше време обаче повечето информация е онлайн, което я прави много по-прозрачна. За да продължи търговията с крадени творби, Лермонтов е

трябвало да намери начин да подправи произхода им в публичните бази данни. Особено във вашата.

На бузите на Ренард се появиха червени петънца.

— Ако базата данни съдържа невярна информация, поемам пълната отговорност. Но това не означава, че измамата е станала с моето одобрение или с това на някой друг от фирмата.

— Това трудно може да се повярва — каза Улф. — Знам нещо за бизнес модела ви. Използвате алгоритми, за да търсите аномалии в събраната от вас информация, за да откриете неверни данни и да идентифицирате потенциални инвестиции. Историята на произхода, която изглежда в несъответствие с подобни произведения на същия художник, е точно онова отклонение, за чието откриване са настроени алгоритмите ви. Фалшивите данни на Лермонтов би трябвало да са задействали алармата. Но не са.

— Има само едно обяснение — каза Пауъл. — Било е нарочно. Кое е възможно само ако някой е оставил вратичка в системата ви, начин да заобиколи вътрешните проверки на базата ви данни. Доколкото можем да кажем, вие сте единственият човек в тази фирма, който има необходимото ниво на достъп за подобно действие.

Последва пауза. Устните на Ренард бяха стиснати в тънка линия, като на ангел на надгробен паметник.

— Какво искате от мен?

Улф му подаде бланка на Бюрото.

— Предлагаме ви сделка. Иmunитет в замяна на свидетелството ви срещу Лермонтов. Ще бъдете третиран като конфиденциален информатор, така че името ви няма да бъде разгласявано. Офертата е в сила точно една минута.

Ренард изгледа бланката, сякаш беше някакъв лош балансов отчет.

— А ако откажа?

— Ще дойдем отново с призовка — каза Пауъл. — Ще конфискуваме записите ви, информацията в сървърите и произведенията на изкуството от хранилището ви. И ще се погрижим пресата да бъде тук десет минути преди нас.

Очите на директора на фонда проблеснаха опасно.

— Нямайте никакви доказателства.

— Не се нуждаем от доказателства, за да получим онова, което искаме — каза Улф. — Вие вече сте уязвим. Инвеститорите се питат дали може да ви се има доверие. Ако нахълтаме в хранилището ви, с вас е свършено. Имате две възможности. Ако сътрудничите, можете да излезете с неопетнена репутация. Ако откажете, ще ви закопаем. Изборът е ваш.

Ренард се взираше мълчаливо в листа. Докато го гледаше, Пауъл си помисли, че сделката включва големи отстъпки, но пък времето им беше ограничено. Ако искаха да спасят случая от ръцете на контраразузнаването, трябваше да наблегнат върху трафика на творби на брифинга с помощник-началника, до който оставаха само още няколко часа. В края на краищата директорът на фонда беше второстепенна, макар и доста изкусителна мишена. Струваше си да се откажат от обвинения срещу него, за да получат по-силни позиции срещу Лермонтов.

Ренард вдигна глава. Очите му бяха студени.

— Ако го направя, искам защита.

— Разбира се — каза Улф. — В наш интерес е да останете жив. Нещо друго?

— Не. Нищо не можете да направите за мен. — Ренард извади от джоба си химикалка и подписа споразумението. Изглежда замислено подписа си и каза: — Искам да изясня едно нещо. Знаех, че Лермонтов се занимава с трафик на произведения на изкуството, но никога не е казвал откъде идват те. Имахме споразумение. Той можеше да фалшифицира записите в базата ни данни, а в замяна ми даваше информация за частни трансакции.

Пауъл предположи, че това не е цялата истина, но реши да не насилва нещата.

— Какво друго искаше от вас?

Ренард въздъхна.

— Услуги. Като наддаване за картината. Именно той ми каза да я купя... — Директорът млъкна. — Има и още нещо. Мади е в опасност. Шарковски има заповед да я убие във Филаделфия.

Пауъл вдигна очи от бележките си. За момент не можеше да осъзнае чутото.

— Какво?

— Хванала я е параноята — каза Ренард и за първи път гласът му трепна. — Повечето от нещата, които каза, бяха безсмислени, но покрай всичко беше успяла да разбере, че част от информацията за произхода на творбите е фалшива. Шарковски бил пратен да я елиминира, но тя успяла да се измъкне. Вместо да отиде в полицията, взела автобус до Филадельфийския музей на изкуствата. Не знам защо. Но той е по петите ѝ.

Погледът на Пауъл се спря върху споразумението за имунитет на масата. Пред очите му се появи лицето на Мади, странно смесено с лицето на Карина Баранова.

— Ако тя умре, сделката отпада.

— Знам. — Гласът на Ренард беше безизразен. — Не го исках. Нямах избор...

Улф прелисти бележника си, извади телефона си и набра номер.

— Трябва да я предупредим. Ако отиде в полицията, би трябвало да е в безопасност, докато не я поставим под охрана.

Докато Улф чакаше Мади да вдигне, Ренард се обърна към Пауъл.

— Не съм чудовище. Не разбирате под какъв натиск съм поставен. Инвеститорите ми зависят от репутацията на фонда. Дарителски и пенсионни фондове са ми поверили спестяванията си. Ако Мади се беше разприказвала, това щеше да съсипе живота на много хора. Всичко, което изградих, щеше да рухне...

Пауъл се запита дали Ренард наистина вярва в собствените си думи. Помисли си за жената под дъските на алеята — без глава и ръце, със заличена самоличност. Отново за миг видя лицето на Мади, наложено върху лицето на мъртвото момиче, и си представи как ли би се почувствал, ако види тялото ѝ в моргата.

Улф затвори телефона си.

— Не отговаря. Прехвърли ме на гласова поща.

Пауъл погледна Ренард. Двамата стигнаха едновременно до едно и също заключение, но Пауъл заговори пръв.

— Изключила си е телефона — каза той, докато ставаше. — В музея е.

Мади беше изключила телефона си малко по-рано по навик, след като мина през вратата на музея. Вътре я посрещна стена, върху която бяха изписани имената на дарители и попечители. Извърна се от списъка, обхваната от странна уплаха какво може да види в него, но не и преди да зърне имената на двама от мъртвите: *УОЛТЪР* и *ЛУИЗ АРЕНСБЪРГ*.

Както беше очаквала, никой не провери чантата ѝ и на практика охрана нямаше. Мади си купи билет и влезе в голямата зала. В единия край на помещението имаше широко каменно стълбище, по чиито стъпала бяха насядали посетители. Най-горе бронзова ловкия насочваше стрелата си към главния вход.

Мади влезе в галериите, стиснала здраво дръжката на платнената торба. Виждаше картините като размазани петна, но докато минаваше покрай един вход, вниманието ѝ бе привлечено от изображението на гола жена, излегнала се на морски бряг. Позата ѝ беше странно позната. Мади приближи и видя, че картината е на Курбе.

Когато видя името на художника, осъзна, че целият музей буквално ѝ говори. Усещането се съпровождаше от също толкова силно убеждение, че я наблюдават. Обърна се и видя, че галерията е пуста, с изключение на двама хванати за ръце тийнейджъри, които зяпаха друга гола жена. Никой не гледаше към нея. Единственият воайор беше тя самата.

Върна се в коридора. Две зали по-нататък мина покрай творба на Пол Гоген, който четял розенкройцерски книги по плажовете на Таити. На картината беше изобразен жълт хълм, обрасъл с изсъхнала трева и опасан с ограда, украсена с човешки черепи. На върха стърчеше тлеещ идол. Надписът обясняваше, че хълмът бил свещено място, на което се правели човешки жертвоприношения.

След като влезе в една ротонда с фонтан от обсидиан, Мади продължи към източното крило. Деветнайсети век отмина, за да се смени с модерно и съвременно изкуство. Тук например имаше скулптура на Макс Ернст — бронзов идол с два кръга вместо очи и по-

голям кръг за зейнала уста. Надписът посочваше, че веднъж Ернст откарал скулптурата на една ливада и я положил в тревата, за да може да я гледа на лунна светлина.

Няколко зали по-нататък, още преди да е готова, Мади влезе в крилото на Дюшан.

На стената до вратата имаше табела с надпис *Галерия Марион Болтън Страуд*. Тя я погледна за момент, спомняйки си смътно името на мъртва покровителка на изкуството, но после гледната ѝ точка се промени и думите изчезнаха, за да се сменят с други, скрити от лещи. Когато ги видя, Мади разбра, че тази зала също е била подготвена за пристигането ѝ.

Скритите думи, изникнали като с магия, бяха *Gallerie Rose Sélavy*.

Мади влезе в галерията. Посетители се нижеха покрай творбите на път за поредната задължителна спирка по време на обиколката. Отстрани висеше ранна творба на Дюшан, портрет на брадат мъж, чиято лява длан светеше с неземна светлина, сякаш я е потопил във фосфор. Недалеч се намираше прозорецът аномалия.

Входът отляво водеше към малко помещение до основната галерия. Стаичката беше тъмна и невзрачна, без никакви указания какво има вътре. Мади още не искаше да влиза в нея, но знаеше, че няма избор. Събра последните останки от куража си и прекрачи прага.

Първоначалната ѝ реакция беше разочарование. Помещението беше малко и занемарено, подобно на килия на каещ се грешник. Краката ѝ стъпваха върху мръсен килим, за разлика от другите галерии, чиито подове бяха голи. Отляво имаше дървена врата, заемаща по-голямата част от стената. Изглеждаше очукана и стара, поставена в свод от истински тухли. Нямаше нищо друго.

През две малки дупки, пробити на нивото на очите, струеше студена бяла светлина.

Мади погледна тавана. Нямаше камери. Дървената врата беше поставена перпендикулярно на входа и не можеше да се види от основната галерия. Окуражена от привидната самота, Мади пристъпи към вратата и се наведе към дупките. Долови аромата на дърво.

Първото ѝ впечатление бе, че гледа собствения си труп. За момент имаше чувството, че се е отворил прозорец към миналото, и Мади разбра с ужасяваща сигурност, че е умряла на пода на

апартамента на Итън и че всичко случило се след това е само фантазия на умирация й мозък.

После пред очите й се проясни и Мади видя, че гледа различно тяло — гола жена, лежаща в тревата, със скрито от ръба на тухлена стена лице и със светещ фенер в едната ръка. Снимките не предаваха убедителността на илюзията — пейзажът с Женевското езеро беше забележително истински; на заден план искреше водопад — ефект, създаден от въртящ се диск и електрическа крушка в кутия, напомняща кутия за курабийки. *Приживе направих това умалено копие на вселената, моя гроб...*

В следващия миг беше готова да се закълне, че на прага на стаята стои някой и я наблюдава мълчаливо. Дръпна се от дупките и погледна през рамо, но входът пустееше.

Параноята й се разсея. Мади отново се обърна към дървената врата и погледна. След дълго виране разбра. Какъвто и да беше отговорът, нямаше да го намери оттук. Част от нея искаше да се махне веднага, докато все още е възможно, но дълбоко в себе си тя разбираше, че още докато се бе качвала на автобуса за Филадельфия, е знаела, че няма друг начин.

Заповяда си да се съсредоточи. Първата й задача беше да провери дали композицията наистина е защитена от стъкло. Струваше й се, че долавя леко движение на въздуха през дупките, причинено може би от климатик. После видя малко петънце, увиснало на няколко сантиметра от очите й. Беше отпечатък от пръст.

— По дяволите — прошепна Мади. Ако се съдеше по отпечатъка, стъклото се намираше на двайсетина сантиметра от вратата. Нямаше да е трудно да се справи с дървото, но стъклото беше друга работа.

Излезе от полутъмната стая и се върна в галерията, която вече бе празна. Седна на пейката и разгъна картата на музея на скута си. Всяко помещение бе номерирано. До стаята с дървената врата обаче имаше помещение без отбелязан вход. Това бе единственият правоъгълник без номер в целия музей.

Отиде в съседната галерия, в която също нямаше посетители. В нея бяха изложени бляскави скулптури на Константин Брънкуш, подредени в нещо като олтар. Ако имаше вход към скритата стая, той трябваше да е някъде тук.

И наистина, от едната страна на олтара Мади видя затворена врата без означения. Разбра, че трябва да действа дръзко, отиде при вратата и опита да я отвори. Вратата беше плъзгаща се, с вдлъбната дръжка под ключалката, и се плъзна мъничко, преди да опре в резето. Самата врата беше дебела и тежка. Мади остана до нея за момент с надеждата, че ще намери и друг начин да влезе, но накрая беше принудена да приеме неизбежното.

В очите ѝ напиха сълзи. Майната им на онези, които се опитваха да я убият! Майната му на Итън, че я беше оставил сама! Изобщо не беше искала това. Единствената ѝ утеха в този момент на пълна самота беше, че с проникването си в композицията тя разпиляваше фигурите от дъската.

В посоката, откъдето беше дошла, имаше тоалетна. Мади се върна, без да обръща внимание на настоящето чувство, че я наблюдават. Бутна вратата на дамската тоалетна и влезе.

Тоалетната беше празна. Мади влезе в последната кабинка и затвори вратата. Извади инструментите от торбата, остави ги на пода и отвори с макетния нож пакета автомобилни свещи. Когато приключи, прибра ножа в джоба си, извади свещите и сложи една в празната торба.

Уви платното плътно около свещта, постави я върху седалката на тоалетната, взе чука и разби свещта с два резки удара. Трясъкът на порцелана беше приглушен, но въпреки това се чу ясно в малкото помещение. Тя остави чука и отвори торбата. Свещта се беше натрошила на няколко парчета. Мади избра двете най-големи и ги сложи в другия си джоб.

Прибра инструментите в торбата. Останалите свещи и пакетът отидоха в кошчето. Накрая тя изми ръцете си, излезе в коридора и тръгна към галерия „Роуз Селави“.

Преди години в Москва едно петнайсетгодишно момче седеше в един ресторант и слушаше стареца, който му обясняваше как да проследи незабележимо човек. *Ворът* разкриваше пълна с жълти зъби уста всеки път, когато лапваше поредното парче сельодка и я прокарваше с водка; момчето, на което не беше предложено да опита, бе младо и изгарящо от амбиция, но и достатъчно умно, за да слуша.

— Мислиш си, че си готов — каза старецът, като го лъхна на кисело, — но да застреляш пиян в тила и да проследиш внимателно човек през града са две различни неща. Винаги ти трябва двама души. Ако единият бъде засечен, другият поема. Заемаш позиция там, където ще бъде жертвата ти, а не където е сега. И когато дойде моментът, ѝ теглиш куршума.

Сега, много години по-късно, Шарковски си помисли отново за онзи разговор. Преди момичето да се появи пред музея, той беше изровил вътрешния план на помещенията от кошчето в основата на стълбището. Източният вход, където се намираше, беше най-представителният, но имаше и друг от западната страна. Дори момичето да влезеше оттук, нямаше гаранция, че ще излезе от същото място.

Когато момичето най-сетне се появи, Шарковски го последва тихомълком в музея, като оставаше една зала назад, освен ако нямаше причина да приближи. Скоро започна да се досеща какво прави Мадри и не се изненада, когато я видя да влиза в полутъмната стая до основната галерия. Остана там дълго, преди да се появи отново с напрегнато и пребледняло лице. Преди да я последва, той се задържа няколко секунди, после се промъкна в малката стая.

В тясното помещение видя дървената врата и веднага разбра, че зад нея има нещо ценно. Надникна през дупките. Отначало гледката го накара да се усмихне, но когато си помисли какво може да е замислило момичето, усмивката му изчезна.

Дръпна се от дупките. Както беше очаквал, тя още беше в съседната галерия. Шарковски надникна и я видя да се опитва да

отвори някаква врата до олтара, през която може би се стигаше до задната част на композицията. Не беше трудно да се досети какво е наумила.

Когато Мади тръгна към тоалетната, Шарковски се оттегли в друга галерия и я зачака да излезе. Окоото и челюстта продължаваха да го болят. Трудно му беше да мисли през мъглата от болка, но въпреки това се насили да се съсредоточи. Ако Мади се добереше до композицията, охраната щеше да довтаса веднага и той никога нямаше да може да се добере до нея. Нямаше място за грешки.

След като Мади излезе от тоалетната, Шарковски я проследи от разстояние обратно до галерията. Остана да гледа от ъгъла как тя седна на една пейка и заби поглед в отвесните стъклени панели, отразяващи слънчевите лъчи от близкия прозорец. Шарковски бръкна под блузата си и провери револвера, след което се оттегли в съседното помещение.

Минутите се нижеха, а Мади продължаваше да седи неподвижно на пейката, загледана в произведението на изкуството пред себе си. Ръцете ѝ бяха в скута, а дръжката на платнената торба беше праметната през рамото ѝ. Около нея минаваха поединично или на двойки други посетители. Тя не им обръщаше внимание, или поне така изглеждаше, сякаш умът ѝ беше изцяло погълнат от изложения на няколко стъпки от нея шедьовър.

Мади всъщност следеше охранителите, които бяха разположени в това крило. На всеки няколко минути един от тях се появяваше в галерията, оглеждаше я набързо и си отиваше. Музеят щеше да затвори след половин час и посетителите постепенно намаляваха.

Накрая Мади видя как поредният охранител, този път жена, мина през галерията и излезе през вратата в отсрещния край на помещението. Наоколо нямаше жива душа. За момента беше сама.

Насили се да стане. Стаята с композицията се намираше на няколко крачки вляво. Мади пристъпи към входа — усети на мястото на сърцето си пустота, от която потръпна — и влезе.

Дървената врата се изпречи пред нея. От двете дупки струеше светлина. Мади бръкна в торбата и извади шпаклата. Приблужи експоната и пхна шпаклата в отвесния процеп между двете половини на вратата. Стисна здраво дръжката и плъзна шпаклата нагоре, докато не стигна до летвата, която държеше панелите заедно.

Натисна още нагоре, дървото се сцепи и Мади усети как острието мина от другата страна. Издърпа шпаклата и я пусна на пода. Пресегна се и хвана горните панели, сякаш разтваряше капаци на прозорец. Дървото беше грапаво. Тя натисна още малко и панелите се плъзнаха настрани по невидима метална релса.

Зад тях имаше кадифена завеса с дупки за очите. Мади дръпна и нея и видя отражението си в стъклото. Едва после видя самото помещение. Малкото пространство отпред беше облицовано с още кадифе. В края му, на четири стъпки от нея, се издигаше тухлена стена с неравномерен отвор, през който се виждаше тялото в тревата.

Мади извади двете парчета порцелан от джоба си. Остави едното на пода като резервно и претегли другото в ръката си. Не беше по-голямо от ставата на палеца ѝ, но това ѝ беше достатъчно.

Спомни си какво беше научила навремето на паркинга на гимназията. Че закаленото стъкло е под огромно напрежение. Достатъчно е да го пробиеш в една точка с нещо малко и достатъчно плътно, за да го направиш на парчета.

Не беше нужно да хвърля много силно. Замахна, като се съсредоточи върху една точка в центъра, сякаш се целеше в цепнатината между краката на тялото, и метна парчето.

Резултатът бе изумителен. Веднага щом порцеланът удари стъклото, то се разпадна с тих звън и хиляди фрагменти се посипаха по пода като снежинки или киша. Мади бе поразена, че всичко мина така добре. Само няколко прозрачни сталактита продължаваха да висят от горната рамка. Мади изби останалите парчета с торбата, усещаше по лицето си хладен въздух.

Влезе в помещението, като стъпваше върху хрущящите парчета стъкло. Озова се в тясно пространство с черно кадифе, все едно се бе пхнала в качулка на фотограф. Въздухът бе хладен, с миризма на разпадащ се плат. Мади се обърна и затвори плъзгащите се врати, като остави само тясна цепка. Докато приближаваше отвора в стената, усети как нещо топло се стича по дясната ѝ ръка. Погледна и видя, че си е порязала лакътя.

Манекенът лежеше на масата от другата страна на отвора. След като вече беше в помещението, а не гледаше през дупките, грижливо търсената мимикрия се разпадаше. Дърветата на заден план бяха само

мастило и боя, със син шперплат и няколко валма памук вместо облаци в небето.

Отблизо лежащата в тревата фигура приличаше не на гола жена, а по-скоро на разчленена кукла. Оказа се, че си има глава, която оставаше скрита от тухлите. Мястото, където трябваше да е лицето, беше покрито с руса перука, сякаш главата е била брутално извита назад.

Мади бръкна през отвора, който беше достатъчно голям да провере главата и раменете си, и взе манекена. Докато го вдигаше, чупейки някакви летви, тялото се разпадна на три. Най-голямата част, торсът, се оказа покрит с телешка кожа рамка. Друго парче се състоеше от ръка от китката до лакътя. Последното беше лявото бедро, което се отдели от ставата, докато Мади го вдигаше от масата.

Манекенът в ръцете ѝ беше крехък и внимателно оцветен, така че да прилича на човешка плът. Когато посегна там, където трябваше да е гърбът на фигурата, Мади откри, че арматурата е куха, като половина от калъп. Когато вдигна манекена, главата се килна назад и едва не се откъсна от шията.

Мади обърна фигурата. Погледна скелета на конструкцията, облепен със сив маджун върху тел, и започна да я обзема задълбочаващ се ужас. Нямаше вътрешност, само половин обвивка, без нищо под нея. Нямаше никакви тайни. Никакви послания.

Прокара длани по арматурата: трескаво търсеше нещо, каквото и да било, което да оправдае постъпката ѝ. След един безкраен миг пръстите ѝ напипаха някаква бучка в основата на шията, където би трябвало да е гръбначният стълб. Нещо беше напъхано в маджунa.

Издърпа фигурата през отвора в стената. Нещо изпращя, докато я обръщаше. Извади макетния нож от джоба си и започна да чопли маджунa. Лакътят и ръката ѝ бяха станали хлъзгави от кръвта.

Увлечена в работа, Мади не забеляза сянката, паднала върху входа на помещението. Шарковски погледна през процепа и видя главата ѝ, открояна на светлината. Испита моментно съжаление, че няма да има възможност да удължи отмъщението, но чувството отмина.

Вдигна револвера, прицели се в тила и натисна спусъка. В тясното пространство гърмежът бе оглушителен. В черепа на Мади

зейна дупка, през която се виждаше светлината, и тя се строполи. Мъртва.

Шарковски свали оръжието. И тъкмо да се обърне, когато със закъснение осъзна, че вместо влажната експлозия на куршум, улучил кост, е чул глухо тупване. Беше застрелял манекена.

Вдигна отново револвера. Докато зрението му се настройваше за слабата светлина, виждаше как Мади се вира в него с широко отворени очи, хванала манекена в ръце. Тя отвори уста да каже нещо...

— Без последни думи — каза Шарковски. Прицели се, пръстът му се сви около спусъка...

... и тялото му се разтресе в конвулсии, когато болката се понесе по магистралите на нервите му. Ръката му се сви в спазъм и дръпна спусъка. Куршумът се заби в тавана. Помещението се килна като детска люлка и подът го халоса отстрани по главата.

Шарковски се просна на килима, мъчеше се да раздвижи ръце и крака. Мислите му се влачеха мудно и безполезно. Зачуди се това ли е да умреш. С геройско усилие завъртя очи нагоре към тъмната фигура, стояща над него. Сянката пусна зашеметителя на пода, клекна и измъкна револвера от пръстите му.

Иля се изправи, насочил оръжието към мъжа на пода. С периферното си зрение видя, че момичето в стаичката се вира в него.

— Добре ли си? — тихо попита той, без да обръща глава.

Мади не отговори. Пусна манекена на пода и след миг също се свлече и се облегна на кадифената завеса. От раната на лакътя ѝ течеше кръв.

Иля отново насочи вниманието си към Шарковски и когато погледът на стареца срещна неговия, разбра, че дългата им история наближава завършека си. Отнякъде се чуваха приближаващи стъпки и викове.

Стиснала юмруци, Мади се надигна с мъка. Лицето ѝ беше преbledняло, но погледът ѝ не се откъсваше от него.

— Недей...

Иля я изгледа изненадано и отново се обърна към Шарковски. Прицели се в здравото око на вора. И спря.

Трябваше да вземе предвид няколко неща. Ако убиеше Шарковски, споменът за престъпленията му щеше да умре с него. Паметта беше крехко нещо. Не продължаваше да съществува дълго

след хората, с които бе свързана, а това не беше много. Освен това имаше и други дългове, които трябваше да бъдат платени. И докато усещаше погледа на Мади върху себе си, му хрумна, че може да има и друг начин.

Свали револвера. Бръкна в сака си, извади картонения тубус и го сложи в ръцете на стареца. Шарковски впери поглед в него. На устните му беше избила пяна, очите му горяха от омраза.

Докато се извъръщаше, Иля видя нещо на пода. Наведе се и го взе. Оказа се изненадващо тежко. Пръстите му се свиха около него. После погледна за последен път Мади в очите и излезе.

Галерията беше пълна с охрана и посетители. При вида на оръжието всички се дръпнаха назад. Иля погледна покрай стреснатите им лица и видя, че двата изхода са блокирани.

Без да спира, той тръгна към гледания към двора прозорец. Хвърли парчето порцелан, сякаш правеше жабки в езерце. Тежкото стъкло се напука, но не се счупи. Иля стреля два пъти в него, хвърли се с главата напред и излетя от другата страна, на двора.

За първи път от години в галерията появ вятър и донесе със себе си звуците на невидимия град.

Когато се свести, първата ѝ мисъл бе, че сънува. Беше облечена в нещо като ефирна рокля, широка около раменете, като на някоя героиня от готически роман. Пред нея имаше прозрачна завеса, все едно лежеше в легло с балдахин. На китката ѝ имаше гривна. Отстрани мигаше някаква звезда.

Когато умът ѝ се проясни, видя, че балдахинът всъщност е полупрозрачна завеса, окачена на прът до леглото, че роклята ѝ всъщност е широка болнична престилка и че гривната на ръката ѝ е пластмасова и на нея е написано името ѝ.

Наблизо седеше някой. Оказа се Пауъл. Беше се настанил на стол без облегалки за ръцете и четеше книга с твърди корици. Без абсолютно никаква изненада Мади видя, че чете биография на Дюшан.

Надигна се и чаршафът се хлъзна плавно под тялото ѝ. Светлината отляво идваше от стойка с медицински монитори. На пръста ѝ беше закрепен пулсов оксиметър.

— Арестувана ли съм?

Пауъл вдигна поглед.

— Поради някои смекчаващи вината обстоятелства музеят няма да повдига обвинения. Как се чувствате?

— Добре съм — автоматично отвърна Мади. След секунда осъзна, че думите ѝ са верни. Лакътът ѝ туптеше. Погледна и видя, че ръката ѝ е превързана. Отначало не можа да си спомни какво е станало, но после споменът за извършеното нахлу в съзнанието ѝ. Тя отпусна глава на възглавницата.

— Мамка му!

— Гледайте да не се движите много — посъветва я Пауъл. — Изгубили сте съзнание в музея, отчасти от шок и загубата на кръв, но и поради някои други причини. Трябва да сте под наблюдение за няколко дни.

Мади сложи ръка на челото си.

— Мъжът, който...

— Шарковски ли имате предвид? Задържан е. Не е нужно да се безпокоите за него. Мъжът, който спаси живота ви, го е обезвредил, преди да избяга. Освен това върна и картината. Не сме сигурни защо. Доколкото мога да преценя, е непокътната. За разлика от композицията.

Споменът за мъжа при композицията ѝ напомни защо изобщо беше проникнала там.

— Трябва да ме изслушате — каза Мади: мъчеше се да изрази мислите си по начин, който да не остави впечатление, че е луда. — Тук не съм в безопасност. Розенкройцерите...

— Не съществуват — меко рече Пауъл. — Поне не и по начина, по който смятате. Да, има конспирация, но в нея няма нищо окултно, а само потайност и алчност. Лермонтов и Ренард са се занимавали с трафик на крадени произведения на изкуството. Когато Итън разбрал, Лермонтов го убил. Съжалявам.

Мади погледна намачкания чаршаф. Потърси в себе си гняв или шок, но откри, че е като издълбана отвътре и е останала като куха черупка.

— Кажете ми какво е станало.

Отпусна глава на възглавницата и остана да лежи, докато Пауъл ѝ разказваше всичко. Когато приключи, Мади се загледа в акустичните плочки на тавана.

— Ами Ренард?

— Сключи сделка с нас — каза Пауъл. — Имунитет срещу свидетелски показания. Задържан е под охрана, докато решим какво да правим с него. Лермонтов е изчезнал. Не знаем дали няма да се опита да ви посегне, но трябва да внимавате. И ако бях на ваше място, щях да започна да се оглеждам за нова работа.

Мади се опита да се усмихне, но за нейно изумление стаята се размаза пред очите ѝ и тя заплака. Когато се обърна отново към Пауъл, видя, че той ѝ подава кърпа. Тя я взе и си издуха носа.

— Кажете ми за олигарха. Какво е правил всъщност?

— Предполагам, че заслужавате обяснение. — Пауъл отново вдигна книгата и огледа обложката. — Арчвадзе посветил голяма част от живота си на опити да подрони руската политика в Грузия. Напоследък увеличил усилията си в отговор на размириците в Южна Осетия. Преди година научил, че разузнаването с помощта на мафията

финансира дейността си с крадени произведения на изкуството, и решил да превърне това знание в оръжие. След като разбрал, че творбите минават през една конкретна галерия, започнал да използва посредници, за да купува картини от Лермонтов. Натрупал впечатляващи улики, но въпреки това се нуждаел от сигурно доказателство.

Докато бършеше сълзите си, Мадри си спомни за долнокачествените картини по стените на олигарха и си даде сметка, че са били сложени там нарочно.

— И е смятал, че тази картина е доказателството, което му трябва ли?

— Погрижил се е да бъде. Негов човек му казал, че скоро предстои вкарване на особено важна работа от колекцията на Розенберг. При нормални обстоятелства всички сведения за миналото и произхода на картината щяха да бъдат заличени, но неговият контакт уредил вместо това надписите да бъдат скрити. Арчвадзе смятал да остави Лермонтов да приеме доставката и след това да я купи, като по този начин получи неопровержимо доказателство. Само че направил грешка. Уредил да се срещне с куриера в Будапеща, за да се увери, че маркировките са си на място, но някой го изпреварил и съобщил на мафията. Куриерът бил убит и картината изчезнала, докато не се появила отново на търга.

Изведнъж Мадри разбра всичко.

— Лермонтов е казал на Ренард да наддава за картината.

— Точно така. Онази нощ той е гледал наддаването от ложата. След това Ренард трябвало да даде картината на Лермонтов, който да изтрие маркировките за произхода и да я върне във фонда. Ренард нямал представа за истинското значение на картината, поне не и тогава. Разбира се, Арчвадзе е знаел много добре какво представлява тя и затова изпратил асистента си Костава да наддава от негово име. Не знаел обаче, че мафията вече се е сблъсквала с човека, когото пратил на аукциона. И веднага щом лицето на наддаващия се появило в пресата, мафията научила къде е картината.

— Но щом вече са знаели, защо Ренард поиска от мен да установя кой е купувачът?

— Научил е името на купувача по-късно. След като разбрал, не можел да прекрати задачата ви, без да предизвика подозрение. По-

късно, когато разбрал, че сте на партито, се уплашил, че сте отишли там да кажете на Арчвадзе. И затова сте били поставена под наблюдение.

— Ами Лермонтов? Той защо пусна онази история за розенкройцерите?

— Проявявал е професионален интерес към тайните общества. Тайната на розенкройцерите е в това, че *няма* тайна. Силата се крие в самата потайност. Затова в известен смисъл всеки агент на всяко разузнаване е розенкройцер. Лермонтов е изучавал история и е мислил много за предшествениците си. Когато сте се обърнали към него, той използвал розенкройцерите, за да ви пусне по лъжлива следа с ясното съзнание, че ще се въртите в кръг. Накрая обаче вашата параноя ви довела до истината. Това също било по негова вина. Докоснахте ли нещо в имението?

Въпросът му я изненада.

— Мобилен телефон. Прегледахме списъка на контактите.

— И двамата ли сте го докосвали? — Пауъл изглеждаше доволен да чуе това. — Така си и мислех. Виждате ли, Арчвадзе беше убит с бинарна отрова. Бил е напръскан директно с една от съставките. Другата била нанесена върху телефона му.

Мади си спомни как Итън беше издърпал телефона от ръката ѝ.

— И какво е било въздействието на тази съставка върху нас?

— Доколкото разбрах, параноята е известен страничен ефект от някои вещества, които могат да предизвикат токсична епидермална некролиза. Когато сте били изложени на половината от оръжието, не сте развили болестта, но сте пострадали от въздействието върху психиката. Параноя, фиксация, obsесивно поведение. И тъй като сте били по-добри в обработването на информация, отколкото би трябвало да е всеки нормален човек, параноята, подхранваща заблужденията ви, успяла да ви помогне да откриете нещо истинско.

Мади се замисли върху думите му. Ако беше устояла на изкушението да погледне в телефона, Итън може би още щеше да е жив.

— Но аз проникнах в композицията. Разбих стъклото и я направих на парчета. Унищожих шедьовър, защото си мислех, че вътре има нещо. Не ми казвайте, че това не е било лудост...

— Господи, едва не забравих. — Пауъл извади от джоба си найлоново пликче. — В крайна сметка наистина е имало нещо. Парамедиците го откриха в носилката. Изглежда, сте го стискали в юмрука си.

Даде ѝ пликчето, в което имаше някакъв жълто-кафяв конус. Мади го отвори и пусна малкия, но тежък предмет да падне в шепата ѝ. Оказа се шахматна пешка.

— Сигурно сте я намерили в манекена — каза Пауъл. — Доколкото знам, музеят още няма представа. Но според книгата, която чета, това ми прилича на фигурка от набора за шах, който Дюшан изработил за себе си, докато живеел в Буенос Айрес.

Мади го слушаше, без да откъсва очи от пешката.

— И какво означава това?

— Проклет да съм, ако знам. Дюшан се е интересувал от шах, нали? Е, аз самият не разбирам много от шах, но все пак знам, че пешката, която успее да измине цялата дъска, става царица.

Погледна си часовника и добави:

— Май ще е по-добре да се обадя на баща си. Ще кажа на доктора, че сте будна. Внимавайте с пешката. Кой знае? Може пък дори да струва нещо.

Мади не отговори. След като Пауъл излезе, тя продължи да се взира в пешката, която лежеше като какавида в дланта ѝ.

Най-неочаквано в главата ѝ се появи едно изречение. В завещанието си Дюшан поискал да не бъде погребван. Бил кремиран, пепелта му била заровена до пепелта на братята му, а върху камъка била изписана епитафия, създадена от самия него. Щом си я спомни, Мади сви пръсти около пешката и я стисна силно.

D'AILLEURS, C'EST TOUJOURS LES AUTRES QUI MEURENT.

ОСВЕН ТОВА УМИРАТ ВИНАГИ ДРУГИТЕ.

ЕПИЛОГ

Никой не знае от какво живееш. Всъщност този въпрос няма точен отговор... Животът винаги е повече въпрос на разходи, отколкото на приходи.

Животът е да знаеш с какво иска да живее човек.

Марсел Дюшан

Убитият лежеше във ваната, водата беше порозовяла от кръв, под ключицата му зееше разрез от нож. Самият нож лежеше на пода, до отпуснатата ръка, която още държеше перо. Другата ръка стискаше писмо с кървав отпечатък от пръст върху листа.

— Знаете ли историята? — попита Лермонтов. — Бил е във ваната и е четял бележката от Корде, когато тя го наръгала с кухненския нож. Умрял веднага и се отпуснал точно както е показан тук, с перото в едната ръка и писмото в другата. Вижте обаче тук. Върху листа има отпечатък от пръст, а ръката с писмото е чиста. Откъде тогава е дошъл отпечатъкът?

Василенко се вгледа внимателно в картината, която беше заета от Кралския музей в Брюксел.

— Вдига ръка да се защити и кръвта изцапва бележката. После, докато умира, хватът му се измества.

— Но ако беше така, нямаше ли цялата бележка да е омазана с кръв? И пръстите нямаше ли също да са окървавени? Не. Истината е съвсем друга. Отпечатъкът е на Шарлот Корде. Наръгала е Марат и после е пхнала писмото в ръката му, така че да го видят всички.

Останаха да гледат картината още малко, докато чакаха другите посетители да се разпръснат. Когато останаха сами, Василенко заговори тихо, без да сваля поглед от платното.

— Ще трябват няколко дни. Най-много седмица.

— Това вече съм го чувал — каза Лермонтов. — Чаках твърде дълго.

— Знам. Годината беше трудна. Но вече правим последни приготовления. Скоро ще се свържем с вас.

Василенко се обърна и изчезна в една съседна галерия. Лермонтов се задържа още минута, после също излезе.

Колата му беше паркирана на една пряка от музея. На задната седалка имаше вестник, отворен на статия за търг на „Сотбис“, при който една творба била продадена за по-малко от половината от очакваната цена. Докато шофьорът потегляше, Лермонтов хвърли поглед на заглавието. Моментът беше добър да излезе от играта. Почти съжаляваше Ренард, който се беше взел за толкова умен, че бе уредил малката си сделка, вместо да ликвидира фонда си веднага.

Метна вестника настрани и погледна през прозореца. С всеки следващ ден Лондон му приличаше все повече и повече на Рейкявик. Лицето на Василенко, което изглеждаше все по-изтерзано при всяка следваща среща, разказваше цялата мрачна история. Русия имаше собствени проблеми, които бяха забавили завръщането му. Междувременно трябваше да се заеме с нещо по най-добрия възможен начин.

Пристигнаха при квартирата му, елегантна къща във Фулам. Колата спря, за да остави единствения си пътник, после зави към гаража отзад. Лермонтов се качи по стъпалата и мина между алабастровите львове, навел глава срещу влажния въздух. После спря.

На вратата на къщата, на нивото на очите, беше нарисован червен кръст.

Веднага се обърна. Отсреща се издигаше редица сиви къщи с пусти и мъртви прозорци. Остана да стои дълго така, като предпазливо оглеждаше пустата улица. Накрая отключи и влезе.

Пристъпи във фойето и тихо затвори след себе си. В тъмното можеше да различи очертанията на дневната, която беше почти без мебели. При пристигането си не беше очаквал, че ще остане дълго тук, и затова не си бе направил труда да обзавежда къщата в стила, с който бе свикнал.

Дръпна кожената завеса, влезе в кабинета и незабавно се насочи към необичайната рамка, окачена на едната стена. Беше двойна, с плъзгащ се панел от полиран бор, в момента затворен. Лермонтов пхна пръсти в скритата кухня и дръпна панела.

Преди да успее да разгледа платното от другата страна, нещо го накара рязко да се обърне. В сенките в дъното на стаята седеше мъж. Облечената му в ръкавица ръка държеше оръжие.

— Здравсти, Лермонтов — тихо каза Иля и вдигна револвера. — Познаваш ли я?

Лермонтов не каза нищо. В чекмеджето на бюрото му имаше пистолет. Преди обаче да успее да помръдне, Иля включи лампата до себе си и крушката освети масичката до креслото. На нея, в млечнобелия кръг светлина, лежеше пистолетът, увит в бяла носна кърпа.

Лермонтов отпусна ръце и погледна Скита. Беше по-слаб, отколкото на последните снимки, с бледо и напрегнато лице. Държащата оръжието ръка обаче беше твърда и когато Лермонтов потърси някакви признаци за слабост, не успя да открие нито един.

— Как ме намери?

Иля кимна към картината на стената.

— „Произходът на света“. Единствената картина, която взе със себе си. А и двамата знаем, че винаги е била държана зад панел или параван. Когато научих, че в „Хейденрик“ е била поръчана двойна рамка със съответните размери, не беше трудно да се сетя, че си тук.

Лермонтов почти се усмихна на думите му.

— Пристрастията може да са опасни. А Василенко?

— В момента нахлуват в клуба му. Ще бъде съден и осъден, както му се полага. — Тонът на Иля беше безстрастен, сякаш описваше събитие, нямащо нищо общо с него. — Такъв като него не заслужава смъртта на един *вор*. Затова нямам нищо против да го оставя на полицията.

Насочи оръжието към Лермонтов.

— Твоят случай обаче е различен. Напоследък отношенията с Русия са деликатни. Един процес ще постави всички в неловко положение, така че е много вероятно да се стигне до сделка. Ти си все още полезен за чекистите. В хазните им има купища творби, които могат да финансират дейността им, предвид твоята експертиза. Цикълът на убийства ще продължи. А това е нещо, което не мога да позволя.

Последва дълга пауза. Лермонтов виждаше, че мъжът в сенките не показва никакви признаци на колебание. Накрая въздъхна.

— Разбирам. Прав си, разбира се. Няма друг начин. — Обгърна с жест стаята. — Тук ли?

В отговор Иля само се изправи. Лермонтов се обърна с лице към стената и бавно се отпусна на колене, загледан в картината. Пулсът му беше равномерен. Зад себе си чу приближаващите стъпки на Иля.

— Двойната рамка — неочаквано каза Лермонтов. — Не си се сетил сам, нали?

— Да — каза Иля. Чу се шумолене, докато вадеше лист от джоба си. Застана до рамото на галериста и му подаде бележката. Беше дълга само няколко реда, написана с женски почерк. Докато Лермонтов гледаше подписа, на лицето му заигра усмивка. После той затвори очи.

Гледана откъм улицата, къщата беше тиха и спокойна. След около минута предната врата се отвори и на прага застана Иля. Излезе и затвори, без да си прави труда да заключва, след което слезе по стъпалата на верандата.

На отсрещния тротоар стоеше жена с дълго тъмно палто.

— Свършено ли е?

— Да — каза Иля. Преди да стигне до нея, спря, така че останаха на няколко стъпки разстояние. — Ще се погрижиш ли за останалото?

Тя кимна.

— Ще се обадя на полицията с адреса. Няма да проследят обаждането до нас.

— Добре — каза Иля. Установи, че изучава лицето ѝ, което се бе променило от онази нощ в имението. Беше станало по-твърдо, потъжно, с нещо неразгадаемо зад очите. Именно това беше зърнал за момент в музея и тъкмо то го беше подтикнало да се свърже отново с нея. И в същото време, въпреки твърдостта им, това не бяха очите на скит.

— Така ли се надяваше да стане?

— Не. — Тя се обърна към къщата, която се издигаше смълчано отсреща. — Не така.

Докато проследяваше погледа ѝ, Иля започна да си дава сметка за нещо тежко в джоба му.

— Би трябвало да си довольна.

Мади не отговори. На Иля му идеше да каже още нещо, но вместо това тръгна по улицата. Стигна до ъгъла и се обърна. Мади още стоеше на тротоара, без да гледа към него. Секунда по-късно Иля я видя да вади телефон от чантата си. Докато го вдигаше към ухото си,

той зърна профила ѝ, но само за миг. После отново се обърна и продължи.

Кратко пътуване с метрото го отведе при Темза. Тръгна покрай реката, вятърът развяваше косата му. Напъха юмруци в джобовете си и продължи напред, с лице срещу вятъра. Не си даваше сметка, че има определена цел, но докато вървеше, постепенно започна да разбира накъде се е запътил.

Накрая стигна сребристата дъга на моста. Помнеше, че когато го откриха, той се люлееше тревожно под краката въпреки всички изчисления на инженерите. Създателите му не бяха предвидили, че когато мостът започне да се клати от многото минаващи по него крака, пешеходците усещат създаденото от тях движение и съвсем естествено влизат в крачка, с което само засилват резонанса.

Днес тълпата на моста беше малка — само група туристи, които се наслаждаваха на гледката. Щом стигна до средата и се увери, че никой не го гледа, Иля измъкна револвера от джоба си и го пусна през ръба. Оръжието пада цяла секунда, сякаш увиснало във въздуха, после вдигна малко пръски по накъдрената повърхност на реката, която моментално заличи вълничките. Иля се обърна и тръгна в посоката, от която беше дошъл, като не вървеше в крачка с останалите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.